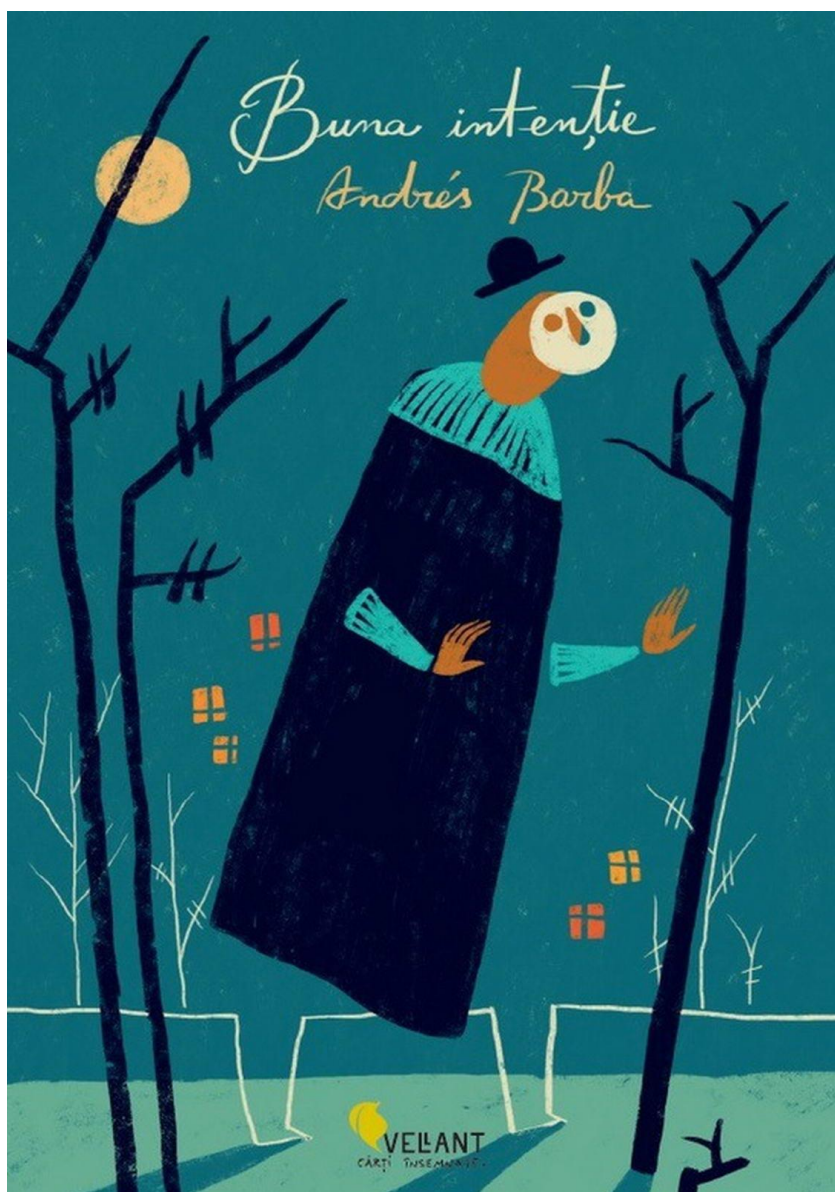

Buna intenie
Andrés Barba

ANDRÉS BARBA

Buna intenție

Traducere din limba spaniolă de Luminița Voina-Răuț
VELLANT

Coperta: Maria Surducan DTP: Ofelia Coșman Corector:
Ioana Miclăuș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARBA, ANDRÉS

Buna intenție / Andrés Barba; trad.: Luminița
Voina-Răuț.

— București: Vellant, 2013 ISBN 978-973-1984-94-0

I. Voina-Răuț, Luminița (trad.)

821.134.2-32=135.1

Titlul original: La reda intencion © Andrés Barba,
2002 Editorial Anagrama, 2002

© Editura Vellant, 2013

ISBN 978-973-1984-94-0

*În memoria Marcelei Martinez slăvindu-i viața
Familiei ei: Alberto, Marta și Felipe fiindcă m-au învățat
să iert*

Lui Jason V. Stone

- Oare călăii sălăşluiesc chiar în mine, părinte?
- Şi nu-s puţini, fiule: sunt mulţi şi teribili.
- Nu-i cunosc, părinte.
- Necunoaşterea lor, fiule, e cel dintâi chin.

Corpus Hermeticum

FILIAȚIE

Brusc a conștientizat tăcerea înserării; tăcere instalată în mijlocul sufrageriei, pe fotografia Mamei cu bucle și douăzeci de ani aproape imposibili, pe lucrurile ei și ale lui Manuel, pe copii. Mama lăsase poza acolo cu o lună în urmă, într-un acces de orgoliu, fiindcă îi plăcea și mai ales pentru c-o irita să nu fie nicio fotografie cu ea în sufragerie, în schimb cu mama lui Manuel da. Iat-o: elegantă, absurdă și nepotrivită cu mobila din jur, stridentă, semănând atât de bine cu Mama.

Cuvintele pe care tocmai le auzise la telefon, vocea speriată a menajerei la celălalt capăt al firului (foarte sud-americană și poate exagerată), o blocaseră în halul ăla, simțindu-se puțin vinovată că nu-și luase geanta și nu alergase într-un suflet la spital, cum ar fi făcut altădată într-o asemenea situație. Doamna, îngăimase menajera – fiind așa de, atât de în chestiunile astea –, alunecase la duș și, deși ea auzise inițial căzătura și gemetele, până să vină salvarea și să spargă ușa de la baie n-au putut face nimic. Acum e la spital.

Dacă a mai zăbovit puțin înainte de a ieși din casă a făcut-o fiindcă ceva părea s-o rețină acolo, poate chiar Mama, studiind-o de pe raft la cei douăzeci de ani ai ei în alb-negru, cu zâmbet studiat, alintându-se, dând indicații; zâmbea, doar că în poză lucrurile păreau să se fi petrecut exact invers: Mama zicându-i fotografului vrute și nevrute, fiindcă era fotografia pe care i-o dăduse Tatei la un an de la logodnă (mereu Tata cu amintirea asta, care o eclipsa pe cea de la înmormântarea lui); erau anii de după război și nu

existau bani pentru lux.

Și totuși se întâmplase ceva în seara aceea. Nu era îngrijorarea că Mama o să fie vizitată de Manuel și de copii, de Antonio și Luisa, ba chiar și de María Fernanda din Valencia pentru o nimica toată, pesemne ca să le arate enorma vânătaie și să le cerșească afecțiunea cuvenită, ci senzația că se întâmplase ceva cu mama, ceva ținând de cele o mie de fețe ale Mamei ori de unicul ei chip de-acum – brusc autoritară sau nu, ca în fotografia din sufragerie din fața ei –, ca o colecție de evantaie într-o vitrină.

Și-a spus numele la intrarea în spital și s-a simțit vinovată când au anunțat-o că o internaseră de urgență. Erau oameni care așteptau la lift, așa că a alergat repede pe scări.

— Cum te simți? a întrebat când a deschis ușa și a văzut-o în pat, lângă un medic care părea s-o aștepte să-și ia temperatura.

— Fata mea, a răspuns ea pe un ton plângăcios, înainte de a-l lăsa pe medic să-i ofere un răspuns științific.

— Mama dumneavoastră și-a fracturat șoldul în două locuri. Fractura e curată, dar sudarea va fi dificilă.

— Dificilă din cauza artrozei mele degenerative, nu-i așa, doctore?

— Da, din cauza vârstei.

Acea scurtă conversație o definea exact pe Mama sau cel puțin o bună parte din ea. Peste corset îi puseseră o cămașă de noapte urâtă, albastră ca cerul. Penumbra din cameră îi accentua cearcănele aproape vineții în care abia se distingeau o venă mică, ca un mușchi ciudat, crescut pe sub piele. Ținea palmele deschise și ridicate și avea paloarea și

aspectul cadaveric al unui răstignit.

— Ai sunat-o pe María Fernanda ca să-i spui cum mă simt?

— Nu, nu încă; te doare?

— Parcă m-ar devora câinii.

— Mă rog.

— Și pe Antonio, să-l suni și pe Antonio.

Medicul a dispărut încet, ca o nălucă albă, dând asigurări c-o să revină. Halatul Mamei, cu care o îmbrăcaseră probabil când ieșise din baie, se afla într-o pungă de plastic pe fotoliu.

— Fata mea, mi se întâmplă numai nenorociri, a zis ea începând să se smiorcăie.

— Dacă ai lăsa-o pe menajeră să te spele...

— Menajera e o nerușinată, o hoată. Vreau s-o dai afară și să-mi găsești alta.

— Mereu zici la fel și până la urmă îți dai seama că nu te-a furat nimeni niciodată; dacă te gândești la broșa aia, să vezi cum apare într-o săptămână unde nici nu te aștepți.

— Camera ei e o cocină.

— Dar pe tine ce te interesează cum e camera ei dacă ține casa lună?

— Și sună toată ziua în Venezuela.

— Păi n-o lăsa...

A încercat să continue discuția, nu atât de dragul menajerei, cât pentru a o împiedica să se mai gândească la dureri. Între timp a scos capotul din pungă, cel grena cu inițialele M.A.A. brodate cu galben, María Antonia Alonso, doña María Antonia Alonso, așa cum i se adresau muncitorii în zilele când încă mai exista fabrica „Tocuri și rame Alonso”,

cum îi spunea Joaquín, cum trebuia să i se adreseze chiar și Joaquín când începuse să lucreze în fabrică, fiindcă nu voise să-și continue studiile.

Acum capotul semăna cu Mama mai mult decât Mama însăși sau cel puțin semăna într-un mod mai firesc, mai puțin trist. N-o dezgusta bătrânețea, ci bătrânețea Mamei și poate teama c-o să ajungă și ea la fel. S-a simțit vinovată, gândindu-se c-ar prefera să moară decât să ajungă așa, ca Mama. Când a plecat din spital, ca să ia câteva lucruri indispensabile (periuță de dinți, medicamente, un prosop ca lumea), a inspirat ușurată aerul rece de afară. A luat un taxi și în drum spre casă și-a amintit cum murise mama lui Manuel, cu șase ani în urmă. Spitalul i-a amintit de ea; de câte ori intra într-un spital îi revenea în minte ultima săptămână petrecută la Bilbao, când nu se dezlipise de pat, o îmbrățișase și o ținuse întruna de mână pe soacră-sa. Era același miros, același salon impersonal, dar atunci nu făcuse niciun efort, totul i se păruse necesar și firesc.

În schimb azi, când Mama o rugase s-o îmbrățișeze înainte de plecare, o pupase aproape indiferent, fiindu-i aproape imposibil s-o sărute, și asta era nedrept, căci o fractură de șold la vârsta ei chiar putea fi un lucru grav. O să-și sune frații de acasă – așa era cel mai bine – și sigur o să-i găsească, fiindcă era sâmbătă seara; Antonio era prea obosit ca să vină după o săptămână de muncă, iar María Fernanda avea gripă, zicea Mama.

I-a fost ușor să fie sinceră cu Antonio. Încă nu-i trecuse supărarea după cearta cu mama de la ultimul Crăciun; a întrebat-o doar cum se simte și în ce salon e.

— Te duci s-o vezi?

— Da, mâine.

— Se simte rău, a zis ea și chiar ar fi vrut să creadă asta, dar nu reușea.

Cuvintele acelea, prin care voise să scape de o despărțire ce se anunța mai grea decât de obicei, deschiseseră alt spațiu de posibilități pe care se temea să le ia în calcul. Firește că se simțea rău, oricine își fracturarea șoldul la vârsta asta se simțea rău, dar nu asta voiseră să spună vorbele ei; parcă era un pact tăcut între ei doi: victime simțindu-se și mai vinovate prin felul subtil de a se înțelege.

— Mă duc atunci mâine, negreșit, a zis Antonio și au terminat discuția.

A sunat aproape de șapte ori până i-a răspuns María Fernanda, iar când a făcut-o i-a simțit glasul obosit de gripă.

— Mama și-a fracturat șoldul – a zis repede – și, până să apuce s-o întrebe ceva, a continuat:...A căzut la duș.

— Au dus-o repede la spital?

— A durat ceva, fiindcă închisese ușa și au fost nevoiți mai întâi s-o spargă.

— Adevărul e că nu știu de ce o mai plătim pe fata aia pentru Mama, dacă tot n-o ajută cu nimic, a zis María Fernanda indignată, de-astă dată fără pic de slăbiciune în glas.

— Dar cea care nu vrea să fie ajutată e Mama, a răspuns ea, dându-și seama c-o apăra pe menajeră, fără să știe ce se întâmplase de fapt.

— Mama nu mai e la vârsta la care să zică ce vrea și ce nu vrea, i se spune ce are de făcut și gata.

— Nu înțeleg, insinuezi că sunt eu de vină sau ce?

— Tot ce vreau e să te ocupi de ea.

— Asta-i foarte ușor de zis din Valencia.

— Uite ce-i, hai să nu ne ambalăm.

María Fernanda a tăcut o clipă, vrând parcă să se certe, ca de obicei, dar amândouă și-au dat seama că se luau la harță și uitau de tot de Mama.

Discuția lor era într-un fel ciudată. De obicei o suna pe María Fernanda de acasă, stând în sufragerie cu ușa închisă, dar acum, sunând-o de la Mama, cuvintele ei păreau să continue o veche dispută, cu nervi și disperări adolescente. Într-o ramă uriașă, argintie, vedea în fața ei o imagine mărită pe care ar fi vrut s-o distrugă: ele două în costum de baie – María Fernanda în bikini, dar ea nu – râzând la douăzeci de ani, pe o plajă din Cádiz. Mai precis, María Fernanda râdea, iar ea îi arunca un zâmbet fals, chipul ei de poză – s-a gândit –, moaca studiată când cineva o fixa pe peliculă, cum zicea Manuel. Poza aceea i-a redat, cu o intensitate pe care o crezuse uitată, dependența ei în toți acei ani de María Fernanda. Deși ea era sora cea mare – cu un an și jumătate mai mare –, cea care dădea mereu explicații, extravertita, vorbăreața era María Fernanda. Întotdeauna se simțise în largul ei departe de ea, dar lângă ea – până să-l cunoască pe Manuel și să se mărite cu el, peste doi ani – afișa acel aer idiot, timid și tâmp din poză.

Ca într-un joc, ca într-o tragicomedie, a adoptat aproape firesc rolul surorii responsabile din acei ani. Au scandalizat-o relațiile ei sexuale cu tânărul din Somontes, nu fiindcă o scandalizau cu adevărat (le avusese și ea cu Manuel), ci fiindcă reversul acelei imposturi o obliga să se scandalizeze, ba chiar să creadă sincer că așa simțea. Mereu îi displăcuse etalarea erotismului, iar María Fernanda nu făcuse excepție de la regulă. Dacă era cineva vinovat de toate

astea, atunci Mama era, s-a gândit ea. Prea seducătoare ca să rămână văduvă și prea arogantă ca să gestioneze bine o fabrică în acei ani, așa și-o amintea, nefiind Mama, ci doña María Antonia Alonso. Joaquín, poate cea mai grozavă creație a Mamei, personaj uneori chiar necesar, era doar o marionetă, un nătăfleț care tânjea să fie respectat. Ce grozav – dar gândind așa poate era rău intenționată și cine știe dacă era cazul – că după moartea Tatei l-a luat pe ultimul neghiob de la țară și i-a dat fabrica pe mână! Nu însemna oare, pentru cei ce aveau ochi să vadă, că de fapt ea trăgea toate sforile? Nu însemna oare că până și Tata fusese de înlocuit? În primii ani, deferența afișată față de Joaquín avea ceva imperial și disprețuitor – ca soțiile împăraților romani care se despuiau nerușinate în fața sclavilor, fiindcă în ochii lor ei nici măcar nu erau bărbați – așa cum imperială și disprețuitoare era și tăcerea bruscă a Mariei Fernanda la telefon: soră-sa afirmându-și superioritatea intelectuală și sfârșind o discuție care nu ducea nicăieri.

— Stai cu ea în noaptea asta, nu-i așa?

— Da, a zis ea, aproape șovăind.

— N-aveai de gând să stai, a continuat María Fernanda.

— Ce?

— Dacă nu ți-o cer eu, ești în stare să nu stai cu ea.

— Nu-i adevărat, iar începi... doar că n-are nevoie așa cum crezi tu; nu-i chiar atât de grav.

— Mama își fracturează șoldul și tu zici că nu-i chiar așa de grav. Tu ce înțelegi prin grav?

Discuția s-a mai prelungit puțin, iar înainte de a închide s-au scuzat pentru ton, ca întotdeauna când se certau, fapt ce nici nu adăuga și nici nu schimba nimic; un fel

de gest reflex între femei bine-crescute de Mama. Era nervoasă, dar nu suficient pentru a recunoaște că niciuna din ele n-avea dreptate să se enerveze așa, că aproape nici nu conta că aveai sau nu dreptate. Și acum, ca și de Crăciun, când s-au întâlnit ultima oară, imposibilitatea de a avea o discuție normală cu soră-sa i-a întărit convingerea că următoarele săptămâni, până o vor externa pe Mama, vor fi grele.

Conversația cu Manuel era o ultimă oază. I-a relatat starea Mamei, discuțiile cu frații, și fiecare amănunt descris era unica ei șansă de a găsi consolare. El s-a oferit s-o însoțească peste noapte la spital, dar ea l-a refuzat; mai bine să rămână cu copiii.

— Putem să chemăm pe cineva să stea cu ei, știi că nu-i nicio problemă.

— Nu, rămâi aici, prefer să stai tu.

Era ciudat că, spunându-i totul lui Manuel, nu-i spusese de fapt nimic; a înțeles asta când el a întrebat-o cum se simțea – ea, nu maică-sa – și n-a știut ce să-i răspundă.

— Habar n-am, a zis.

— Dar ești nervoasă? a întrebat-o.

— Nu știu, n-am idee cum sunt.

— Vino acasă când adoarme.

La spital, Mama o aștepta îngrijorată.

— I-ai sunat?

— Da.

— Și ce-a zis Antonio?

— Că vine mâine.

— Ce treabă avea?

— Nu știu.

A urmat o scurtă tăcere; parcă Mama ar fi vrut să zică altceva, umplând cu vorbe goale ceea ce avea să urmeze.

— Știi ce zi e azi, așa-i?

— Nu, a zis ea, dar și-a dat seama ce zi era chiar în clipa în care a răspuns „Nu”, și Mama a înțeles asta după fața ei, fiindcă nu i-a mai oferit nicio explicație.

— Dumnezeu e un farsor, a conchis ea, ca și cum cu vorbele astea ar fi trebuit să spună tot, redevenind mai mult ca oricând doña Maríá Antonia, femeia care în ultimii ani căpătase o altă înfățișare, amăgitoare; dar totul a durat doar câteva clipe, cât a ținut tăcerea, după care s-au auzit niște smiorcăieli prefăcute. Nu puteai crede că-i o întâmplare.

— Zece ani?

— Nouă, a zis Mama și au tăcut amândouă, ascultând parcă de un ordin.

Fix nouă ani, fiindcă era aceeași oră, noaptea, când arseese fabrica. Își amintea aproape toată noaptea aceea, dar spre deosebire de alte amintiri, scenele parcă încremeniseră. Erau mai ales Mama, Antonio și Joaquín după ce văzuseră ce mai rămăsese din „Tocuri și rame Alonso”. Discutau în sufragerie; Joaquín, convins că nu fusese un incendiu întâmplător, dădea vina pe Antonio, pe felul în care condusesese fabrica: amenințând datornicii, țipând la angajați, făcându-și dușmani. Ea se dusesese la Mama doar ca să-i dea o mână de ajutor, dar s-a simțit în plus. Mama încă nu plânsese, poate că avea s-o facă mai târziu, deocamdată făcea doar pe judecătorul. La cei douăzeci și doi de ani ai lui, Antonio, în loc să-și susțină nevinovăția, se mulțumea doar să-l critice pe Joaquín. Mama nu-i slăbea din ochi, dar nici

nu-i băga în seamă; s-a ridicat doar de pe scaun și i-a ars o palmă zdravănă lui Antonio.

— Du-te acasă, băiete, i-a zis apoi fără furie în glas, de parcă palma fusese absolut îndreptățită și tot ce-i mai rămânea de făcut era să plece acasă.

Mai târziu s-a gândit că așa pățea cu toți oamenii din viața ei; păreau să nu fie acolo, parcă erau invizibili, până când un episod izolat îi făcea importanți, esențiali. Antonio nu părea să fi existat până atunci, dar palma Mamei l-a făcut extrem de vizibil. I-a citit orgoliul rănit, supărarea – nu atât pe Mama, cât pe preferința ei pentru Joaquín –, i-a văzut disperarea și teama, căci arzând fabrica rămăsese fără serviciu și numai cu liceul nu găsea prea ușor de lucru. Fratele, gata să plângă în public pentru prima oară, căpăta greutate, miros, el care până atunci fusese pentru ea doar Antoñito, mezinul, cel cu care aproape nu comunica, împărțind doar banalități monotone, impuse de diferența de zece ani dintre ei.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Antonio s-a îndepărtat agale, deloc furios, deschizând însă, în felul lui neobișnuit, o ruptură: ranchiuna care n-avea să dispară niciodată; în cameră au mai rămas doar Mama, Joaquín și cu ea. Tăcerea, întreruptă doar de vorbăria lui Joaquín care-i lăuda gestul, părea să-i servească Mamei pentru următoarea mișcare.

— Ridicați-vă în picioare, Joaquín, i-a poruncit Mama în mod ciudat, fără a-l mai tutui.

Palma neașteptată, pe care i-a tras-o lui Joaquín, a fost aproape comică prin riposta copilărească, de apărare inutilă.

— E ultima dată când vorbești așa despre fiul meu!

Joaquín a plecat din casa Mamei, ajungând iar ca

înainte: un coate-goale care, fără ea, n-avea nici după ce bea apă. Costumul gri, apa de colonie puternică, părul dat cu gel îl făceau să pară și mai ridicol, el care poate fusese întotdeauna așa.

A avut atunci impresia că dacă Joaquín n-ar fi plecat de-acasă, Mama nici nu i-ar fi remarcat prezența. Ea s-a așezat iar în fotoliu și a privit-o indiferent, sătulă de atâta prefăcătorie. Și s-a speriat; a cuprins-o o teamă veche și familiară, atât de familiară, încât aproape că nu părea spaimă, ci ceva ciudat, fiind vorba despre ea: milă. Plecase de mult de-acasă, era măritată, avea un serviciu bun, era respectată și totuși habar n-avea ce să facă cu mila față de maică-sa. Ceea ce oricui i s-ar fi părut un sentiment normal pentru ea era unul bizar și incomod. În familia lui Manuel nimic nu era complicat. Deci complicațiile nu erau absolut necesare. În noaptea aceea agitată și dureroasă a vrut să se apropie de ea, s-o ia în brațe; un gând ce o sfredelise ca o lamă de cuțit.

— Și tu ce cauți aici? a întrebat-o Mama brusc.

N-ar ști să explice cum reacționase la cuvintele acelea. Parcă Mama ar fi pălmuit-o și pe ea. Mai întâi s-a simțit ridicolă, apoi a strâns din dinți, ca să nu se observe. La plecare fusese cât pe ce să redeschidă ușa și să-i urle cât era de bucuroasă că-i arsesse blestemata aia de fabrică. În lift a plâns. Nu de durere. Dar nici de furie.

Brusc totul devine lent și absurd. Mama, acum tăcută, pe patul de spital, și cea din fotografia cu bucle din sufragerie se confundă, devenind una singură, fără a fi totuși reală. De fapt n-o iubește pe María Fernanda. Antonio îi

trezește mai degrabă milă, pentru ghinionul lui, dispreț involuntar și teamă, ca de un câine violent. Nici Manuel nu scapă de lentoarea asta, devenind pe neașteptate grotesc. Fără o evoluție vizibilă, fără un motiv logic, tandrețea lui devine o sâcăială blândă, care o sufocă, așa cum o sufocă uneori copiii, nu atât ei, cât imaginea lor, responsabilitatea pe care o implică ei.

Îi vine în minte ultima întâlnire cu María Fernanda, de Crăciun, în bucătăria Mamei: veșnica falsă bucurie care le face pe amândouă să sporovăiască despre cine s-a îngrășat mai mult, încântarea de a vedea că ea e mai slabă, Antonio și Luisa în sufragerie muți în fața televizorului, așteptând cina, și toate, amintiri și prezent, devenind Mama. De-acum e imposibil să n-o deteste. Taman la ora asta, astăzi și nu altă dată – când ar fi avut poate mai multe motive – o detestă iremediabil pe Mama, fără putință de iertare, acuzând-o de lentoarea asta care transformă totul în absurd, rupând parcă membrana ranchiunii, nu violent, ci încet, în tăcere, lăsând să se prelingă lichidul disprețului.

— Mi se întâmplă doar nenorociri, fata mea, și vorbele astea o fac să-și revină deodată din visare, ajungând parcă la limita răbdării.

Se îndreaptă spre ușă.

— Unde pleci?

— Vin imediat.

— Unde pleci?

A închis ușa fără zgomot, a coborât repede în stradă, tiptil. Era 1:30 dimineața când taxiul s-a oprit în fața casei. A urcat în lift cu un nod în gât, ca și cum ar fi vrut să plângă sau să dezvăluie un secret rușinos. Copiii dormeau. Manuel a

întrebat-o: „Cum te simți?” când a intrat în dormitor, dar ea n-a zis nimic.

— Ești bine?

Întinzându-se lângă el, a simțit un miros vag, de pastă de dinți.

— Te simți bine?

S-a simțit urâtă lângă Manuel și ceva nedeslușit a făcut-o să se complacă în acea urâtenie. Și-a pus mâna pe scula lui și l-a mângâiat, reușind să-l excite.

— Ce te-a apucat?

L-a călărit fără să-l privească, dorind și încercând să-și facă rău, vrând să se autopedepsească, parcă cu disperare. Manuel n-a prea vrut să intre în joc: inițial întrebându-o de ce făcea asta, apoi întorcându-se cu spatele, alungându-și parcă propria satisfacție, privind-o fix și îndepărtându-i cu mâna părul de pe față. Au amuțit și tăcerea a accentuat tristețea trupului lui Manuel: a pătruns-o, fără s-o înțeleagă.

Dar mai exista și o altă tăcere:

Mama așteptând la spital.

María Fernanda.

Antonio spunând că merge mâine la Mama și că va fi greu.

Copiii dormind în camera alăturată.

Și tot străduindu-se să-și facă rău, îi face rău lui Manuel, devenit ciudat de frumos cu pantalonii de pijama în vine, renunțând să înțeleagă, cel puțin acum, întinzându-se și încercând să găsească o poziție mai normală, dar ea nu-l lasă; nu știe de ce, dar trebuie să atingă acest final absurd, să-l pătrundă, și Manuel o acceptă încremenit, până vine de foarte departe: satisfacție efemeră și uscăciune metalică în

gât, senzație mult mai plăcută la desprindere decât obișnuita erecție grozavă a lui Manuel și simplitatea sexualității lui. Mâinile lui Manuel sunt cele care îi aranjează părul spre ureche, cele care se opresc, mângâindu-i obrazul și respirația.

— Ce s-a întâmplat, spune-mi.

Mai întâi a fost mirosul, amintirea acelui miros de lemn proaspăt lăcuit, ivindu-se din munții de rumeguș din preajma fabricii „Tocuri și rame Alonso”. Mariei Fernanda i s-ar fi părut aiurea să-i răspundă astfel întrebării lui Manuel, dar în clipa aceea a avut forța unei coerențe logice pe care niciun alt răspuns nu l-ar fi putut avea. Și asta nu numai din cauza mirosului. Când Mama nu era prin apropiere, își amintea că îngenunchea pe câte o grămăjoară de rumeguș și-și vârâ mâinile în ea, ca în măruntaiele calde ale unui animal. N-avea mai mult de zece ani pe atunci, dar reținea și acum mirosul umed, aproape dulce de lemn, și-l vedea pe Joaquín alături, păzind-o, ca un animal bine dresat, temător, fără a îndrăzni să-i reproșeze nimic. Recunoscând asta – a înțeles-o treptat, fără să-și ia ochii de la Manuel – parcă ar fi atentat la propria ei persoană, acceptând faptul că nu detestase fabrica, ba chiar o îndrăgise cu o iubire tandră și, dacă după-amiaza aceea i se păruse ciudată și aiurea, era fiindcă totul fusese chiar invers; lucrurile erau limpezi, de înțeles. Recunoscând că iubise fabrica însemna să recunoască c-o iubise pe Mama, nu pe femeia din spital cu șoldul fracturat, ci pe doña María Antonia, cea care se plimba tăcută prin fabrică; o autoritate feminină puternică, cu Joaquín alături, ca un uriaș câine de pază, sau poate că n-o iubise, dar o cucerise forța ei, aceeași forță pe care María

Fernanda o exercitase firesc asupra ei întreaga-i adolescență.

Mama și Maríá Fernanda: două fețe ale aceleiași spaime. Mărturisindu-i asta acum lui Manuel era la fel de uluită: parcă descoperise un cuvânt ce descria perfect un sentiment normal și, folosindu-l, vedea că realitatea căpăta alt sens.

— Astăzi se împlinesc nouă ani de când a ars fabrica, a zis, și Manuel și-a ținut buzele; parcă zîmbea ușor, fără să vrea.

— Ca să vezi, a zis el.

— Eu nu mi-am dat seama, mi-a amintit-o mama, la spital.

— Cum se mai simte?

— Rău.

— Ce a zis fratele tău?

— C-o să meargă mâine s-o vadă.

— Cred c-ar trebui să te duci și tu.

— Da.

Zicând „Da”, acceptând bunul-simț al lui Manuel, dar știind că decizia finală îi aparținea ei, deodată era o chestie frumoasă, obișnuită și simplă și a vrut să pară mai tristă, pentru ca dialogul lor să dureze mai mult, până târziu în noapte.

— Te întorci la spital?

— Nu știu. Crezi c-ar trebui?

— Cred c-ar trebui să te odihnești puțin.

— Da, a răspuns, și, remarcând oboseala lui Manuel, a adăugat: Ai dreptate.

În camera de alături, dincolo de peretele subțire, s-a auzit o tuse de copil.

Când a intrat în salon, durerea de stomac s-a accentuat odată cu mirosul pătrunzător venit de pe hol, amestec de neutralitate aseptică și iz de sudoare râncedă. Mama se trezise.

— N-am închis niciun ochi toată noaptea, a zis imediat, reproșându-i astfel că nu rămăsese cu ea.

Nu i-a răspuns pe moment.

— Ai luat micul dejun? a întrebat-o în cele din urmă.

— Nu schimba vorba, nu mă trata ca pe o imbecilă, îți spun că n-am dormit toată noaptea. Sunt maică-ta.

Cuvintele Mamei aveau aparenta incoerență a celei care încearcă să formuleze într-o singură frază gânduri îndelung rumegate.

— Mamele sunt iubite. Ce, copiii tăi nu te iubesc?

Fruntea încruntată trăda o durere adevărată, intensă; nu semăna cu ipocrizia-i obișnuită la care se deda când o vizita, ca să-i vadă pe Manuel sau pe copii, fiind convinsă că iubirea urma obligatoriu după milă.

— Ba da, mă iubesc.

— Păi vezi? Tu niciodată nu mi-ai spus asta, nu mi-ai zis niciodată: Mamă, te iubesc.

Asta era Mama, sau cel puțin cea mai ridicolă față a ei. Iar acum părea mai caraghioasă ca oricând: slăbiciune accentuată de grimasa durerii și de cearcănele pe chipul neputincios, altădată un chip de o frumusețe aristocratică, deosebită. Acele accente melodramatice nu erau false, erau doar dovada incontestabilă a neputinței și a lipsei de resurse

afective. Cerea dragoste și, dacă i se părea că n-o primește, o pretindea la fel cum pretindea să fie lăcuite mai bine ramele când încă mai exista fabrica.

Dar chiar și așa, dincolo de cele o mie de fețe – ori de chipul unic al Mamei ceva se schimba sau se schimbase chiar în noaptea aceea. Așa cum existase un înainte și un după ce arseese fabrica, părea să apară și acum un după cu acea reacție atât de firesc-melodramatică a Mamei, în care sesizai totuși ceva deosebit.

A mâncat tăcută, cu greu, căci corsetul n-o lăsa să se aplece, iar la sfârșit a întrebat-o la ce oră a zis că vine Antonio.

— Nu mi-a zis ora, doar c-o să vină azi, a răspuns ea, temându-se de alte întrebări.

— N-o să vină.

— M-a asigurat c-o să vină.

Brusc s-a simțit ridicolă, ca o fetiță care continuă să mintă chiar și după ce a fost prinsă cu minciuna.

— N-o să vină.

Adevărul e că dacă ar fi fost după ea, și ea ar fi preferat ca Antonio să nu vină. Ultimul Crăciun schimbase lucrurile – ceea ce nu se întâmplase de când arseese fabrica –, fără să rezolve însă situația; crease o stare de tensiune care-i făcuse să se împartă în două tabere: într-una erau Antonio și ea, acceptându-și astfel condiția de victime, în cealaltă Mama și María Fernanda. Nu se întâmplase nimic deosebit față de ceilalți ani, dar toți simțiseră parcă nevoia imperioasă de a se afirma, iar asta, în loc să rezolve ceva, făcuse ca masa de Crăciun să aibă un aer teatral, fals, aproape grotesc; într-o banală întâlnire de familie, toți trei își reproșau indirect

propriile necazuri. Manuel, copiii, Luisa, soția lui Antonio păreau niște figuranți în confruntarea aceea tăcută prezidată de Mama, care a încheiat cina ca în fiecare an, ridicându-se de la masă după desert și cântând colinde în fața ieslei instalate în holul de la intrare. Dacă Antonio n-ar fi izbit paharul de marginea mesei, poate c-ar fi plecat cu toții cu același sentiment de înfrângere din fiecare an.

— O să cântăm colinde, a zis Mama și Antonio a trântit paharul de podea.

Mama s-a străduit apoi ca totul să pară un accident, dar prefăcătoria ei și veselia forțată a colindelor îi păruseră brusc odioasă.

Antonio și Mama nu-și mai vorbiseră de atunci, iar apropiata lui vizită făcea ca în aer să plutească încordarea din ziua de Crăciun. A propus să deschidă televizorul doar ca să umple cu ceva tăcerea și Mama să înceteze cu văicăreala, dar apoi i-a părut rău, fiindcă Mama a vrut să urmărească un proces simulat. Un bărbat care afirma că avusese două infarcte dăduse în judecată fabrica de țigări, declarând că atunci când începuse să fie dependent de tutun pachetele cu țigări nu conțineau niciun avertisment vizând posibilele riscuri.

— Dumneavoastră v-ați consultat medicul când au apărut primele simptome – spunea procurorul – și, după cum menționează acest raport, el v-a recomandat insistent să vă lăsați de fumat...

Antonio a apărut în ușa serios, ca un om obligat să facă un lucru neplăcut, împotriva voinței lui; era singur, fără Luisa, care ar fi făcut ca totul să devină mult mai ușor. Ea s-a gândit atunci că părea o întâlnire previzibilă, iar fără María

Fernanda de față, Mama era ușor descumpănită.

— Dar eu devenisem deja dependent la acea dată, vina e a voastră... – glasul omului tremura și cameramanul, intuind o lacrimă, l-a gratificat cu un prim-plan – voi sunteți vinovați de moartea mea și a miilor de bărbați și femei ca mine...

Mama nu se mai uita la televizor, în schimb Antonio nu pierdea din ochi emisiunea; parcă și în acea împrejurare încerca să scape de Mama.

— Apropie-te, fiule.

Deplasându-se brusc, Antonio a răsturnat foaia agățată de ușă, cu indicațiile de dietă prescrise de medic: un zgomot persistent, o zăpăceală ritmică, sâcâitoare.

— Apropie-te.

Trebuie să fi fost tare frig afară, căci Antonio avea ochii și nasul roșii.

— Oare o distilerie de alcool poate fi învinuită de toate accidente din trafic, cu morți pricinuite de șoferi beți? a întrebat procurorul, îndreptându-și cravata. Oare nu-i responsabilitatea consumatorului să folosească produsul în mod chibzuit și prudent?

Deși avea treizeci și nouă de ani, Antonio părea abia de cincisprezece în fața Mamei; parcă era un copil nătâng, care tocmai se luase la trântă cu copiii și nu găsea altceva mai bun de făcut decât să tacă, în locul oricărei justificări. S-a apropiat încet, cu un amestec de ciudă și teamă, ca atunci când arsese fabrica și Mama îl palmuise de față cu Joaquín.

— Dumneavoastră v-ar plăcea să muriți? a întrebat bărbatul de la televizor.

— Eu n-aș vrea să muriți, spun doar că era de datoria

dumneavoastră...

Mama a cerut apă. Brusc discuția de la televizor devenise jenantă și ea s-a ridicat repede ca să caute un pahar; ceea ce până atunci poate că nu fusese evident se vedea acum: nici ea nu se simțea în largul ei. Când s-a întors, Mama a băut apa încet, fără să-l slăbească din ochi pe Antonio.

— Știți ce e un cancer?

Bărbatul de la televizor și-a scos pălăria, dezvelind o scăfârlie chelită de chimioterapie. Tulburat, publicul a scos o exclamație timidă: „Vai!”

— Cred că ne ambalăm prea mult.

— O să mor, a răspuns bărbatul. Credeți că nu-i cazul să ne ambalăm?

Discuția din cadrul emisiunii, deși evident tragică și adevărată, pentru că omul respectiv avea să moară, părea o impostură teatrală, conferind procesului o dimensiune grotescă.

— O să mor, a repetat bărbatul.

— Chiar trebuie să vedem emisiunea asta de căcat? a întrebat brusc Antonio, aproape țipând fără să vrea.

— Mie nu mi se pare un căcat, a răspuns Mama. Omul acela o să moară...

Nu faptul că bărbatul respectiv avea să moară, ci certitudinea că-și juca rolul propriei morți făcea spectacolul grotesc, la fel cum Mama începuse să-și joace rolul de convalescentă, în pofida durerii reale.

— Sărută-mă, a zis Mama. Sărută-ți mama.

Antonio s-a strâmbat uimit, distrugând definitiv ceea ce tăcerea mai reușise să salveze. Nu mai conta dacă Mama

era sau nu conștientă de pretenția ei. Antonio s-a apropiat de ea și a pupat-o repede pe obraz, încercând să nu se vadă prea mult cât de greu îi venea s-o facă.

— Tu mă iubești, nu-i așa, băiete?

— Dacă te iubesc?

— Mă iubești, nu-i așa?

Exista o modulație în întrebarea Mamei: patetică, autoritară, dar și calculată, fiindcă nu admitea un răspuns negativ. Acel „firește” al lui Antonio a fost unicul mod demn și rapid de a scăpa, și o vreme au rămas așa, până ce vizita neașteptată a medicului a detensionat atmosfera, replasându-i iar pe terenul celor care se prefac rezonabil de îngrijorați. Mama n-a comentat nimic după plecarea lui Antonio, al cărui pretext, invocat duminica, părea o răzbunare: trebuia să lucreze. În schimb i se părea de la sine înțeleș că ea avea să lipsească de la birou a doua zi.

— Mâine-dimineață treci pe la mine pe acasă și-mi aduci celălalt capot, cel verde.

— Mâine lucrez, Mamă.

— Păi le ceri o zi liberă. Cineva trebuie să stea cu mine, nu crezi?

La televizor judecătorul a declarat vinovată fabrica de țigări. Publicul a aplaudat energic.

*

Nu știa precis ce o speria, dar nu voia să rămână singură. Poate faptul că nu putuse evita să pactizeze cu Antonio o făcea să-i fie rușine. Nici Antonio nu avea întru

totul dreptate. De fapt, nimeni n-avea dreptate, și când Manuel a întrebat-o cum decursese după-amiaza, s-a gândit că nici măcar el n-ar fi putut înțelege totul, oricât ar fi încercat să-i redea vorbele Mamei ori reacțiile lui Antonio. Toate lucrurile acelea datau de mult; fuseseră îndelung tănuite și nu puteau fi acum explicate iute și răspicat. Explicate și depășite. Adevărul e că exista. Relația ei cu Mama, cu María Fernanda ori cu Antonio exista; ea nu putea fi descrisă, transformată ori depășită, se ivea înaintea ei ca o pânză de păianjen mineralizată: ura și ranchiuna nu mai păreau reale, sugerau forme pietrificate de persoane care renunțaseră să se mai cunoască, dacă vreodată încercaseră s-o facă. De aceea, când făcuse cunoștință cu familia lui Manuel, avusese permanent senzația de irealitate, sentimentul că dragostea lor era doar o farsă ceva mai elaborată decât cea din familia ei. Descoperind ulterior că afecțiunea lor era autentică, s-a revoltat și mai mult împotriva Mamei: prin simpla ei prezență, mama lui Manuel degaja iubire, în vreme ce Mama stârnea discordia și invidia.

Nutrise față de mama lui Manuel o iubire puternică; parcă era o mică orfană care se străduia să le fie pe plac unor părinți adoptivi, devenind aproape ridicolă, dar, când se gândea la ea (acum, că murise), aproape tânjea după un plâns liniștitor, la gândul tăcutei modestii și al bunătății ei nemărginite. Dar nu-și făcea iluzii; oricât de mult și-ar fi dorit ca familia ei să semene cu familia lui Manuel, umbra Mamei se impunea întotdeauna. Ei locuiau prea departe și, de când arsese fabrica, Mama obișnuia să-și petreacă toate weekendurile la ea, cu Manuel și copiii. Dacă ar fi avut ocazia să-i reproșeze ceva, i-ar fi spus că nu prezența ei o deranja, ci manierele ei: fără să mulțumească vreodată, afișând acea

condescendență cu care tratezi pe cineva, respectându-ți strict obligațiile. A renunțat să se mai certe cu ea, fiindcă atunci când o făcea se simțea crudă cu Mama și nu voia ca Manuel s-o simtă cât era de stresată. Mama putea fi foarte convingătoare, în vreme ce pe ea nervii o făceau să devină aspră, astfel că după fiecare dispută sentimentul înfrângerii o copleșea. Se consola, gândindu-se că toată lumea se răzbuna în tăcere pe viață și tot așa se răzbuna și ea pe Mama: îi oferea casa ei, familia ei, dar nu și dragostea ei. De-asta a luat fotografia Mamei din sufragerie când s-a întors noaptea de la spital, de-asta și fiindcă nu-i mai putea suporta buclele, cei douăzeci de ani în alb-negru și zâmbetul ei de atelier fotografic. A sunat apoi la birou și a anunțat că nu putea veni a doua zi; maică-sa era grav bolnavă și trebuia să se ocupe de ea.

María Fernanda ieșea mereu la fel în fotografii; același zâmbet radios, același păr strălucitor, expresia ochilor identică. Privind-o evoluând în albumele cu fotografii, avea senzația contemplării unui studiu artistic, în timp: un chip imuabil și frumos, care, fără să-și schimbe structura, părea să se uzeze imperceptibil în fiecare clipă. Se gândea uneori că dacă María Fernanda n-ar fi fost atât de conștientă de frumusețea ei, chiar ar fi fost mândră de ea, fără s-o deranjeze asta, așa cum n-o deranja să ajungă în planul doi, ca soție a lui Manuel. Dacă o invidiase vreodată pe María Fernanda, o făcuse nu atât pentru frumusețea ei, cât pentru tupeul și capacitatea de a se adapta la orice situație, la orice discuție. Nu-i păsa că era o contradicție – admira la soră-sa exact ceea ce detesta cel mai mult la Mama –, așa cum nu-i păsa că era luni și își pierde din zilele de concediu ca s-o

îngrijească. Antonio n-avea să revină prea curând la spital, iar María Fernanda, oricât de mult ar fi sunat din Valencia, nu făcea decât să-i sporească Mamei nervozitatea, făcând-o să se vaite de salonul incomod, în loc s-o ajute și să-i ușureze situația.

A sunat apoi la școala unde predă Manuel și i-a descris situația:

1. Mama arăta mai rău.
2. Medicul vorbește de complicații ale sistemului digestiv.
3. Mâncase o supă și un iaurt.
4. Nu mai știa nimic de Antonio.
5. Menajera Mamei îi lăsase un mesaj din partea lui Joaquín, care sunase.

Ea se străduia să descrie faptele; i le explica cât mai clar lui Manuel, ca și cum astfel și-ar fi putut lămuri propriile reacții ciudate: teama pe care i-o inspira iar spitalul sau uimirea cu care ea, care se considerase mereu victima Mamei, se gândea la posibilitatea c-ar fi putut fi mai vinovată decât crezuse; poate că Mama nu fusese chiar atât de neglijentă; încerca să pătrundă în lumea și mai opacă a ranchiunii ei, străduindu-se să descopere acolo fapte concrete, capabile să-i justifice incapacitatea de a ierta. Înțelegea acum că până și-n clipele când socotise certă vinovăția Mamei se strecura deodată viermișorul unei îndoieli care se întorcea brusc împotriva ei, transformând-o în ceea ce nu voise nicicând să fie: nedreaptă, cinică, pripită în judecată, incapabilă de înțelegere, Mama devenind ea

(„Fractura asta ar putea duce la o degenerescență progresivă a întregului organism”, spusese medicul), fiind („am observat câteva reacții”), dacă nu amabilă, cel puțin înțelegătoare, („nu neapărat legate de fractură, dar care arată deteriorarea altor organe”) sau și mai rău, pentru că medicul vorbise în felul acela, cu gravitatea cuiva care nu exclude o moarte rapidă, înfruntând faptul logic și totodată definitiv absurd, că Mama, ca orice ființă omenească, avea să moară într-o bună zi.

A cumpărat niște reviste doar ca să-și ascundă oarecum tulburarea, evitând, pe cât posibil, vreun comentariu frivol prin care ar fi obținut, ca întotdeauna, un răspuns sigur din partea Mamei, și chiar dacă i-a reușit asta după-amiază, discuția s-a purtat pe un ton afectat; în orice altă situație ar fi trădat frica, dar acum nu știa ce să zică.

— Antonio seamănă cu tata, nu-i așa?

Însemna să pui doar o parte din întrebare, cea mai puțin dificilă, iar Mama, care părăsise a fi toată ziua deschisă discuției invizibile, a răspuns („Câteodată”), ca și cum ar fi vrut să creadă, având posibilitatea unui răspuns mai amplu, că mai avea timp („Numai câteodată”).

Pe cât de ușor era să vorbești despre María Fernanda, pe atât de greu era să aduci vorba de Antonio sau de Tata. Mereu Tata, amintirea lui eclipsând-o pe cea de la înmormântare, portretul lui în cărbune din sufragerie, în biroul de la fabrică, dar nimic altceva la Antonio, doar replica frunții lui teșite, nimic din privirea lui, de mascul incapabil și simplu, la Antonio, căci ori de câte ori îl întrebase de el, Mama îi schițase un portret superficial, semănând mai degrabă cu un personaj de roman de moravuri decât cu bărbatul care fusese de fapt: un om inutil.

De-asta nu i-a spus că sunase Joaquín. Spunându-i ar fi însemnat să recunoască o nouă victorie a Mamei, poate singura serioasă de când arsese fabrica. Joaquín își ceruse lichidarea după incendiu, dar ea îl concediase fără să i-o acorde (un gest simbolic, știind imediat c-o va costa enorm), Mama fiind decepționată, ca un copil trufaș și răsfățat, iar Joaquín, chiar dacă și-a primit banii, a plătit cu vârf și îndesat, fiind discreditat când a încercat să-și facă propria afacere, profitând de clienții cunoscuți la fabrica „Tocuri și rame Alonso”.

Unicul act de cruzime al Mamei, singurul în care îi recunoscuse răutatea intenționată fusese să aștepte ca Joaquín să-și investească toți banii pentru a-l distruge definitiv; dăduse câteva telefoane și acționase încet și subtil, astfel încât nici măcar Joaquín nu înțelesese cum de a dat faliment. Manevra Mamei fusese eficientă, sigură și simplă, ca o crimă perfectă, dar pentru ca victoria să fie definitivă avea nevoie de căința lui Joaquín; să i se gudure iar la picioare ca un câine care, după ce a încercat să scape, se întoarce acasă fiindcă trebuie să mănânce.

Nespunându-i că sunase Joaquín era ultima dovadă că, deși Mama poate că n-o neglijase în mod voit, n-avea să cedeze prea ușor acelui sentiment care o făcea să-i fie milă pe Mama, fiind dispusă s-o ierte, cu toate că ea nu-i ceruse niciodată iertare.

— S-ar putea să nu fie doar o complicație a sistemului digestiv, ar putea fi o boală generalizată, îi spusese medicul, pregătind terenul, pe un cu totul alt ton decât în prima seară; un „s-ar putea” semnificativ, ce nu semăna deloc cu inițialul „va fi o recuperare lentă”, iar faptul de a nu-i spune nimic Mamei, nici măcar comentariile medicilor, o plasa acum

într-o poziție privilegiată: parcă ar fi privit impasibilă un orb înaintând încrezător spre un zid.

Cu douăzeci și doi de ani în urmă împărțea camera cu María Fernanda. Era absurd că-și amintea asta acum, dar de fapt nu era chiar atât de absurd, căci ceva din expresia Mamei reflecta o percepție simplă și concretă a celor două fiice. La capul patului ei, María Fernanda lipise pe perete o fotografie cu Kirk Douglas pe jumătate gol – purtând doar o zdreanță – în rolul lui Ulise, gata să se bată cu un adversar mai puternic decât el, privindu-l de parcă ar fi vrut să-l mănânce în loc să-l bată; alesese poza respectivă fiindcă îl adora pe Kirk Douglas și mai ales gropița din bărbie de pe chipul lui de brută, o brută ca băiatul din Somontes, aruncător de greutate, cu care se culcase până la urmă, iar când îi spusese asta, ea și-o imaginase deasupra lui, cu picioarele desfăcute și i s-a făcut scârbă de sexualitatea Mariei Fernanda sau de chipul de brută al Tatei din poze, nu însă și de Mama („Nu știi niciodată ce reacții poate avea organismul unei persoane în vârstă în asemenea situații”, spusese medicul), fiindcă, în fond, nu erau chiar atât de diferite, nici măcar acum, când María Fernanda era mai grasă, iar Mama mai slăbită și mai palidă. Ezitase să i-l prezinte Mariei Fernanda pe Manuel, nu numai din neîncredere, ci temându-se ca el să nu fie cumva atras de erotismul ei. Mama îi permitea soră-sii să poarte fuste pe care ea doar le proba, considerând că sunt „feluri și feluri” de a le purta: firesc în cazul Mariei Fernanda, dar ea părând că face trotuarul cu ele („O curvă, asta pari”), zicea Mama pe tonul ăla brutal pe care-l avea uneori când se întorcea de la fabrică, făcând-o să se răzgândească în cele din urmă.

Manuel n-a fost cucerit de María Fernanda; abia dacă a băgat-o în seamă și asta era prima și cea mai mare victorie a ei asupra soră-sii: un bărbat care o alegea, în fine, pe ea. Dacă a durat ceva până au avut un spațiu intim al lor, asta n-a deranjat-o din clipa în care n-a mai speriat-o sexualitatea lui Manuel. În mașină nu-i păsa că era târziu, important era să fie un loc izolat; îi simțea mâna strecurându-i-se prin bluza deschisă, oprindu-i-se pe sâni („Într-adevăr, înrăutățirea stării ei poate fi pricinuită de artroză”, spusese medicul), nemișcată ori ridicând ușor sutienul, dar mai ales deschisă, dar ea nu voia să se dezbrace, fiind mai comodă această sexualitate îmbrăcată, umezind în cele din urmă pantalonii lui Manuel și smulgându-i un zâmbet; coborau apoi geamurile pentru a le dezaburi, firește, o sexualitate mai comodă decât a Mariei Fernanda, cu gimnastica ei sexuală cu tânărul din Somontes, campion la aruncarea greutății, semănând cu Kirk Douglas când se concentra asupra adversarului, aceeași mutră de animal, aceeași gropiță în bărbie, care a început – când l-a părăsit María Fernanda – să sune acasă la orice oră ca un mieluşel, ca un câine de pripas, ca Joaquín care intra în sufragerie duminica în anii când lucra la fabrică, zicând: „María Antonia, trebuie să punem la punct problema cherestelei”, „Mai târziu, Joaquín”, și el își sorbea încet vinul, încântat, de parcă ar fi vrut doar să demonstreze c-o poate tutui pe Mama, nu pe femeia asta care se îndoia de durere când o înțepa şoldul („Numai nenorociri mi se întâmplă”), ci pe doña María Antonia, care murise de fapt cu nouă ani în urmă, când arsese fabrica, lăsând-o în loc pe femeia asta care moștenise de la ea doar dorința tainică de a ști tot despre toate și de a controla pe toată lumea.

Profitând de faptul că Mama ațipise, s-a dus acasă: Manuel le servea cina copiilor și ei i s-a părut ușor aiurea scena respectivă, în comparație cu gândurile și frământările care îi ocupaseră întreaga zi.

— Ce faci? a întrebat-o el.

Iar ea i-a răspuns:

— Bine.

— A sunat fratele tău. Era nervos. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Ce-a zis?

— Să-l suni. E totul în regulă?

— Da.

Antonio era acasă; a răspuns Luisa, care i l-a dat imediat, simțind că era vorba de ceva important.

— Ce dracu' s-a întâmplat ieri? a întrebat-o Antonio, dur ca de obicei.

— Ce-a fost ieri?

— Cum ce-a fost ieri, scena pe care a făcut-o Mama. Ce naiba te-a apucat?

— Mie să nu-mi vorbești așa, Antonio.

— Scuză-mă.

Nu-i displăcea defel discuția aceea. Se vedea de fapt că ea, sora mai mare, era unica autoritate recunoscută de Antonio.

— Păi știi prea bine ce suntem noi pentru Mama: tu, ratatul, iar eu, nătânga.

— Și atunci ce-a apucat-o ieri?

— Să te pună, mă rog, să ne pună pe amândoi la încercare, cred.

Recunoscând lucrul ăsta cu voce tare, și-a simțit

cuvintele grele de teamă și și-a ridicat privirea spre Manuel. O studia de când începuse să vorbească la telefon, iar copiii dădeau din picioare, mirați pesemne de întreruperea nejustificată a cinei.

— Să ne încerce, dar de ce?

— Cred că moare. Antonio, și mai rău e c-am impresia că-și dă seama. Se poartă foarte ciudat, aproape că n-a scos o vorbă azi și e albă ca hârtia. Cred că e pe ducă, Antonio.

Vorbise atât de repede, că Manuel abia a avut timp să reacționeze. Nici Antonio n-a apucat să zică nimic și brusc i s-a părut totul fals: cuvintele folosite ca să vorbească despre Mama, expresia lui Manuel, tăcerea lui Antonio; ca și cum era imposibil să vorbești de moartea cuiva fără să joci într-un fel teatru.

— Ți-a zis ceva medicul?

— Medicul face comentarii, știi prea bine; se spală pe mâini. Zice că starea Mamei se va înrăutăți treptat.

— Ce zice? s-a auzit glasul Luisei, aproape imperceptibil, din spatele lui Antonio.

— Taci acum, c-o să-ți spun imediat, a răspuns el, după care a continuat: Te duci mâine?

— Da.

— Ar trebui s-o sunăm pe María Fernanda.

Era modul obișnuit al lui Antonio de a spune că n-o s-o sune el.

— O sun eu mâine, de la spital.

— A sunat ea azi după-amiază, a zis Manuel, ghicind despre cine era vorba.

— Și ce-a zis?

— C-o să sune mai târziu.

— Mă ocup eu, i-a mai spus lui Antonio, deci te sun mâine.

— Bine.

Și au închis. Brusc a deranjat-o privirea lui Manuel.

— Ți-e bine?

— Nu știu, a răspuns ea, n-am nici cea mai vagă idee.

Teamă. Teamă că vor ieși anormali ori cu vreun defect fizic sau urâți sau prea grași și coșmaruri în care-i vedea pe amândoi, de când aflate că sunt gemeni, lipiți de spate, obligați să împartă un singur braț sau un singur picior, avortoni a căror hidoșenie semăna cu a ei, dar într-un fel grotesc. Acum, când aveau deja trei ani și jumătate, i se părea o chestie idioată, dar atunci, pe la jumătatea sarcinii, silueta ei de femeie adultă însărcinată, atâția ani de pilule, atâtea articole din reviste pentru femei o înspăimântaseră îngrozitor, fiind absolut convinsă că avea să se întâmple ceva oribil cu copiii. Mama devenise bunică fără să-i recunoască măcar meritul de a fi depășit acea teamă, fără să înțeleagă că, dacă dorise atât de mult să fie mamă, era de fapt fiindcă voia să-i demonstreze ceva, să-i arate că putea să facă și ea o treabă ca lumea, ca María Fernanda. La un moment dat a simțit chiar că pentru Mama mai importantă decât nașterea gemenilor era ideea de a le fi nașă, și asta a scârbit-o într-atât, încât era cât pe ce să ceară oricărei prietene să fie nașa copiilor, numai maică-sii nu.

Până la urmă Mama a fost nașa și Manuel s-a străduit din răputeri s-o calmeze; să nu se vadă în timpul ceremoniei cât era de stresată. Dar apoi i s-a făcut frică, o frică absurdă și aiurea, ca spaima de acum, după ce vorbise

sau mai degrabă se certase cu Maríá Fernanda.

În seara aceea sexul cu Manuel n-a însemnat nimic, dar simțea o neapărată nevoie să facă dragoste. De fapt fusese o capcană acceptată intenționat; nu s-a simțit mai bine, dar cel puțin noaptea a trecut mai repede. Și dacă s-a întors la spital a fost pentru că nu voia să rămână nici cu Manuel, prea erau multe de explicat.

În stradă a cuprins-o o senzație ciudată, parcă îi abandona, iar în tâmpile îi zvâcneau toate vorbele pe care nu i le trântise Maríei Fernanda. Ca întotdeauna când se certa cu ea, în orele următoarele supărarea era înlocuită de neputință: evoca tot dialogul, căuta replicile pe care ar fi trebuit să i le dea, regretându-le pe cele rostite. Mereu era la fel: eșecul ascundea în el ceva familiar, o poveste repetată întruna, din adolescență.

Mama dormea când a ajuns, dar scârțâitul fotoliului, când s-a așezat pe el, a trezit-o.

— Unde ai fost?

— Acasă, m-am dus să le dau de mâncare copiilor, a mințit ea.

— A, bine.

Din gâtlejul uscat al Mamei ieșea un glas firav, demn de milă. Ea s-a dus la chiuvetă și s-a întors cu un pahar cu apă, pe care Mama l-a dat repede pe gât, dar și-a udat și cămașa de noapte, fiindcă nu se putuse ridica prea bine. I-au tremurat ușor buzele, ca într-o farsă.

— Vreau să mă scoateți de aici, a zis.

— Să te scoatem de aici? Și unde vrei să mergi? Nu ești bine, Mamă, trebuie să te îngrijească medicii, nu poți să mergi așa acasă.

Avea iar tonul ăla prefăcut; parcă se adresa unui copil, încercând să-l convingă să renunțe la un moft absurd, dar nici tonul tragic cu care Mama îi ceruse s-o scoată din spital nu fusese unul normal.

— Dar nu vreau acasă. Vreau la alt spital, la unul privat, doctorii ăștia mă omoară cu zile aici.

— Pentru Dumnezeu, nu te omoară nimeni aici.

— Vreau să plec.

— N-ai bani pentru asta, Mamă.

A zis-o, fiind conștientă de efectul acelor vorbe crude asupra Mamei, dar Mama n-a avut reacția scontată, obișnuită: grimasa scârbită cu care îți accepți un păcat ridicol și involuntar, ci expresia gravă, studiată, sugerând că-i prevăzuse răspunsul și chiar se bucura că nu greșise deloc.

— Vreau milionul, a răspuns privind-o drept în ochi.

— Ce milion?

— Cel pe care vi l-am dat, ție și lui Manuel, pentru casă.

— Au trecut cincisprezece ani de atunci, Mamă.

— Dar vreau înapoi milionul.

Își amintea perfect de acei bani, calul de bătaie preferat al Mamei, un subiect apărând pe nepusă masă, adesea după certuri, când până și Manuel – atât de calm de obicei – se supăra și nu mai vorbea cu ea. Și iată revenind subiectul, de-astă dată pe un ton grav: nu amintind de o favoare făcută în schimbul alteia, ci cu duritatea unei execuții judecătorești.

— Dar n-am niciun milion, sunt plină de datorii și tu știi prea bine asta.

Acele cuvinte erau singurul ei mod de a căuta mila,

deși a înțeles că n-o să scape prea ușor.

— Dacă m-ai iubi, mi-ai da milionul ăla; dacă m-ai iubi cu adevărat, n-ai suporta să mă vezi în spitalul ăsta de căcat.

Întunericul clarifica de-astă dată cererea Mamei: nu putea scăpa de acea datorie, fiindcă tocmai datoria era un ultimatum de iubire, singurul mod în care Mama înțelegea dragostea.

— Ar trebui să cer un credit, să ipotectez casa, a zis ca pentru sine, știind că vorbele astea, în loc s-o facă pe Mama să-și reconsidere cererea, o să-i confirme încă o dată importanța.

Privirea gravă a Mamei s-a înmuiat, devenind rugătoare; brusc i s-a părut insuportabilă, așa cum i-a devenit insuportabil, mai mult ca oricând, absolut totul: Mama mirosind a bătrână, limba plescându-i când înghițea ceva.

— María Fernanda vine mâine, a zis. Am vorbit cu ea azi.

Dar nici măcar acum Mama n-a cedat.

— O să-mi dai banii, nu-i așa, fata mea?

Iarăși mirosul. Iar scârba urcându-i în gât, încordarea făcând-o să-și frământa degetele.

— Știi ce înseamnă pentru mine să-ți dau un milion, Mamă? Îți dai seama ce înseamnă asta?

Țipase fără să vrea; și-a dat seama, amuțind brusc, fiindcă pe hol s-au auzit pașii infirmierului apropiindu-se de camera ei.

— O să mi-i dai, nu-i așa, fata mea?

— Da, Mamă, o să ți-i dau, o să fie ultimul lucru pe care o să ți-l dau.

— Îți cer ceva ce-mi aparține.

— Iar eu îți dau, dar taci odată din gură.

— Tu habar n-ai cât m-am zbatut să vă dau la cele mai bune școli.

— Taci odată din gură!

Infirmerul a intrat și i-a cerut aspru să plece. Mama începuse să plângă și vorbea cu tonul melodramatic și histrionic al celui obișnuit să simuleze un sentiment necunoscut.

— Mamele trebuie iubite și respectate, nu credeți? l-a întrebat Mama pe infirmerul care i-a aruncat o privire plină de reproș, uitându-se la ea ca la un criminal. Mamele sunt iubite și respectate.

— Firește, doamnă, liniștiți-vă.

— Eu doar ceream niște bani care-mi aparțin și dragoste; atâta ceream, dragoste.

Când Mama a rostit ultimele cuvinte, n-a mai putut îndura privirea infirmerului și a ieșit în grabă pe hol, fugind cât mai repede de acolo. A ajuns acasă lac de sudoare. Manuel dormea.

Nu ideea morții în general, ci realitatea concretă a morții Mamei pare absurdă. María Fernanda o fi deja la spital. Deja o fi vorbit cu medicul. Deja i-o fi spus adevărul Mamei. Chiar dacă e frig, cerul e senin și Mama l-o fi privind din pat iar apoi s-o fi întorcând spre María Fernanda și o fi plângând.

Îi spui unei femei c-o să moară, îi zici „O să mori”, nu contează c-o spui delicat, cu afecțiune, nici c-o iei de mână când i-o spui; îi zici „O să mori”, ceva ce-a știut toata viața,

gândindu-se chiar foarte serios de câteva ori la asta, ca orice persoană care a trecut de șaptezeci de ani, și e ca și cum s-ar auzi o ușă trântindu-se, cum a încremenit mama lui Manuel când i-au spus „O să mori” și s-a uitat la ea, în loc să se uite la Manuel sau la fratele lui sau la copiii fratelui lui; la ea, care stătea lângă ușă, departe de pat, pur și simplu din pudoare, încercând parcă să scape de atitudinea pe care trebuia s-o adopte față de ei, lucru imposibil în acele patru-cinci secunde când fața ei căpătase o expresie aproape stupidă („O să mori”), semănând mai degrabă a zâmbet decât a orice altceva.

De-asta nu se miră când María Fernanda o întreabă de la spital de ce nu i-a spus nimic Mamei despre starea ei. Nu-i în stare să se certe cu María Fernanda. E prea obosită, aproape că n-a închis un ochi toată noaptea.

Și n-ar fi trebuit să aibă reacția aia în legătură cu banii, ea nu înțelegea că Mama nu făcea altceva decât să-i ceară ceea ce-i aparținea?

— Știi prea bine, a răspuns doar ca s-o facă să tacă. Știi ce, spune-i Mamei că Manuel s-a dus la bancă în dimineața asta ca să ceară un credit și că foarte curând o să-și aibă milionul.

O să vină și ea, după servicii?

— Nu, nu vin, acum ești tu acolo. De ce să mai vin și eu?

Dar nu era vorba de asta, ce-o apucase, și ea era obosită, ce-și închipuia ea, nu numai că avea febră, dar venise cu mașina tocmai de la Valencia.

— Ce-ai vrea să-ți zic?

Ei nimic, ea nu voia să-i zică ei nimic, dar cel puțin să vină la spital și să-i ceară iertare Mamei, îi datora scuze, la

fel și Antonio, să-l sune ca să vină și el după-masă.

— De ce nu-l suni tu?

Știa foarte bine de ce.

— Nu, nu știu.

Să nu mai facă atâta pe imbecila, știa prea bine că Antonio nu voia să vorbească cu ea.

— Cum de ești așa de sigură? Ai încercat măcar?

Până la urmă a acceptat ambele lucruri: să-l sune pe Antonio și să meargă la spital după serviciu. Manuel a sunat-o de la bancă să-i ceară numărul cărții de identitate, îi trebuia pentru credit. Bona a sunat-o ca să-i spună că unul din gemeni avea febră, iar celălalt spărsese înadins micul clovn de pe etajeră și ea îi dăduse o palmă. María Fernanda a sunat iar. Antonio a zis că nu știa dacă o să meargă, c-o să se mai gândească. Menajera Mamei i-a mai transmis un mesaj din partea lui Joaquín. Manuel a sunat-o să-i spună că li se acordă creditul. Șeful ei a întrebat-o dacă avea de gând să-și transforme serviciul într-un birou de consultații familiale. Cafeaua i-a căzut pe un raport. S-a dus în baie să plângă. O colegă, care se afla acolo, a consolat-o îmbrățișând-o; putea conta pe ea pentru tot ce voia, când și unde voia, și ea știa ce înseamnă să-ți vezi mama murind, cât de greu era să vezi o mamă murind.

Când a ieșit din birou, s-a gândit că dacă ar fi fost o zi mai urâtă, mai friguroasă măcar, totul ar fi fost mai ușor și a constatat scandalizată cât de rece putea fi; ce puțin o interesa că Mama murea, ce indiferentă era la văicărelile Maríei Fernanda sau la durerea lui Antonio.

Când a ajuns acasă, Manuel i-a zis că soră-sa sunase de două ori ca să-i spună să nu se ducă la spital, că pe maică-sa

o mutau chiar în după-amiaza aceea la o clinică privată. A plâns iar, doar pentru ca Manuel s-o ia în brațe. Mirosea a tutun și a mentă.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu.

— Vrei să te duc și să te aștept în mașină cât timp stai cu ea?

— Și copiii?

— Rămân la vecină, am vorbit deja cu ea.

Era caldă dragostea lui Manuel și foarte simplă. I-ar fi plăcut să se lase în seama lui, ca o copilă așteptând un sfat util și logic. Ar fi vrut să-l roage: „Spune-mi ce să fac, cum să fac”. În mașină au vorbit doar despre credit și despre condițiile acordării lui. Trei ani. Era posibil, dar n-o să plece în vacanță în august, doar dacă, și aici Manuel s-a oprit ca înaintea unui spațiu în care era mai bine să nu intri, firește, doar dacă mama ei...

— Nu vreau niciun ban de la maică-mea; ultimul lucru pe care-l vreau pe lumea asta sunt banii maică-mii, pricepi?

— Firește, a zis Manuel.

Erau toți trei, iar dacă n-ar fi fost María Fernanda de față, tăcerea ar fi fost mai apăsătoare ca oricând. Nu se priveau în ochi, vorbeau doar strictul necesar, iar dacă o făceau, nu se uitau la Mama, niciodată la chip, doar la mâinile ei, la forma genunchilor sub cearșaf. Mama puțea. Nu-și amintea să mai fi simțit așa un miros puternic și neplăcut, păstrându-se în nări chiar și când ieșeau din salon. Starea ei se înrăutățise vizibil de ieri. Medicii o puneau pe seama mutării din spital și a incompetenței celui care-i pusese corsetul, fără să-l strângă suficient, se pare. Durerea pe care

o simțea acum era spre binele ei, repeta neobosit medicul ori de câte ori intra în salon și părându-i-se ciudat că Mama se chinuia, strângând din buze și strâmbându-se întruna. Era o cameră de un confort discret, ca într-un hotel select, având însă răceala anonimă a unui spital. Detaliile tipice dintr-o clinică privată – vaza cu trandafiri, perdelele – nu făceau decât să sublinieze slăbiciunea Mamei, accentuând-o într-atât încât durerea ei părea chiar grotescă. María Fernanda i se adresa doar ei, chiar și atunci când vorbea de fapt cu Antonio, iar Antonio își păstra acea expresie neschimbată: un figurant, o brută timidă, nervoasă.

*

Mama a adormit târziu și au profitat imediat de somnul ei ca să stea de vorbă cu medicul, care, obișnuit să se apere, a adoptat un ton savant pentru a descrie agravarea stării Mamei.

— Cât timp, a zis Antonio, fără să pară o întrebare și șocându-l pe medic.

— Vreți să spuneți cât timp mai are de trăit? a întrebat medicul.

— Da.

— Nu-mi vine să cred că ești atât de inuman! a izbucnit María Fernanda, săgetându-l pentru prima oară pe Antonio cu privirea.

— Iar eu nu pot să cred că ești atât de ipocrită.

— Cine te crezi ca să-mi vorbești așa?

Între ei doi, nu s-a putut abține: prefera grosolănia lui Antonio feței ofensate a Mariei Fernanda, care voia să evite

un dialog ce ar fi dovedit, mai devreme sau mai târziu, că dreptatea era de partea fratelui.

— Cât timp mai are de trăit? a intervenit ea pentru a isprăvi odată discuția și a-l scuti pe medic de alte momente penibile.

— Agravarea e progresivă și rapidă. De când a venit aici, starea dumneaei s-a înrăutățit considerabil. Dar nu putem ști niciodată cu certitudine. Poate o lună, poate mai puțin. Asta depinde mai ales de ea.

Probabil că doctorul – prea tânăr ca să știe să se prefacă – se gândea că ei trei se certau din cauza banilor. Realitatea era însă mult mai complexă și nici măcar ei n-ar fi fost în stare s-o explice. Averea Mamei, împărțită în trei, devenea aproape nesemnificativă, iar cum la capul muribundeii nu-i adunase nici dragostea, nici îngrijorarea, era greu să nu-i consideri pe toți trei spectatori. În cazul oricărei alte persoane, atitudinea asta ar fi devenit morbidă, nu însă și în cazul Mamei. Era ca și cum cei trei ar fi fost unicii spectatori, singurii posesori ai unei invitații într-un teatru cu trei scaune, un teatru pe a cărui scenă Mama își juca propria moarte; priveau grav o ființă îndrăgită, dar și detestată, aruncându-i fie priviri grotești, fie unele de un patetism înduioșător. María Fernanda s-a răzbunat apoi pe Antonio, nearuncându-i nici măcar o privire când au început să se întrebe: să-i spună sau nu Mamei? Ea a fost singura de părere să tacă deocamdată; mai bine să aștepte până se apropia momentul și chiar dacă a considerat că era mai bine să n-o îngrijeze pe pacientă, de fapt o îngrozea reacția Mamei când ar fi aflat că sfârșitul e aproape.

Cum Antonio era de acord cu ea, au hotărât să nu-i spună nimic, să aștepte cel puțin cinci zile, să vadă dacă se

simțea mai bine și să decidă atunci, dar a doua zi, când a ajuns de la birou la spital, a înțeles că Maríá Fernanda îi spusese tot. A înțeles-o nu atât din cuvinte ori din aerul rarefiat din cameră, cât din privirea Mamei, o căutătură aspră, parcă judecând un trădător.

— Ție ți-ar conveni să nu ți se spună că mori, fata mea? a întrebat inutil Mama.

— Da, a răspuns, socotindu-se sinceră pentru prima oară, cred c-aș prefera să nu mi se spună.

— Se vede că nu ești ca mine.

Maríá Fernanda n-a privit-o, nici la început și nici în jumătatea de oră în care Mama a ținut ca de obicei un monolog ce le excludea pe amândouă, moartea apropiată creând de-acum între ele o distanță ciudată. Marele adevăr părea s-o îndepărteze și mai mult de femeia care fusese toată viața; mai mult ca oricând, Mama părea acum că n-o să moară niciodată, vestea morții reușind chiar s-o însuflețească într-un fel.

Maríá Fernanda se întorcea cu trenul la Valencia chiar în seara aceea. Aproape că nu și-au luat rămas-bun, căci soră-sa părea să regrete că-i spusese Mamei adevărul. Mereu era la fel, dar în sfârșit acum părea să înțeleagă. Pleca pe ușa din față după ce-și jucase rolul de fiică nobilă și îi pasase ei toate problemele.

Maríá Fernanda se îngrășase și se urâtise. Oboseala îi colora subit pleoapele, iar pielea obrazilor i se scofâlcise. Urâtenia soră-sii o reconforta mai mult decât remușcarile ei. Iertarea (chiar dacă Maríá Fernanda și-ar fi recunoscut vina plângând) n-ar fi folosit la nimic. Dar important nu era discursul melodramatic al Mamei – galdosian și absurd de

bine rostit – despre fiica cinstită și cea ipocrită, despre moarte și lupta de-o viață ca să ajungă aici, ci faptul că Maríá Fernanda era în clipa aceea mult mai urâtă decât ea. Iertarea, dacă vreodată tăcerea ar fi putut fi o iertare, însemna să fugă de un alt adevăr; nu iertarea în sine era benefică, ci implorarea ei. Acea satisfacție – ce ulterior i-a stârnit o teamă ciudată – părea neîmplinită; aproape c-ar fi preferat să-i ceară ea iertare Maríei Fernanda în împrejurările date, măcar să fie o victorie răsunătoare, absolută. Dar adevărul e că Mama murea, iar Antonio n-o ierta pe Mama sau Mama nu-l ierta pe Antonio și amândoi își puteau argumenta foarte bine ranchiuna, situând-o în timp, oferind date și fapte, fără a avea totuși dreptate.

Învinsă, Maríá Fernanda a plecat la 21:35 ca să prindă ultimul tren; stând până în ultima clipă, parcă pentru a-și cere într-un fel iertare. Rămase singure, Mama a privit-o ca pe o prietenă a cărei fățărnicie ieșise la iveală.

Manuel nu se îndepărta. Și chiar dacă o făcea, acționa inconștient, poate pomenind de creditul făcut, cu condiții de rambursare în trei ani. Ascultându-l vorbind despre bani, neobișnuit de grav, avea o senzație familiară: era adolescentă, și la masă Joaquín raporta în detaliu situația din fabrică, cu precizia unui țăran care își numără de o sută de ori teancurile de bani. Poate de-asta avusese peste noapte senzația că înțelege ceva: pierduse prea mult timp pe o pistă absurdă, ocolind mereu, fără voia ei, adevărul. Brusc adevărul era altul: fabrica, dar acum ca o ființă vie, ca încă un membru al familiei, poate cel preferat de Mama, cu drepturi egale – viață, moarte ori amintire – cu cele ale unui om. Fabrica: un fluviu de treizeci de ani în propria-i matcă îi

insuflase Mamei bucurie ori tristețe, influențând-o chiar și acum, când nu mai exista. Orice moarte lasă în urmă, printre lucrurile apropiate, unul sau două obiecte a căror prezență devine brusc simbolică, hărăzită cu o importanță aparte. Cam așa se întâmplase poate și cu sentimentele Mamei față de Joaquín și Antonio, după arderea fabricii. Faptul că unul era chiar fiul ei a îndurerat-o, ca atunci când nu suporti o persoană bună la suflet, de care te îndepărtezi cu neplăcere, dar și cu disperare. Și asta nu fiindcă l-ar fi considerat pe Antonio un ratat; el era vinovat fiindcă îi amintea de eșecul ei și de fabrică. De-asta Mama nici nu voia să știe nimic de banii luați de Antonio din chiria de pe terenurile fabricii, în timp ce ei îi pretinsese milionul oferit în vremuri bune, de opulență. De fapt Mama nu voia bani, ci banii care îi aminteau de vechiul birou din fabrică, de masa imensă cu un elegant *coupe-papier* pentru corespondență; tânjea după confortul financiar și tot ce dorea era să șteargă cât mai demn urmele eșecului. Astfel, perdelele din salon, minunatul fotoliu pentru vizitatori, trandafirul înflorit în glastră, frumos, dar anonim, semănau mai mult cu Mama decât Mama însăși.

Dimineața în salon lumea era toată un miros, iar Mama o făptură ce redevenea ea însăși în primele ore. Apoi, dispărând efectul analgezicului, Mama scotea un geamăt ascuțit, ca un animal, geamătul devenea țipăt, dar nu unul adevărat, fiindcă, uscându-i-se limba, nu mai putea scoate niciun sunet. Ei i se părea că aseară, după plecarea Maríei Fernanda, Mama traversase un perete fin, depășise o limită, fără cale de întoarcere. La un moment dat i s-a părut chiar c-o să moară. Asta după un geamăt lung și monoton în urma căruia și-a ținut respirația. I s-a făcut frică. Ea care nu

simțise teamă până atunci, ea care n-ar fi putut afirma sincer despre niciunul dintre sentimentele ei că semăna cu frica, a alunecat deodată, prăvălindu-se în ochii deschiși ai Mamei: un hău imens. În ochi. Restul trupului îi înțepenise de durere, se blocase mai mult ca oricând în durerea ce părea falsă, ca plânsetele, în dragostea și îngrijorarea Mamei; false toate, nu însă și ochii ei deschiși, grei ca niște noduri, implorând poate îndurare. A urlat cuvântul „Doctore”. Ținea minte că urlase acel cuvânt, „Doctore”, foarte tare, apoi „Mamă”, și iar „Doctore”. Își amintea că poate nu țipase ca să fie salvată Mama, ci ea; pe ea s-o salveze de Mama, un străin care s-o scape de absurdul acela atât de real: moartea apărându-i deodată brutal de reală. Medicul a venit repede, îndepărtând-o hotărât. La fel și asistenta. Ea se uita la genunchii Mamei, aproape invizibili sub cearșaf.

În următoarele ore s-a gândit că mai rea decât apariția zgomotoasă, aproape teatrală a morții, era tăcerea aceea, când nu mai conta dacă o ierta sau nu pe Mama. Viața ce părea infinită devenea brusc minusculă, neînsemnată, abia merita să-i rostești numele. Dar poate că mai mult decât viața merita să invoci moartea; moartea făcea ca două persoane atât de diferite, cum erau mama lui Manuel și Mama, să aibă aceleași atitudini, aceeași expresie. Nu atitudinea sau mimica fuseseră de vină dacă la prima îi păruseră emoționante, iar la cealaltă aproape grotești, ci felul în care ea le simțise, ca spectatoare: constata acum că ceea ce-i dispăcea la Mama o înduioșase la cealaltă. Nu, nu mai simțea niciun fel de ură („îi putem administra morfină”, spusese medicul), ci altceva, mult mai greu de deslușit decât ura: María Fernanda, poate, la douăzeci și doi de ani înfruntând-o pe Mama, zicându-i că pleacă să lucreze la

Valencia, să trăiască în Valencia, „Singură?” întrebuse Mama, și ea: „Nu, cu Pedro”, când Pedro era doar un student la Medicină, „Nu pleci”, i-a zis Mama, și ea: „Ba da, mâine”, „Peste cadavrul meu”, „Peste cadavrul tău”, făcând-o de fapt să fie mândră de ea, hotărârea ei neclintită răzbind apoi în scrisorile în care povestea cât era de fericită, pe un ton ușor îngăduitor față de sora nătângă și de fratele inutil, Mama zicând „Știu eu de unde are curajul ăsta, precis nu de la tatăl vostru” („Criza din zori i-a afectat o bună parte din sistemul nervos”, spusese medicul), și în sufragerie plutea, persistând vag, apa de colonie bărbătească a lui Joaquín, părul dat pe spate, mersul lui provincial, contrastând și mai mult cu gustul desăvârșit cu care Mama îi alegea costumele. Nu, nici măcar nu mai conta dacă o ierta pe Mama, iar pe Antonio l-a sunat doar fiindcă așa a crezut de cuviință după cele întâmplate azi-dimineață; să-i spună că Mama ceruse să i se cheme un preot, Mama să ceară un preot! („Morfina o să-i aline aproape toată durerea, dar poate cădea într-o somnolență profundă sau poate delira”, spusese medicul), dacă se hotărau să-i dea morfină poate ar trebui să vină mai întâi s-o vadă, preotul o să vină chiar azi după-amiază, poate ar trebui s-o cheme înapoi pe María Fernanda.

Preotul e tânăr și frumos. De o frumusețe aproape obscenă, aproape morbidă. A întârziat și se apropie de Mama cu o expresie care-i trădează lipsa de experiență, ceea ce-l salvează în ochii ei. Fiecare secundă ține deja de trecut, fiecare sentiment e deja trăit. Îl întreabă pe medic cum o cheamă, și acesta îi răspunde înainte de a părăsi încăperea, María Antonia.

— María Antonia Alonso, zice mama.

— María Antonia, ești pregătită de împărtășanie?

— N-am nimic de împărtășit, v-am chemat să mă binecuvâнтаți.

— Toți avem câte ceva de mărturisit, continuă tânărul preot, izbutind să-și ascundă uimirea. Cel drept păcătuiește de șapte ori pe zi, a spus Domnul.

— Nu-mi pasă ce face cel drept, răspunde Mama. Cum zicea acela: lupta cea bună am dus-o și acum vreau cununa.

— Textul Sfântului Pavel nu-i chiar așa. El zice: lupta cea bună am luptat, credința am păzit-o, de-acum mi s-a gătit cununa dreptății.¹

Precizarea tânărului preot a iritat-o pe Mama, care începe să se foiască în pat disperată.

— Așa, vreau cununa.

— Mi s-a gătit, zice Sfântul Pavel.

— E totuna.

Urmează o scurtă tăcere, când viața devine mai degrabă crudă decât absurdă, iar Mama redevine María Antonia Alonso întorcându-se de la fabrică, urlându-i lui Joaquín în telefon să verifice bine tocurile, până sunt lăcuite cum trebuie.

— Nu mă căiesc de nimic, repetă Mama, cer ce-i al meu, doar ce-i al meu, asta e tot ce cer, și apoi privind-o pe ea, ca pe o trădătoare incurabilă continuă: Și dragoste, cer și dragoste.

Preotul i-a remarcat sila la aceste ultime cuvinte, fiindcă o privește insistent. Simte iar povara Mamei, ipocrizia cu care se închină și gândește: „Nu m-ai iubit,

¹ Este vorba de Epistola a doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel (n.t.).

căiește-te”. Preotul pune un antimis pe pat, lângă Mama, și o ostie sfințită cu care umblă atent, cu o grijă aproape ridicolă. Deschide apoi liturghierul și începe să recite:

— Iubită Maríá Antonia, te încredințez lui Dumnezeu Atotputernic și te dăruiesc lui, căci el e Creatorul tău și din lut te-a plămădit.

Mama o privește, dar își întoarce imediat privirea, scârbită, de parcă ar fi văzut un lepros. Parcă n-ar avea nici mâini, nici picioare și toată farsa ăia religioasă ar fi de vină pentru ateismul ei, al Maríei Fernanda și al lui Antonio. Simte că un singur gând sincer, stârnit de acele cuvinte, ar salva-o pe Mama, ar purifica-o pe loc, iar ea ar fi în stare s-o ierte.

— Când sufletul ți se va desprinde de trup, splendide ierarhii de îngeri te vor întâmpina, armata victorioasă a generoșilor martiri te va primi, mulțimea înfloritoare de mucenici te va înconjura, veselul cor de fecioare te va însoți, iar patriarhii în sânul binecuvântatei odihne te vor ocroti.

Dar lumina din ochii închiși ai Mamei e obsedantă, acuzatoare și ea simte că viața nu înseamnă să contempli zâmbetul unei muribunde care ascultă un omagiu pe care-l consideră binemeritat. Acum o iubește așa cum iubești o fetiță imbecilă și egoistă, care totuși a primit o pedeapsă mai mare decât merită.

— Să n-ai parte de grozăvia tenebrelor, de trosnetul flăcărilor, de chinul furtunilor. Învins fie Satana și slugile lui la venirea ta la Judecată însoțită de îngeri, înfiorați fie și alungați în cumplitul haos al nopții eterne.

— Amin, zice Mama, și Antonio intră absurd și se oprește în prag ca înaintea unei priveliști ciudate.

Preotul se întrerupe, fixând cu degetul rândul citit din liturghier, și-l privește. Poate că Antonio se gândește: „Nu m-ai iubit, căiește-te”. Viața se manifestă zgomotos și ridicol dincolo de geam, printr-un claxon de autobuz.

— Însoțește-te cu Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu viu, în livezile plăcute ale raiului; ca un păstor adevărat, te va recunoaște printre oile lui. Privește-ți Mântuitorul în față și alături de el deslușește adevărul cu ochi fericiți. Bucură-te de blândețea contemplării, în vecii vecilor.

— Amin, zice Mama.

— Trupul lui Hristos.

— Amin.

Azima albă, rotundă și simplă se topește acum în gura Mamei.

— Te implorăm, Doamne, să dai uitării păcatele tinereții și neștiința ei și mila-Ți nețărnută să pogoare asupra ei; slăvit fii, Dumnezeule mare.

— Ce se întâmplă aici, întreabă Antonio? Pe cine vrea să păcălească?

— Moare, răspunde ea, moare de-adevăratelea, Antonio.

Preotul pleacă tăcut și Mama rămâne cu ochii închiși, ca o divinitate murdară.

Joaquín a apărut neanunțat la ea acasă seara, a sunat la interfon și a întrebat de ea; era deja în pijama și a trebuit să se îmbrace iar ca să coboare în stradă. Manuel a fost chiar mai mirat decât ea, căci în sinea ei a trebuit să recunoască că aștepta de câteva săptămâni vizita aceea. Timpul fusese nedrept de crud cu chipul lui Joaquín, sau cel puțin așa i s-a

părut când l-a văzut așteptând la intrare, fumând aceleași țigări și având aceeași expresie ca atunci când Mama îl chema la ea în birou, când încă mai exista fabrica. Arăta ca un bătrân vlăguit: mâini și ochi obosiți, pantaloni prea căzuți ori prea ridicați, cămașă trădând vârsta prin încheieturi cu pete de culoarea cafelei, începutul neputinței lui Joaquín, care încă locuiește singur. I-a propus să stea de vorbă într-un bar, dar el a preferat să rămână afară, pe o bancă.

Inițial a avut bizara senzație că vizitează, după ani buni de absență, o casă din copilărie: totul îi părea mai mic și mai primitiv, iar omul acesta, pentru care nu simțise niciodată ceva special, a înduioșat-o cu bătrânețea lui; până la urmă era și el tot o victimă a Mamei.

— Cum se mai simte mama ta?

— Moare, Joaquín, e pe moarte.

A rostit acele cuvinte fără tristețe, știind prea bine că Luisa era cu ea la spital și că poate murea chiar atunci, dar Joaquín, deși știa de fapt totul, le-a primit ca pe o veste neașteptată și și-a plecat privirea.

— Nu știu dacă ar trebui să merg s-o văd, a zis.

— Nu cred că merită, Joaquín.

Știa prea bine; era cel mai rău lucru, ultima pedeapsă pentru Mama, dar scena de după-amiază cu preotul, gândul că-i oferise Mamei o ultimă ocazie să fie sinceră și decepția ei îi dădeau acum puterea de a fi nemiloasă.

— Nici eu nu m-am purtat bine cu ea.

— După Mama, nimeni nu s-a purtat bine cu ea.

— Nu-i vorba de asta... eu chiar nu m-am purtat bine cu ea.

Aproape că-i venea să-l consoleze, să-l ia de mână. Dar

el a devenit brusc grav și serios; nici măcar n-o mai privea.

— Și ce lucru îngrozitor ai făcut, pot să știu, mă rog?

— Am dat foc fabricii.

— Ce?

— Eu am dat foc fabricii.

Joaquín o spusese fără grabă, încet, ca pe o lungă remușcare asumată, iar ea, care era cât pe ce să-l consoleze, s-a simțit deodată trădată și l-a privit cu neîncrederea de altădată, ca pe un necioplit ingrat. Dar nu era doar ranchiună. Surprizei inițiale i-a urmat o ciudată senzație de bunăvoință: Joaquín era primul om în săptămâna aceea care-și recunoștea o vină, iar lucrul ăsta îl salva și pe el, și pe Mama.

— Dar de ce-ai făcut-o?

— Acum nu mai știu, a răspuns, știu doar c-am făcut-o și că la vremea respectivă aveam impresia că era singurul lucru pe care-l puteam face.

Joaquín vorbea despre teama lui cu detașarea cu care un bătrân evocă o pasiune din tinerețe; puțin jenat, dar perfect conștient de importanța pe care o avusese pasiunea aceea în viața lui. O parte din ea l-a iertat imediat pe Joaquín și-l tot ierta în timp ce el încerca să-i explice și mai bine gestul, descriind zilele dinaintea incendiului, teama și remușcările din următorii ani, descriind parcă viața altcuiva, o viață derizorie, dar de înțeles. Dar o altă parte din ea îl disprețuia, învinovățindu-l pentru nefericirea Mamei și mai ales a lui Antonio: aproape că-i venea să-l plesnească acolo, pe loc.

— Dar teamă de ce?

— Cu cinci luni înainte de incendiu o cerusem pe

mama ta de nevastă. Nu fi așa surprinsă. Stăteam împreună de multă vreme. De fapt nici nu mai știu dacă chiar voiam să mă însor; știam doar că voiam să fiu cu ea, să-i aparțin.

— Și ce ți-a răspuns?

— Mi-a zis că-i trebuia un administrator, nu un soț.

— Mama, a șoptit ea, și brusc i s-a părut absurd să spună „Mama”.

— Voiam să fiu al ei, așa cum ai ei erați voi toți și fabrica; m-am gândit mult după aceea, m-am gândit mult, fiindcă dacă m-ar fi întrebat cineva de ce dădeam foc fabricii în clipa când făceam asta, n-aș fi știut ce să răspund. În lunile care au urmat după ce-am cerut-o de nevastă, n-am mai rezistat, parcă rămăsesem gol; ea se purta la fel cu mine, mâncam împreună, lucram împreună, dar mă sufocam, simțeam că nu mai pot să-i aparțin. Fratele tău începuse și el să preia din sarcini, dar nu prea se descurca; poate tocmai fiindcă era fiul cui era.

Joaquín vorbea calm, liniștit; parcă nici vorbele respective nu mai erau o mărturisire. Ea simțea că-i crește pulsul: înțelegea și asta o salva.

— Spune mai departe, Joaquín.

— Într-o seară am plecat la Soria ca să vedem niște mașini și ne-am cazat la un hotel. Am înnebunit de-a binelea. I-am spus c-o iubesc. Am încercat să intru în camera ei. A doua zi nici n-a vrut să discute despre asta. Nu mai știu dacă o iubeam sau nu; cred că nu.

— N-o iubeai, a zis ea, căindu-se imediat.

— Cred că nu.

Brusc s-a răcit afară și s-a mai întunecat; cerul întreg părea acoperit cu dale de piatră.

— Îți mai amintești cât îmi plăcea să-mi vâr mâinile în grămezile cu rumeguș când eram mică?

— Da, îmi amintesc, a zis Joaquín, puțin derutat de schimbarea bruscă a subiectului. Îți plăcea tare mult.

A urmat o tăcere lungă, absurdă. Nu se schimba nimic dacă îl lăsa pe Joaquín să vorbească cu Mama. Dacă îl lăsa pe Antonio să-l dea în judecată (n-ar fi putut proceda altfel), tot nu s-ar fi schimbat nimic. Într-un fel, orice păcat, chiar din clipa producerii lui, atrăgea penitența, or pedeapsa lui Joaquín durase aproape zece ani și acum o târa după el și i-o arăta, salvând-o pe ea și el scăpând nu doar de durerea din seara asta, ci și de frica lui de atunci.

— Mai ții minte când mergeam vara la Cádiz? Îți amintești casa pe care o închiriam acolo de fiecare dată?

— Firește, a răspuns Joaquín.

Se îndepărta. Fugea acum de prostia trecătoare a acestui bătrân și de propria ei durere; îl privea cu fireasca neplăcere provocată de degradarea ori de slăbiciunea cuiva, simțind totuși că putea să-l ierte: o mărinimie uzurpată, pe care acum i-o oferea cineva pe tavă.

— Mă duc mâine și îi spun tot, a zis Joaquín.

— Nu.

— De ce nu?

N-a știut ce să zică și n-a răspuns imediat. Strada părea pregătită să întâmpine o nălucă.

— N-o să te duci fiindcă te iert eu.

— Mama ta trebuie să mă ierte.

— Nu înțelegi, te iert eu în numele mamei. Asta rămâne între noi. Dormi ușor, Joaquín, a zis ridicându-se de pe bancă.

— Mulțumesc.

Când a intrat în bloc, s-a întors și l-a văzut tot acolo; rămăsese pe bancă: un vinovat care nu crede c-a scăpat de condamnare.

*

Acum nu mai erau ciuda, ura, revolta, Joaquín, fabrica de „Tocuri și rame Alonso”, preferința pentru María Fernanda, era doar o femeie care murea și se stingea încet („Nu trebuie să vă alarmați; este reacția la morfină”, spusese medicul), s-a gândit la o fetiță, brusc s-a gândit că era ca o copilă, și gândul ăsta a făcut-o să zâmbească, Antonio coborâse la bar să bea un whisky, s-a gândit că fără haine și cearșafuri Mama ar părea o copilă, putea acum a sudoare și a bătrână, dar părea tot o fetiță; s-a așezat pe marginea patului încercând să intre mai adânc în acel sentiment cu care brusc o ierta pe Mama aproape fără voia ei, compasiunea perfectă, fericirea însoțită de vorbele Mamei, fără sens acum, „Mi-e sete, dă-mi apă”, privindu-se una pe cealaltă și parcă înțelegându-se, în sfârșit. Se gândise iar la Joaquín, o făcuse de mai multe ori în după-amiaza aceea. Își închipuise groaza lui când intrase în fabrică și provocase incendiul. Remușcările lui ulterioare, când Mama n-a mai vrut să știe de el și-l părăsise ca pe un câine deja inutil. Dacă nu i-a zis nimic, a făcut-o doar pentru ca adevărul să nu i-o răpească pe femeia asta care începea deodată să fie Mama, poate fără să vrea, „E așa de frig aici”, dar atât de firesc, că-i venea s-o spele, s-o pieptene, să-i schimbe hainele doar pentru că nu semăna cu Mama, fiindcă chipul pe care i-l arăta i se părea

amabil și cald ca niciodată. I-a venit să plângă cu ea, s-o ia de mână, („Își va pierde, probabil, majoritatea senzațiilor tactile”, spusese medicul), și când i-a luat mâna, María Fernanda era probabil deja pe drum și a simțit într-adevăr apropierea morții, așa cum simte vântul o patinatoare pe gheață, a simțit moartea punând stăpânire pe Mama, „E atât de frig aici, închide fereastra, María Fernanda”.

Putea jura: nici măcar nu-i păsa c-o confunda cu soră-sa. Mai mult decât o confuzie, părea ultima fisură în percepția Mamei, o percepție care-i plăcea pentru prima oară.

— E închisă deja.

— Nu, închide-o, închide-o bine.

Și ea se ridica, se ducea la fereastră și o închidea iar, pentru ca Mama să audă zgomotul, scăpând – s-a gândit – de ceea ce fusese ea, cu gesturile ei ireale și absurde.

— Gata, am închis-o.

— Și tot mi-e frig.

— Nu, acum nu, o să vezi, te acopăr așa și n-o să-ți mai fie frig.

— Doar tu mă iubești, María Fernanda.

— Știu.

O clipă nu și-au mai spus nimic, Mama a tăcut, parcă recunoscând-o, ea gata să plângă, ca o condamnată la ștreang, așteptându-și sorocul, dar sorocul n-a mai venit, nu așa cum se aștepta, ci sub formă de vis și comă („O putem ține în viață”, a zis medicul după două ore), și pe urmă nimic, Mama plonjând într-un vis alb, mat, în care poate era ea, în care sigur era María Fernanda la douăzeci de ani în bikini, scăldându-se la Cádiz, fabrica, Joaquín, Tata ori umbra

oricărui alt bărbat. Mama părea să moară în doi timpi, dar mai tristă decât prima moarte era această a doua moarte: cu ochii închiși și un calm nefiresc în cazul ei. Chiar și cuvintele „ține în viață” erau o izolare într-o izolare, și în ea culoarea albă, iar dincolo de alb viața devenea derizorie, mărunță, justificată, dar și tare, ca o migdală străpunsă acum de o rază firavă de înțelegere.

— A murit.

Cuvintele „a murit”, mai adevărate decât însăși moartea Mamei pe buzele lui Antonio, la telefon când i-a sunat pe Manuel și pe María Fernanda, absurd de simple, pur și simplu ușoare, cuvintele „a murit” pentru a explica faptul că Mama nu mai exista, că adormise după ce o sunase María Fernanda și îi spusese că ea era singura care o iubea; inerte și absurde mâinile Mamei, fiindcă într-adevăr morții au cu toții ceva în comun.

Au spălat-o și au îmbrăcat-o cu o grijă deopotrivă distantă și familiară, într-o rochie albastră, păstrată pentru petreceri într-o husă în șifonier. Totul o copleșea acum; totul, chiar și pozele cu Joaquín lângă colecția de evantaie din sufrageria Mamei, chiar și María Fernanda întorcându-se de la morgă și plângând în felul ei ridicol, aproape teatral, și Antonio cu Luisa, tăcuți, și îmbrățișarea lui Manuel și cheful ei de a face dragoste când a intrat în camera rezervată Mamei; absurdă, aproape aiurea dorința ei de a face dragoste, de a pleca amândoi acasă și a face dragoste încet, Mama în coșciug, mai puțin mama ca oricând, ca în poza aceea în alb-negru unde e cu Joaquín, fără să-l atingă însă pe Joaquín, ori lângă Tata, fără să-l atingă pe Tata, sau lângă copiii ei, parcă expunându-i într-o vitrină, mai mult etalându-i decât sprijinindu-i, sau ca în poza cu bucle din

sufragerie, lângă fotografia mamei lui Manuel, ceva din cele o mie de fețe sau unicul chip al Mamei, mai puțin ca oricând ea însăși în coșciug.

— Care au fost ultimele ei cuvinte? a întrebat deodată María Fernanda, în timp ce vorbeau despre locul Mamei din cavoul în care era îngropat Tata.

— Ultimele ei cuvinte?

— Da, ultimele cuvinte spuse de Mama. Sau n-a zis nimic?

A ezitat o clipă, apoi i s-a făcut rușine de ușurința cu care a mințit, ea care de obicei tremura din orice.

— A zis, în fine, la început a zis că-i era frig, zicea întruna că-i era frig. M-a pus să închid ferestrele, mai bine zis m-a pus să deschid și să închid ferestrele.

— Dar de noi? a întrebat Antonio, care tăcuse până atunci. De noi n-a zis nimic?

— A zis că vă iubea.

— Nu minți, a zis Antonio.

— A zis că vă iubea, chiar a zis, dar în felul ei, firește, așa cum vorbea Mama, dar a zis că vă iubea.

— Și cum a zis-o, hai, să auzim, cum a zis?

— Păi nu ți-a spus? Ce vrei, s-o interoghezi? a intervenit María Fernanda și au tăcut toți trei, lângă acea minciună care acum, când Mama murise, îi unea în mod inexplicabil. Eu chiar cred că Mama a zis asta. Ce altceva ar fi putut spune?

— Adevărul, a zis Antonio.

— Țsta era adevărul, a replicat María Fernanda.

— Nu, ăsta era adevărul tău.

Antonio avea tonul lui de reproș, ca de copil prost, și

ea, care nu-l atinsese niciodată pe Antonio – pupându-l iute la chefuri, evitând parcă un gest incomod –, l-a mângâiat pe spate cu toată palma.

— Asta a spus, Antonio.

Moartea a devenit reală: rostită de Manuel în pat, adevărată pe chipul copiilor și în glasul lui Joaquín la capătul celălalt al firului, îndepărtată, dar firească acum și în fotografia alb-negru a Mamei la douăzeci de ani, zâmbind exagerat, absurd și deplasat, lângă mama lui Manuel.

SLĂBICIUNE

Sara a ieșit din piscină cum ieșea mereu: încercând să depășească starea aceea insuportabilă de scârbă, pe care i-o trezea propriul ei corp ud.

— Ce figură ești, cu trupul tău, și nu stai în bikini, a zis Tereza.

Iar ea:

— Da.

Luis nu-și dezlipise privirea de pe ea de când își dăduse jos eșarfa de pe talie și plonjase în piscină, fără să facă duș, căci nu mai suporta căldura. De când se sărutaseră, cu o săptămână în urmă, nu-și mai vorbiseră deloc. Totul se petrecuse atât de repede și de neașteptat, încât acum, când își reamintea episodul, i se părea că timpul devenea discontinuu în memorie: mâinile lui Luis, declarația lui „îmi plăci”, ea uitându-se la ceas fiindcă aveau să întârzie la aniversarea Terezei și sărutul; absurdă și aproape scârboasă

limba lui Luis, ca un vierme umed atingând-o pe a ei, propria-i excitație, resimțită inițial ca un fior ciudat, urmat apoi de silă, când a simțit că-i atinge sânul. Nu că nu i-ar fi plăcut Luis, îi plăcuse mereu Luis, dar totul ținea de senzația intensă de respingere, stârnită de reacția neașteptată și necunoscută a propriului ei trup: tensiune, excrescență și plăcere, reacție nedeslușită, care se repeta acum, când ieșise din piscină; fusese invitată împreună cu Tereza și aproape își dorea să nu fi înotat ca să nu trebuiască să alerge acum spre prosop – de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic – pentru a scăpa de privirea lui Luis, de cea a prietenului lui Luis și chiar a Terezei, care repeta iar chestia aia cu un trup ca al ei, că-și putea pune nu unul, ci o mie de bikini, iar Luis consimțea stângaci, părând să-i reproșeze că nu vorbiseră încă despre cele întâmplate săptămâna trecută.

Prosopul înfășurat în jurul taliei însemna o calmă odihnă și n-a mai renunțat la el toată după-amiaza. Școala urma să înceapă peste o săptămână și vara se sfârșea încet; o vară obosită, roz. Stătuse o lună la plajă, cu taică-su, iar în august rămăsese la Madrid, cu maică-sa. Deși trecuseră trei ani de când divorțaseră, maică-sa trăia încă într-o instabilitate afectivă, făcând-o pe Sara să-i ia partea din capul locului împotriva lui taică-su, în care văzuse mai bine de un an de zile un dușman amenințător. Acum lucrurile se schimbaseră. Ea avea șaisprezece ani și repetase un an școlar, dar n-avea importanță. Toată copilăria fusese o fată planturoasă și chiar dacă nu fusese nicicând prea vorbărească – tăcerea ei disimulând mai tot timpul jena – mereu o încântase de fapt robustețea ei fizică. Dar adolescența a simțit-o altfel. Nu numai că nu s-a mai îngrășat, ci într-un an și jumătate devenise o frumusețe răpitoare. A simțit-o pe

pielea ei, dar și din reacțiile celorlalți. Totuși, Sara avea impresia că nemaifiind deosebită ori devenind aidoma colegelor ei, le pierdea încrederea și stima. Ceea ce pentru alții însemna frumusețe – forme ce păreau condamnate să fie disgratioase, împlinindu-se – pentru ea însemna slăbiciune, sfârșeală. Creșterea sânilor, rotunjirea șoldurilor, toate păreau mai degrabă adipozitate, lichiefiere, de aceea plăcerea de a se simți puternică a fost înlocuită cu duritate, cu mutism.

S-a simțit chiar flatată când maică-sa i-a zis că nu prea era feminină; chiar dacă era îngrijită, îi plăcea să se îmbrace aiurea și să fie tunsă scurt, băiețește, ca să nu piardă vremea cu pieptănatul.

Toate astea au mai durat trei ani. Până la Luis. Doar până la Luis au durat chestiile astea, și nu că nu i-ar fi plăcut să-l sărute pe Luis; nu conta dacă-i plăcuse sau nu, aici era vorba de aceeași senzație – aproape identică – resimțită când a ieșit din piscină: nici rușine, nici slăbiciune, nici silă, deși era ceva din toate trei. Vorbeau despre facultatea pe care aveau s-o aleagă după termi-narea școlii.

— Și tu, Sara, ce-o să faci?

— Nu știu, trebuie să mă mai gândesc.

— Dar cel puțin îți place ceva?

— Îmi place să pictez.

— Să pictezi, a repetat prietenul lui Luis pe un ton oarecum ironic și ea i-a aruncat o privire plină de ură.

— Da, să pictez, îmi place să pictez, a răspuns, și băiatul a amuțit.

Tereza a întrebat-o mai târziu, în timp ce se schimbau în vestiar, de ce fusese așa de dură cu băiatul ăla, și ea n-a

știut ce să-i răspundă. O uimea dezinvoltura, aproape plăcerea cu care se dezbrăca prietena ei, mai împlinită la trup decât ea.

— Să știi, zicea ea, că mie îmi place băiatul ăsta, dar dacă-i mai trântești una de-asta, ca azi, o să se sperie. Nu pare sperios, dar e timid... Dar ce-i cu tine? Îți place de mine sau ce ai?

— De ce întrebi?

— Fiindcă mă priveai așa...

— Nu, a răspuns Sara aproape înroșindu-se, fiindcă era adevărat; albul bikiniului, contrastând cu bronzul de peste vară, sublinia în mod ciudat sânii și pubisul Terezei; trupul ei și firescul cu care se dezbrăcase îi dădeau aerul unei piese rare, o prezență care hipnotizează.

Tereza nu era frumoasă, dar trupul prietenei, față de al ei, părea complet; chiar și rotunjimile șoldurilor și ale sânilor parcă întregeau acel tot arhitectonic, alcătuind o ființă agreabilă.

Luis a așteptat-o, vrând s-o conducă la autobuzul spre casă, dar ea l-a rugat s-o lase singură, trebuia să se gândească la ale ei. „Să mă gândesc la ale mele” era expresia folosită de Sara când voia, mai mult decât să se gândească la ceva anume, să plonjeze pur și simplu într-un fel de vid semiinconștient cu imagini, cuvinte și proiecte care își urmează cursul haotic; lucrurile care se deplasează când mergi cu trenul, în timp ce tu stai la fereastră.

— Deci pentru tine n-a însemnat nimic, a tras concluzia Luis.

— Ce anume?

— Ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

— Nu, a răspuns Sara.

— Înțeleg, a zis Luis, îndepărtându-se.

Sara s-a întors acasă cu autobuzul și a coborât cu două stații mai devreme, ca să traverseze parcul pe jos. Un cuvânt îi izbea tâmpile. Un cuvânt simplu, rotund, alb. Era în copaci, în respirația aleilor, în întunericul neașteptat și cald al acelei seri de septembrie. Era cât pe ce să-l rostească de câteva ori. Maică-sa nu era acasă când a ajuns. Din stradă se auzea larma din cafeneaua de vizavi. S-a dus în baie și s-a dezbrăcat în fața oglinzii. În fața ei s-a ivit, reflectat, trupul unei fete: urma costumului de baie clasic evoca un plastron alb și o amazoană gata de luptă. Cuvântul la care se gândise toată după-masa s-a ivit ca un paleativ dintr-un ungher tainic, ascuns, și Sara a zâmbit imaginii ei goale.

I|f Control, a șoptit.

Lumea a încremenit câteva clipe: o fecioară rușinată de o dorință. Era 2 septembrie.

Între Sara de până atunci și cea din viitor era o distanță foarte mică. În realitate părea să nu se fi schimbat nimic; totul se oprise în loc o clipă pentru a continua din altă parte – ea rămânând aceeași –, ca reacția neașteptată a unei persoane cunoscute care, după ce reflectează puțin, la fel, dar devine mai coerentă și mai logică. Controlul însemna schimbare, schimbarea însemna control, iar ambele lucruri însemnau un vid de imagini spre nicăieri. Neantul visat. În neant totul putea fi descoperit. Și Sara a înțeles că era bine.

L-a întâlnit pe Luis lângă casa ei, la o săptămână după ce începuse școala. Era nervos și s-a enervat și ea.

— Uite ce-i, Sara, a început el, frecându-și mâinile, m-am gândit... Nu știu, pentru mine a însemnat ceva ceea ce

s-a întâmpnat în ziua aia, voiam doar să știi.

— Bine.

— Și-atunci?

— Și-atunci ce?

— În regulă, s-a grăbit să adauge atunci repede Luis. Asta-i viața, nu-i așa?

— Viața cui? a întrebat Sara, și atunci Luis a devenit ciudat de grav.

— Adio, Sara.

Era târziu și s-a dus acasă să pregătească cina. Nu s-a gândit la Luis când a deschis ușa, nici când și-a lăsat cărțile în dormitor, nici când a început să curețe cartofi în bucătărie pentru tocănița cu carne. Maică-sa încă nu ajunsese acasă. Lucra la un ziar și uneori venea târziu. Sara o iubea așa cum iubești un câine surd sau un copil plictisit și neajutorat care privește un parc pe fereastră.

Ideea i-a venit subit. Și-a amintit câteva discuții despre asta cu prietenele Terezei și chiar cu Tereza. Și și-a adus aminte că-i fusese silă, nu de ele, ci de bunăvoința lor. S-a dus la baie și s-a dezbrăcat de la brâu în jos. Stând pe bideu, a început să se mângâie. A trecut peste repulsia inițială, când a văzut că simțea aceeași silă ca atunci când îl sărutase pe Luis, dar acum era altfel, fiindcă ceva îi plăcea totuși. Sara a simțit că un corp se năștea în propriul ei corp, unul care-l înțelegea pe Luis, pe maică-sa și pe Tereza, un trup care nu-i plăcea. A fost o plăcere intensă, care a durat câteva secunde, dispărând apoi treptat. S-a spălat pe mâini și apoi s-a îmbrăcat. Lăsase ușa de la bucătărie deschisă și toată casa mirosea a mâncare. Era târziu și după cină s-a îmbrăcat în pijama. A scris în jurnal: „Dragă jurnalule, azi m-am

masturbat”. Maică-sa încă nu se întorsese. Era tristă. Nu ştia de ce.

Octombrie a venit încet, cum venea întotdeauna. Cum repeta anul, Sara nu-şi cunoştea prea bine noii colegi şi, nefăcând niciun efort să se apropie de ei în prima lună, ajunsese în ultima bancă, jucând intenţionat rolul autoexclusei, respectată totuşi fiindcă era mai mare. Pe Tereza o întâlnea în pauze şi la masă, pentru că luau amândouă acelaşi autobuz spre casă. În ziua aceea au călătorit în tăcere. Tereza începuse să iasă de câteva săptămâni cu prietenul lui Luis şi asta le-a făcut să-şi vorbească mai puţin.

— Ascultă, Sara, a zis Tereza şovăind, pregătindu-şi parcă o declaraţie îndelung amânată, eşti cam ciudată.

Ea n-a răspuns nimic.

— Eşti... parcă nu te-ar interesa nimic. N-ai fost niciodată prea vorbăreată, dar acum abia mai deschizi gura. Nu ştiu, poate că te plictisim, noi, ceilalţi, poate nu suntem destul de deştepti pentru tine – tăcerea Sarei făcea ca vorbele Terezei să pară tot mai mult nişte reproşuri –, poate eşti geloasă că am un prieten...

Tereza s-a oprit ca să-i observe reacţia, dar ea abia s-a abţinut să nu zâmbească.

— Nu, a zis, nu-i vorba de asta.

— Atunci ce e, poate Luis?

S-a mirat că Tereza ştia de Luis, dar n-a zis nimic.

— Ciudat e şi c-a trebuit s-o aflu de la el, nu de la tine. Ce-i cu tine? N-ai încredere în mine sau ce? De-asta există prietenele, ştii prea bine. M-am certat cu Sara, mi-a zis ieri Luis, şi eu, cu o moacă de imbecilă, prefăcându-mă că ştiu de

mult, ei, zic eu, așa e ea, mai altfel; eu de colo luându-ți apărarea, naiba știe de ce, fiindcă în fond mie nu-mi spui niciodată nimic.

— N-ai de ce să-mi iei apărarea, Tere, i-a retezat-o ca s-o facă să tacă.

— Foarte bine, fă ce vrei, a răspuns Tereza jignită.

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

Au amuțit iar. Tereza s-a ridicat când autobuzul a ajuns în stația ei.

— Și pe Luis, a adăugat Tereza, când cobora, ar trebui măcar să-l suni sau să-i scrii. Nu se face să lași baltă un om așa, brutal.

— Bine, a zis ea.

Sara nu l-a sunat și nu i-a scris lui Luis nu fiindcă n-ar fi fost firesc s-o facă, ci pentru că nu i-ar fi putut spune direct adevărul: nu-l iubea. În următoarele săptămâni toate astea s-au adunat, devenind o nemulțumire oarbă, care în cele din urmă s-a răsfrânt asupra ei. Mai întâi s-a simțit odioasă fiindcă nu-l iubea pe Luis, dar senzația asta a durat puțin. S-a gândit apoi c-o să apară alt băiat care o să-i placă, dar și asta i s-a părut puțin probabil, în fine i-a revenit iar sentimentul acela infect, dar sporit, intens, de aversiune față de propriul corp. „De vină e ciclul”, s-a gândit, dar a avut senzația respectivă și în următoarele săptămâni. Sarei îi era scârbă de ciclu, de transpirație, de toate umorile. Folosea apă de colonie ieftină de două ori pe zi, fiindcă nu voia să miroasă urât și nu suporta parfumurile. Ideal ar fi fost să nu aibă niciun miros.

Uneori visa că e invizibilă, că se ridică din pat, se

plimbă prin parc și nu-i remarcă nimeni prezența. Când se trezea, zâmbea la gândul acelei imponderabilități și închidea ochii pentru a o mai prelungi câteva clipe, dar, conștientizând prezența trupului, se întrista și mai mult și atunci renunța, obosită.

Era 28 octombrie, bătea vântul și Sara a folosit pentru prima oară acel *coupe-papier* al maică-sii (atât de drăguț: auriu, cu trei țestoase de bronz, în relief) ca să-și facă răni pe picioare. Era singură acasă și maică-sa urma să se întoarcă târziu. Undeva departe, în sufragerie, se auzea bâzâitul televizorului. Încerca să-și amintească ce căuta, când l-a văzut pe birou, lângă niște scrisori de la bancă. Nu era locul lui acolo. A mângâiat vârful cu grijă, aproape cu milă. Era marți, dar parcă ar fi fost joi sau sâmbătă, așa era de luminată noaptea. L-a plimbat ușor până ce vârful a atins mușchiul și a apăsat pe mâner. L-a simțit trecând de pânza subțire a pijamalei și intrând ușor în came. Durerea a fost ascuțită, intensă, simplă. Sara a constatat că inima îi bătea cu putere când o pată de sânge a mânjit vârful *coupe-papier*-ului, care intra tot mai adânc în picior. Nu-i plăcea durerea, ci faptul c-o putea îndura. Avea senzația că piciorul sângerând nu-i aparținea, fiind al unui adversar slab și îndepărtat, care nu-i trezea niciun fel de milă. N-a trebuit să înfigă mai mult vârful; pata se mărea și alcătuia un cerc perfect, ca un soare de sânge. Când n-a mai apăsat și a pus la loc *coupe-papier*-ul, a simțit o ușoară sfârșeală.

Și s-a făcut miercuri, apoi joi și vineri, și în fiecare zi folosea acel *coupe-papier*, repetând gestul ca într-un ritual vechi și simplu, care trebuia executat cu o precizie milimetrică. Sara l-a acceptat așa cum se acceptă o credință veche. Dacă știa că maică-sa nu venea, acționa chiar acolo,

lângă birou. Dacă mama era acasă, lua *coupe-papier*-ul, se ducea în dormitor, închidea ușa și dădea muzica la maximum, ca să nu fie deranjată. Lângă rana din prima zi, un punct ușor vinețiu pe margini, au apărut celelalte, mai ușoare unele, dar cele mai multe ca prima rană. Cum nu știa cât durase totul în prima zi, zăbovea de fiecare dată câte zece minute. Câteodată îi tremura mâna, când apăsa pe picior, fiindcă atunci era pe deplin conștientă de ceea ce făcea. Dar după primele cinci minute, nu mai simțea nimic; parcă înfigea *coupe-papier*-ul într-o carne inertă și albă, într-o bucățică de ceară.

Așa cum în viață majoritatea gesturilor sunt inutile, și acesta părea la fel. Sara nu se supunea acelui ritual fiindcă îi plăcea durerea. O durere provocată intenționat îi crea o senzație aiurea, absurdă, dar, prelungită un timp, cu sensibilitatea depășind pragul rațiunii, însemna altceva, o stare plăcută: posesie, control.

Senzația de posesie, de călire, a făcut-o să fie binedispusă în acele săptămâni, dar bucuria aceea nu putea fi împărtășită. Cine ar fi putut s-o înțeleagă? Maică-sa? Taică-su? Luis? Într-o după-amiază, când se întorcea de la liceu, era cât pe ce să-i povestească toate astea Terezei, dar chiar atunci și-a adus aminte de ziua aia când se dezbrăcaseră amândouă în vestiarul piscinei și a tăcut. Nu, nici Tereza n-ar înțelege-o; s-ar speria, s-ar gândi că-i nebună, era în stare chiar s-o sune pe maică-sa și să-i spună totul. Decizia de a nu-i împărtăși Terezei secretul a făcut-o să nu-l spună nimănui, niciodată, și de atunci s-a temut să nu fie descoperită. A început să se ascundă, savurând bucuria neliniștită, vinovată. Dar vinovată de ce, față de cine? se gândea.

Taică-su fusese extrem de amabil tot weekendul. Îi pusese o mulțime de întrebări despre ore, prietene, o pupase prea mult. Îi spusese apoi că întâlnise o femeie, o chema Sandra; că uneori în viață trebuie să pui punct și s-o iei de la capăt. Se aflau singuri în casa bunicilor, la țară, și Sara se plimbase toată dimineața. Ajungând în sat, care se întindea pe cel mult doi kilometri, asistase la o scenă ciudată: un câine maidanez intrase pe proprietatea cuiva și călărea o cățea legată de un lanț, lângă o cușcă. Cățeaua încerca să scape, dar câinele n-o lăsa; își înfipse ghearele în ea. Existau momente în viața unui bărbat, zicea taică-su, când era greu să înduri singurătatea și atunci când te așteptai mai puțin apăsarea cineva, cineva care făcea ca totul să merite s-o iei de la capăt. Ghearele câinelui erau negre și lungi, ca ochii lui, concentrați și insistând s-o pătrundă. Cățelei i se umeziseră ochii. Îi vorbea de tandrețe, tan-dre-țe, a zis taică-su accentuând fiecare silabă, vrând parcă să confere mai multă forță și căldură cuvântului. Ea a aruncat o piatră. Una neagră și grea, care-i ocupa toată palma. Piatra a izbit spinarea animalului, care a scos un schelălăit surd, apoi a mârâit tare, dar tot nu i-a dat drumul cățelei. O să înțeleagă și ea, nu acum, poate nu chiar acum, dar o să vadă ce repede trec anii și o să-și aducă aminte de după-amiaza asta și o să-și zică: Acum da, acum înțeleg ce zicea taică-meu. Așa încât a luat altă piatră, una mai mare, și a aruncat-o cu toată puterea dincolo de gard. Nu și-a nimerit ținta. Ea era mai matură decât fetele de vârsta ei, dar nu trebuia să-i fie rușine de asta și nici să-i lase pe alții să-și bată joc de ea. Avusese norocul să cunoască viața înainte de a o trăi, da, ea avusese norocul ăsta. A luat un băț mai mare, pe care l-a găsit pe jos, și, vârandu-l prin gard, a început să-l lovească peste bot.

Câinele a lăsat căteaua și s-a năpustit furios la gard. Sara s-a dat câțiva pași înapoi îngrozită, dar, când a văzut că animalul nu-i putea face nimic, s-a apropiat și a izbit gardul cu piciorul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Mereu îți bate tare inima când știi c-ai găsit persoana potrivită, dar atenție, să nu se pripească, că nu-s doar sentimentele la mijloc, mai era și compatibilitatea, căci cu maică-sa, oricât de mult se iubiseră (fiindcă se iubiseră mult), la sfârșit nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să recunoască că nu puteau trăi împreună, dar nu asta era trist, ci viața însăși. Lătrăturile l-au scos pe proprietarul casei afară, sperându-l pe câinele care s-a întors către ea, a mai mârâit o dată și apoi a luat-o la fugă.

— Mă duc la bucătărie să mai iau niște cafea. Vrei ceva de acolo?

— Nu.

— Ești o fată bană, a zis taică-su, zâmbind cu toată gura și arătându-și toți dinții.

Sara a stat toată după-amiaza pe terasa care dădea spre parc, până când cerul i-a apărut înaintea ochilor așa cum e de fapt: un imens decor albastru și gol. Îi plăcea mult cerul ăsta, mai ales la început de noiembrie. Toamna se întindea de-a lungul parcului, desfășurându-se ceremonios. Trecuseră două săptămâni de când n-o văzuse și nu mai vorbise cu Tereza; lumea ei, care în primele zile îi păruse vulgară și banală, căpătase totuși o consistență greoaie. I se făcuse dor de ea. A sunat-o de trei ori în după-amiaza aceea fără s-o găsească acasă, dar la zece minute după ultimul telefon, Tereza a sunat-o. O dezamăgise. Ea o considerase prietena ei, dar o dezamăgise.

— Nu ne putem vedea mâi târziu, fiindcă mă întâlnesc cu Javier, a zis. Mă rog, dacă stau să mă gândesc, o să mai vină și alții, o să fie și Luis...

— Mai bine o lăsăm pe altă dată.

— Bine, s-a auzit vocea Terezei, rece, indiferentă, parcă deranjată de o discuție așa de lungă.

— Nu ieși azi cu Tereza? a întrebat-o maică-sa când a închis telefonul.

— Nu.

Îi venea să plângă, așa că s-a dus în dormitor, și-a pus paltonul pe ea și a coborât în parc. Sara se ducea mereu în parc când nu știa ce să facă. Nu voia doar să se plimbe prin el, ci adora senzația grozavă, de pericol, fiorul care-i Urca pe șira spinării când se întuneca. Se întâmplau multe în parc în timpul nopții.

— Drogați, zicea maică-sa, oameni dubioși. Lasă parcul deschis și ei intră acolo să-și facă seama unul altuia, ca animalele.

Parcă se plimba pe hotarul dintre două lumi: cea diurnă, cu perechi de îndrăgostiți și copii, și cealaltă, nocturnă, cu violuri și supradoze, ce apărea adesea la știri, sau în ochii îngroziți ai portăresei care le turuia, făcându-și cruce cu câte drăcovenii se mai petreceau acolo.

Sara își amintea că văzuse odată cum scoteau un cadavru din lac. Se întâmplase cu doi ani în urmă, într-o dimineață de august, când ieșise la plimbare foarte devreme. Parcul era pustiu și afară era cald. Ea s-a apropiat, atrasă de farurile unei mașini de poliție. Totul a durat o secundă, dar își amintește perfect chipul învinețit al cadavrului și tricoul pe care scria USA. Un picior era desculț, doar unul, și totul

era violent, grotesc și aproape imposibil. Își amintește că l-a visat adesea pe bărbatul acela, cu strania lui frumusețe; îl scosese ră din lac cu frânghiile, aducându-l până aproape de parapetul dinspre promenadă, iar când ajunseseră cu el pe mal, capul i se răsucise în mod inexplicabil spre ea: o mișcare intenționată, un bărbat frumos și urât, chemând-o.

În după-amiaza aceea, ca și în acel august torid când văzuse înecatul, totul era dureros: aerul, câinele, îndrăgostiții. A pornit agale spre lac. Cum era duminică, aleile erau pline de mimi, chitariști și păpușari.

— Unde o fi vrăjitoarea? întreba marioneta.

— Acolo!!! țipa în gura mare un cor de copii, ridicând în sus degetele arătătoare.

— Unde?

— Acolo!!!

Lacul părea vâscos și întunecat și, deși era frig, multe perechi închiriau bărci. Erau patru-cinci cupluri cu chipuri palide, obosite și plictisite de moarte. Sara s-a așezat să le privească. A vrut să plângă, dar s-a abținut. Descoperirea propriei slăbiciuni și nevoia de Tereza o aduseseră din nou în fața unei ființe care semăna cu ea, fără a fi ea, o ființă care o dezgusta iar. I s-a făcut frig, dar nu și-a încheiat nasturii de la palton. Aerul înghețat îi intra pe sub mâneci, trecea prin pulover și cămașă, călind-o. Acum era de piatră. Tare ca o piatră, s-a gândit.

Renunțase la acel cotipe-papicf, nu-și mai tăia coapsa, nu fiindcă era ceva prea ușor, ci pentru că de la discuția cu Tereza nici măcar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Mergea la liceu dimineța și se întorcea singură acasă la

prânz. Senzația de putere, de indiferență aproape față de orice se petrecea în jurul ei ziua, era înlocuită de sfârșeală când ajungea acasă, intra în camera ei și rămânea singură. Se simțea atât de fragilă, încât se gândea că oricine putea s-o distrugă doar cu sunetul vocii. Acele senzații, deși intense, nu durau prea mult, iar după ele Sara simțea o dorință sporită de a-și face rău, de a vedea cât de mult putea îndura. Propriul trup îi apărea atunci ca o posibilitate de schimbare; un proiect neobișnuit sau un imens bloc de marmură, adăpostind o sculptură prețioasă.

A încetat să mai mănânce într-o zi de miercuri ce părea să vină de foarte departe, poate din copilărie, fiindcă simțea – exact ca în copilărie – o fericire ireală, inventată. Era singură în bucătărie și încălzise niște copane de pui care rămăseseră de la cină, dar când a deschis cuptorul cu microunde ca să le ia și le-a văzut aburinde, în mucozitatea lor strălucitoare, a simțit c-o apucă greața; o scârbă bruscă, involuntară. Le-a aruncat la gunoi și, deși îi era foame, n-a mâncat nimic. I-au chiorăit mațele vreo jumătate de oră, dar după câteva minute de ușoară indispoziție, i-a trecut foamea.

În seara aceea maică-sa s-a întors mai devreme ca de obicei și i-a spus că ieșeau în oraș să mănânce cu mătușa Eli. Mătușa Eli era sora maică-sii și întotdeauna se înțeleseră foarte bine. Sara o admira pe mătușă-sa Eli fiindcă nu se măritase niciodată și pentru că locuia la Barcelona, un oraș atât de cosmopolit, de civilizată și de curată și cu atâta Gaudi peste tot. Mătușa Eli era inginer constructor – de drumuri, canale și porturi – și folosea mereu o cremă de piele care nu se găsea nicăieri aici, în Spania. Mătușa Eli era fericită.

Maică-sa a vrut s-o ducă la un restaurant de lângă casă, dar mătușa Eli a refuzat categoric, zicând că ea alegea,

fiindcă ea plătea. Au luat un taxi și s-au dus într-un local elegant, unul dintre acele localuri în care ea se ducea pesemne întotdeauna.

— Aici costă o avere, a zis maică-sa, dar nici n-a apucat să termine fraza, fiindcă mătușă-sa a făcut-o să tacă, mai întâi cu un gest cu mâna, apoi cu tot brațul; chemase chelnerul și o pornise, plutind parcă printre oameni, spre o masă din colț pe care trona la vedere un „rezervat” scris de mână.

— Încă mai porți pandantivul cu soare de la mine, i-a zis mătușă-sa.

— Da, a răspuns Sara fericită și și-au zâmbit una alteia, închipuindu-și că zâmbetul acela ascundea atâtea lucruri pe care mulți ar fi vrut să le descifreze, dar pe care preferau amândouă să le treacă sub tăcere, cu înțelepciune.

Serviciul era pretextul, dar știau amândouă care era motivul vizitei. De când maică-sa aflate că taică-su avea o nouă iubită, căzuse într-o apatie și într-o lehamite ce alternau la răstimpuri cu lacrimi sau cu crize nervoase manifestate de obicei prin ordinea făcută în dulapuri sau în alte locuri neverosimile. Mătușa Eli venise s-o salveze pe maică-sa, s-a gândit Sara.

În timpul cinei s-a auzit mai ales vocea mătușii, vorbind despre o călătorie la Londra și despre cât de înapoiați eram noi, spaniolii: cât de elegant e englezul față de american, cel puțin față de cel din New York (și pronunța New York așa, New York, ca pe ceva obișnuit), explicând mai ales cât de formidabil o trataseră peste tot. Își însoțea fiecare povestire cu un gest studiat și simplu, elegant și unic, iar Sara se gândea că dacă cineva ar dezbrăca-o pe mătușă-sa și

ar urcat-o pe o masă goală, ar străluci toată, ca un porțelan de Lladr6.

S-a dus la toaletă și când s-a întors le-a găsit pe amândouă vorbind despre taică-su. În timp ce comenta cum de aflase și cum se simțea, maică-sa avea o moacă patetică, abținându-se cu greu să nu bocească. Mătușa Eli o asculta tăcută, cu degetele încleștate sub bărbie și pielea strălucindu-i în lumina palidă. Acum, când maică-sa o să isprăvească cu lamentările – Sarei fiindu-i deja rușine din cauza ei –, mătușa Eli o să pună lucrurile la punct: o să-i spună că-i slabă de înger și o să-i arate ea cum să-și revină.

Dar, în mod inexplicabil, mătușa Eli n-a zis nimic. Maică-sa, care părea și ea mirată de asta, turuia mai departe.

— Ar trebui să ieși mai mult în oraș, să te distrezi, a zis bi cele din urmă mătușă-sa, aproape timid.

— Am încercat, a răspuns maică-sa, să știi c-am încercat. Știi, a plecat de mai bine de un an, dar acum nu există loc în care să merg și să nu mă gândesc: dau de ei, acum o să dau peste ei și ce mă fac, Sara poate să ți-o confirme. Înainte, când venea după Sara, intra în casă, stăteam de vorbă, acum sună la interfon, pur și simplu. Urcă, îi spun, dar el: Nu, că sunt grăbit, și tot așa.

— Aș vrea să-ți spun ceva care să-ți mai ridice moralul, și acum o lună chiar cred c-aș fi făcut-o, dar acum sunt și eu într-o situație la fel de proastă.

— Cine? Tu? a întrebat-o uluită maică-sa, răspunzând uimirii Sarei.

— Mai ții minte, a continuat mătușă-sa, că acum un an mergeam des la Málaga; v-am zis că aveam acolo un proiect cu un pod? Ei bine, nu era niciun pod. Îl chema Ram6n, era

divorțat, dentist și avea trei fete. Am fost împreună tot anul. M-a cerut de nevastă. L-am refuzat.

A urmat o tăcere lungă, în care Sara ar fi preferat să nu fie acolo, să nu fi auzit ce auzise. Uimirea i-a dispărut când a descoperit și la mătușă-sa expresia aia de om slab, sfârșit.

— Îți pare rău? a întrebat-o maică-sa și ei i s-a urcat tot sângele la cap; nu, nu-i părea rău, nu se căia deloc.

— Am fost la Mâlaga acum două săptămâni. Nu era fericit, se vedea clar. Mi-a spus că se împăcase cu nevastă-sa. Dacă regret că nu m-am măritat cu el? Ei bine, da, a zis mătușa Eli ca și cum ar fi vorbit singură, poate că acum zece ani n-aș fi regretat, dar acum chiar îmi pare rău.

Maică-sa și-a plimbat ușor mâna pe spatele ei, mângâind-o.

— Ce mai seară de confidence, așa-i? a zis încercând să zâmbească, și cele două surori s-au întors spre ea ușor îmbujorate, parcă jenate de goliciunea lor.

Mătușa Eli a dispărut din mintea Sarei așa cum dispare o orhidee care rezistă cu frumusețea ei albastră douăzeci de zile lungi, dar apoi se ofilește într-o singură noapte, rămânând din ea o urmă părelnică, neplăcută. Exact așa murise și mătușa Eli: nedemn, fără stil. Dacă apoi s-a purtat bizar, a făcut-o fiindcă se simțea trădată. Nu putea s-o fi admirat într-atât pe femeia aceea, care-și recunoștea brusc slăbiciunea ridicolă, își apăsa stomacul de durere și înghițea o pastilă pentru digestie.

În noaptea aceea s-a culcat cu o senzație ciudată de gol, amintindu-și întruna cuvintele mătușii Eli. Acum era singură, definitiv singură, fără cale de întoarcere. Parcă ar fi asistat la moartea unui zeu, moartea lui Dumnezeu.

La început au fost cinele. După o săptămână a urmat și micul deun. Cincisprezece zile mai târziu aproape toate mesele. În prima lună a slăbit cinci kilograme și jumătate. Maică-sa îi repeta adesea că i se părea prea slabă, că trebuia să mănânce mai mult. Sara răspundea imediat că „da” și reacția ei atât de promptă și de binevoitoare încheia orice discuție. Taică-su îi reproșa și el din când în când că slăbise, dar fără prea mari urmări, cel mult o masă supravegheată îndeaproape.

Sara a descoperit o lume necunoscută în sânul lumii pe care credea c-o cunoaște. Necazurile trupesti pricinuite de foame (de altfel, atât de ușor de amăgit) păreau un tribut derizoriu în comparație cu plăcerea resimțită prin post. Se trezea vlăguită și obosea la cel mai mic efort, în schimb lumea devenise suportabilă, imponderabilă, aproape demnă. Sara plutea din pat spre autobuz, din autobuz în sala de clasă, cu zgomotul ei, iar la întoarcere traversa parcul pe jos, cu frigul de decembrie biciuindu-i fața și într-un fel împăcând-o. Parcă toate lucrurile îi intraseră pe sub piele.

Dar nu era doar imponderabilitatea. Lupta împotriva acelei necesități de bază o făcea să se simtă superioară pentru prima oară după mult timp. Ducea acea luptă împotriva ei și a tuturor: rezista până ce foamea devenea, după secreția sucurilor gastrice, o durere concentrată într-un anumit loc al stomacului. Pregătea rații minuscule cu mâncare, roșii mici, o jumătate de pară, un sandwich tăiat, fără coaja de la pâine, și le împacheta cu grijă în staniol, ca ultime provizii ale unui supraviețuitor. Le mânca doar atunci când simțea că sfârșeala era aproape de leșin, iar când o făcea nu simțea niciun fel de ușurare, doar de rău necesar, de plictisitoare obligație, ca să trăiască.

Pe cântarul electronic din baia maică-sii se putea aprecia zilnic rezultatul luptei: 53,8 kilograme au devenit 52,4, iar 52,4 au ajuns 49,9. De la greutatea asta procesul a fost mai lent, mai dificil, dar un nouă devenit un opt era un mers la culcare cu bucuria cuiva care a scăpat în sfârșit de ceva neplăcut; eliberare și control erau un nouă devenit opt și totodată speranța că acel opt se putea schimba în șapte, în șase și apoi în nimic, aer, ca și cum pleca într-o țară imaginară și fiecare pas devenea mai mic, mai puternic.

Acea putere avea și ochi și mâini și culori și dragoste la îndemână, dar nu semăna cu nimic din ceea ce trăise înainte. Ge descoperea acum, când ieșea pe stradă, era o lume clară și perfectibilă, deși părea haotică; o lume în care singurătatea ei nu numai că n-o mai apăsa, ba chiar îi îngăduia să privească și să judece mai clar totul. Avea uneori senzația, când ieșea din parc și ajungea în bulevardul larg ce începea la colțul străzii ei, că ea însăși dirija acel concert absurd de claxoane, voci și autobuze. Rămânea locului și fixa cu privirea o persoană sau un obiect, poruncindu-i în gând următoarea mișcare, iar oamenii se supuneau mecanic, neștiind că de fapt executau un ordin al ei. Când se întâmpla asta, avea impresia că ceva gol și simplu i se potrivea ei, așa cum bucăți de lemn cu forme geometrice se potriveau în găurile când era mică, la grădiniță, și acel flux de senzații se tot amplifică. Ce-i drept, nu existau cuvinte. Controlul era tăcut ca o noapte de luni, ba chiar mai silențios, ca ochii mângâind ușor cuvintele într-o carte.

În primele luni și-a mascat pierderea kilogramelor umblând la cusătura pantalonilor: o desfăcea și apoi o cosea iar la loc, ca să nu se observe diferența. Asta a ținut până în seara de Crăciun. Ca de obicei, de Crăciun au venit mătușa

Eli și bunica și amândouă – n-o văzuseră de câteva luni – s-au mirat din capul locului. Din clipa aceea Sara le-a urât de-a binelea.

— Sâ știi că nu ești mai frumoasă dacă încerci să semeni cu manechinele de la televizor, a zis mătușa Eli, iar bunica:

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tu te-ai uitat în oglindă, fetițo? Mai e puțin și te ia vântul...

Aveau miel la masă, singurul fel de mâncare. Atunci și-a dat seama că nu mai mâncase carne de trei săptămâni. Nu că nu i-ar fi plăcut mielul, mâncase întotdeauna miei dar de când începuseră pregătirile pentru cină – maică-sa băgase mielul la cuptor și bucătăria mirosea deja a friptură – a înțeles că n-o să fie hi stare să-l mănânce. Când s-au așezat la masă și maică-sa i-a cerut farfuria ca» o servească, a șovăit o clipă, a privit tava cu costițele de miel aburinde, a apucat-o greața și a zis:

— Nu pot.

— Ce nu poți? a întrebat-o maică-sa.

— Nu pot să mănânc came; sunt vegetariană.

— Și de când, mă rog, pot să știu?

— De o lună.

— Asta nu-i sănătos, nu-i deloc sănătos, a zis bunica.

— Și de ce n-ai zis nimic toată lima?

— Nu știu.

— Mărgărită, prietena lui Carmen, era vegetariană, dar ți-era frică să te uiți la ea, a adăugat bunica.

— Nu știu nu e un răspuns.

— Leșina întruna și era albă ca varul, a mai zis bunica.

— Nu ți-am spus fiindcă nu eram sigură până acum,

de-aia.

— Vezi? s-a adresat maică-sa mătușii Eli. Vezi că nici măcar nu stă de vorbă cu mine?

— Doctorul de la televizor, ăla de după-masă, zice mereu că trebuie să mâncăm came, a continuat bunica.

— Sara, a zis mătușa Eli, nu că-i rău să fii vegetariană, și eu am fost vegetariană ani de zile, dar...

— Mi-era groază să mă uit la tine, slăbiseși îngrozitor și aveai amețeli, adu-ți aminte, a zis bunica.

— ...dar important e să spui lucrurilor pe nume.

— Și să mănânci came, a zis bunica.

— Mamă, taci o clipă, că mă scoți din minți, a intervenit maică-sa.

— Să tac, asta vreți voi, să mor odată mai repede, s-a văitat bunica.

— Nimeni nu vrea să mori, a zis mătușa Eli.

— Atunci de ce nu mă lăsați niciodată să vorbesc? a întrebat bunica.

— Trebuie să mănânci, Sara, a zis maică-sa.

— Vorbeam despre Sara, a lămurit-o mătușa Eli.

— Tot despre Sara vorbeam și eu, dar dacă voi nu mă ascultați... a insistat bunica.

— N-ai decât să fii vegetariană dacă asta vrei, dar atunci trebuie să mănânci mult fier: linte, năut...

— Proteine, came, a zis bunica.

— Mamă, te rog! a țipat maică-sa.

— Nu țipa la mine! a urlat bunică-sa.

— Tăceți din gură! a țipat Șara. Tăceți odată! Mă înnebuniți de-a binelea!

S-a ridicat și a fugit în camera ei, a trântit ușa și a închis-o cu cheia. S-a aruncat pe pat, și-a astupat tare urechile: voia să dispară, să se strecoare pe sub ușă ca o insectă, ca o dâră de praf.

N-a răspuns când maică-sa a bătut la ușă, nici când a rugat-o să se întoarcă la masă, nici când a revenit după zece minute implorând-o și amintindu-i că era cina de Crăciun, nici când i-a spus că-i lăsa o salată și un fruct la ușă, să nu vină dacă nu voia, «dar să-i facă hatârul să înghită ceva. Nu s-a clintit din loc; și-a astupat urechile tot mai mult cu mâinile, mai întâi intenționat, apoi de parcă nici brațele n-ar mai fi fost ale ei, nici bătăile inimii în palme, nici respirația. Stătea într-o poziție incomodă, dar nu s-a mișcat deloc. Așa trebuia să stea: nemișcată. Deschizând ochii, vedea cuvertura și afișul cu dansatoarea lui Renoir, albă și vaporeasă, înfiripată parcă din parfum. Și ea putea dormi așa: cu ochii deschiși, pe vârfuri.

În frigider se afla un meniu vegetarian, pregătit de maică-sa și de mătușa Eli. Cantitatea de proteine din alimente era menționată pe etichete diferit colorate. De luni până duminică, fără a se repeta felurile de mâncare, lintea urma după sparanghel, după ouă și năut, într-o ordine perfectă, o ordine care nu putea fi acceptată doar fiindcă exista.

Uneori nu mergea la ore. Știa foarte bine materiile la care absența ei putea trece neobservată și se ducea în parc, nutrind pentru el o stranie fascinație. Îi plăcuse mereu parcul în care petrecuse după-amiezi întregi de când era mică, dar acum îl percepea altfel, ca pe o lugubră prelungire a ei însăși. Străbătându-l dintr-un capăt în altul într-o zi obișnuită (departe de zarva duminicală ori a zilelor de

sărbătoare) i se părea că străbate un spațiu ireal, pustiu, totuși apropiat și ușor de recunoscut, evocând parcă un cântec dureros. Erau Sara, aerul și hârtiile, iarba și chioșcul gol al păpușarilor, dar mai ales – în primul rând – lacul. Dacă n-a înțeles-o inițial a fost fiindcă, ajungând la el, părea întotdeauna o întâmplare; dacă îl vedea brusc – static și simplu, ca un ochi de apă – avea impresia că n-o pornise anume spre el, ci că-i ieșise pur și simplu în drum.

Stând pe gazon, mereu în același loc, își plonja în el conștiința. Ușoară, imponderabilă, îi plăcea să-i contemple consistența rotundă și densă, însă lipsită de sens. Ridicându-se, contemplându-l pentru ultima oară și întorcându-se încet pe jos, spre casă, însemna să cedeze altei spaime. De când se sfârșise vacanța de Crăciun și începuse iar școala, avea impresia că lumea o privea cu aceeași uimire; poate era milă sau pur și simplu scârbă. Iar la ore, unde prezența ei trecuse mereu neobservată, începuseră iar glumele. Într-o zi a descoperit că cineva desenase pe banca ei un schelet, iar fetele de lângă ea își întorseseră ușor scaunul, ca să nu fie nevoite s-o vadă.

Pe Sara ar fi afectat-o toate lucrurile astea dacă vorbele sau persoanele din jur ar fi fost reale, dar, de câteva săptămâni bune, reale erau doar lacul și tavanul din camera ei. Chiar și maică-sa părea ireală. Dacă era în sufragerie și o auzea venind de la serviciu, totul îi părea aiurea; simțea că se întâmpla ceva absurd, de neînțeles.

— Ce faci aici? o întreba ea.

— Cum ce fac aici? Vin de la serviciu. Ce-i cu tine?

— Nimic, mă gândeam.

În prima săptămână de după vacanță – când totul se

învârtise obsesiv în jurul meselor ei – maică-sa căzuse într-o jalnică neglijență. Adesea – mai ales când era la bucătărie și pregătea cina, la care Sara renunțase de mult vorbea singură, boscorodea că depindea mereu de ceea ce făceau sau ziceau ceilalți și se văita că nimeni n-avea grijă de ea. Lamentările, șuierate inițial printre dinți, repetate apoi cu inconștiența celui care uită ce face, alcătuiau deja monotonia nocturnă. Și totuși, în ziua aceea lucrurile s-au petrecut altfel.

— I-am văzut, a zis maică-sa.

— Pe cine?

— Cum pe dne, pe taică-tu și pe Sandra aia...

— Ei și? a întrebat Sara cu nepăsare.

— Ei și? Păi luau cina în restaurantul în care ne sărbătoream noi aniversarea: află de la mine.

Tăcută, Sara a disprețuit slăbiciunea acelei femei care era maică-sa și care turuia întruna, până la ultimul detaliu al întâlnirii, l-a disprețuit tonul întretăiat al vocii, paloarea, cearcănele vineții și pantofii. Disprețuia tot ce era în jur: confortul plăcut al canapelei pe care stăteau, plantele de interior, discobolul adus de taică-su din Grecia, în spatele căruia se afla maldărul de reviste, fotografia bu-nicului, tabloul scump de deasupra televizorului.

— Tu ce părere ai? a întrebat-o maică-sa.

— Cred că ești slabă, a răspuns încet Sara, și că; de fapt nu suferi chiar atât de mult.

— Doar nu vorbești serios, a zis maică-sa.

Era gata să spună că da.

— Nu, a răspuns.

A durat o secundă, dar amândouă aveau să-și

amintească mereu tăcerea aceea. Era ca și cum s-ar fi cunoscut în clipa aceea; parcă nu se văzuseră niciodată cu adevărat până atunci.

— Mă duc să mă culc, a zis Sara, sunt foarte obosită.

— Dar e abia opt și jumătate, a răspuns maică-sa.

Nu s-a întors s-o privească. A ieșit din sufragerie așa cum se iese dintr-o casă străină și incomodă și s-a închis în camera ei. Câte lucruri inutile și acolo, ce stupidă privirea păpușilor, ce facilă și inutilă perdeluța roz, cuvertura și poza Terezei în tabăra aia în care fuseseră amândouă. A luat o pungă de plastic și a început s-o umple cu lucrurile de care nu avea nevoie. Cărțile erau prea grele, așa încât le-a înghesuit lângă ușă. La sfârșit, mulțumită, a privit pereții goi ai camerei. Nu băgase nimic în gură toată ziua și efortul fizic o amețise. O auzea pe maică-sa văitându-se la telefon, zicând că nu mai știa ce să se facă cu ea. S-a apropiat apoi de camera ei și s-a oprit în fața ușii, fără să bată. Îi auzea respirația: părea un inamic care voia să-i tulbure acel spațiu alb: simplitatea nouă, plăcută, din camera fără de obiecte.

— Draga mea, a zis, Sara...

N-a răspuns. Răspunsul însemna previzibila capitulare.

— Trebuie să vorbim, știu că ți-e greu. Lasă-mă să te ajut.

Maică-sa rostise fraza aceea cu jumătate de gură, de parcă îi fusese dictată și nu prea avusese încredere în efectul ei. Nu erau cuvintele ei. Cum să fie ale ei?

— Și mie mi-e greu; ne putem ajuta reciproc.

Sara și-a privit mâinile: și-a desfăcut palmele și s-a indignat de urâtenia lor. Parcă n-ar fi fost niciodată ale ei. Le străbătea o venă albăstruie ce ajungea până la degete, urca

spre încheietura mâinii și acolo se pierdea, deschizând parcă o mică grotă albastră pe antebraț.

— O să ne străduim amândouă, Sara.

Cotul era amorf și tăios ca o piatră, iar pielea era tare și albicioasă. Mângâindu-se, a observat că-și putea cuprinde bicepsul cu degetele; le-a dus apoi spre axilă, dar fermitatea claviculei a oprit-o.

— Sara...

Cu vârful arătătorului a parcurs linia transversală a claviculei până la gât. Și-a cuprins gâtul cu palma, coborând-o apoi spre spate, unde una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte proeminente marcau linia verticală a coloanei.

— Ții minte cum era înainte? Stăteam așa de mult de vorbă, îmi spuneai ce probleme aveai.

Cu ambele mâini/ sub sâinii căzuți aiurea, Sara și-a numărat coastele; a urmat o distanță previzibilă și s-a oprit la șolduri. Neplăcerea provocată de contactul cu proeminența ce marca pelvisul a făcut-o să coboare și mai mult. Tivul fustei sublinia osul genunchiului: rotund, transparent, un mecanism de o simplitate îngrozitoare.

— Dacă am vorbi din nou, ar fi greu doar la început. Totul e greu la început. Hai, deschide ușa, să vezi ce-o să mai râdem amândouă până la urmă.

A ajuns la picioare: acolo, jos, degetele lungi, glezna pronunțată, tălpile ca două rădăcini smulse greoi din pământ. Dar cel mai rău era cu fata aia care o privea în oglindă: mâinile pe locul mâinilor ei, părul căzându-i la fel, același pulover, aceeași fustă, „Sara, te rog...”, și chipul întunecat, parcă doborât de un veac de oboseală, fata aia

imbecilă, încăpățânându-se s-o vadă așa fragilă cu ochii, cu buzele, cu nasul ei, „Sara, deschide odată ușa asta blestemată!”, părul căzându-i în ochi, subliniindu-i pomeții, nasul ridicol, „Sara!”, s-a întins pe jos simțind parchetul tare în fiecare os, folosindu-și brațul drept pernă. Pașii ăia îndepărtându-se pe hol ai cui erau? Dar lacrimile alea?

— Mănâncă, a zis taică-su.

Sara s-a gândit că habar n-avea cum ajunsese acolo. Stăteau la masa din salon, la țară, în casa bunicilor: taică-su, ea, o femeie.

— Tu ești Sandra, a zis Sara, tu ești aia care se fute cu taică-meu.

Taică-su a izbit masa cu pumnul, speriiind-o mai degrabă pe femeia aia decât pe ea.

— Ce vrei? l-a întrebat.

— Vreau să mănânci ce ai în farfurie și să fii mai respectuoasă, a răspuns taică-su.

— Calmează-te, a zis femeia iuându-l de mână și apoi s-a întors către ea.

Zâmbea ciudat, parcă voia să-i spună c-o înțelege perfect.

Pe farfurie erau un mușchi de vacă și niște cartofi prăjiți. O bucată de carne era înfiptă în furculiță. Ea trebuia s-o mănânce.

— Mănâncă puțin, Sara, a zis femeia, tăind o bucățică de carne și băgând-o în gură, în chip de exemplu.

Încerca să vorbească firesc, dar totul părea forțat; era ridicolă, dar fermă în postura ei amicală, îi zâmbea și o privea întruna în timp ce mesteca. Sara a luat furculița în mână.

— Mănâncă, i-a zis taică-su.
— Nu fi așa de brutal, i-a zis femeia.
— Nu sunt brutal; fac ce trebuia să fi făcut maică-sa demult.

Apoi, adresându-i-se ei:

— Hai, mănâncă odată.
— Sunt vegetariană.
— Vegetariană pe naiba.
— Te rog, a zis femeia.

Sara a băgat chestia aia în gură, mestecând încet, ca cineva obligat să facă ceva total aiurea. Cum nu era în stare să înghită, țin ea chestia aia în gură, dar uscăciunea gurii a transformat carnea într-o pastă tare, imposibil de înghițit.

— Înghite odată, a zis taică-su.

Sara a simțit pasta aia: cobora dureros pe gât.

— Și acum încă o bucățică, hai.
— Las-o să respire o clipă, a zis femeia.
— Hai, dă-i drumul, a țipat taică-su după o scurtă tăcere.
— Te urăsc.

Nici tăcerea, nici tensiunea din aer au nu făcut ca vorbele alea să explodeze pe masă. Dacă le-ar fi rostit prea tare, dacă le-ar fi urlat, ar fi părut o toană copilărească, dar formulate așa, pe un ton neutru, plat, au avut un impact brutal, ca și cum ura, depășind orice patimă, s-ar fi instalat pe teritoriul cel mai crud, cel al indiferenței absolute. Sara pusese iar furculița pe farfurie, băuse apă, își ștersese buzele și declarase „Te urăsc”, ca și cum fiecare gest fi completa pe cel anterior, de parcă totul continua același șir de absurdități.

— N-o să mai mănânc nimic. Ce o să-mi faci?

Nici ăsta nu era tonul așteptat – al amenințării și indiferența aia totală față de consecințele deciziei ei l-a dezarmat pe taică-su. Tăcerea n-a ușurat deloc lucrurile.

— Eu mă retrag, vă las să vorbiți între voi, a zis femeia.

— Nu, rămâi, te rog, a zis taică-su.

— Cred c-ar trebui să vă las singuri, a zis femeia.

— Cară-te, a zis Sara pe același ton imperturbabil.

Taică-su s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la ea și i-a ars o palmă zdravănă. Femeia a fugit la el, rugându-l s-o lase în pace. Părea c-o să înceapă să plângă, dar nu plângea, repeta doar „pentru numele lui Dumnezeu” o dată și încă o dată, încercând parcă să imite o scenă melodramatică. Taică-su s-a întors spre ea și a luat-o pe după umeri, încercând s-o calmeze. Sara și-a dat iarăși părul după urechi și și-a pipăit obrazul, pe care ardea deja definitiv indiferența. N-avea chef să plângă, nici de durere, nici de rușine. Acel bărbat străin o îmbrățișa pe acea femeie străină. Ar fi vrut să fie minusculă, să dispară. A închis ochii.

— Te-ai gândit vreo clipă – a zis în cele din urmă taică-su –, te-ai gândit măcar o clipă cât o faci să sufere pe maică-ta?

— Te-ai gândit vreo clipă – a repetat ea deschizând ochii –, te-ai gândit măcar o clipă cât o faci să sufere pe maică-mea?

S-au privit ca doi vinovați care își mărturisiseră aceeași vină: fără sarcasm, înțelegându-se. Trecuse multă vreme de când pe Sara n-o mai interesa treaba asta, dar vorbele alea parcă râcăiseră la taică-su o rană veche, prost vindecată, și nervozitatea lui îi trăda acum vinovăția.

— Strânge-ți lucrurile, a zis, gata cu masa.

Au călătorit o oră tăcuți și, când au ajuns în fața casei ei, taică-su i-a zis femeii să-l aștepte în mașină, c-o să se întoarcă repede. În lift nu și-au aruncat nicio privire. Taică-su i-a spus „Deschide” și ea a deschis. Maică-sa se uita la televizor în sufragerie. Sara i-a lăsat singuri. L-a auzit pe taică-su țipând. A auzit-o pe maică-sa țipând. L-a auzit pe taică-su închizând ușa. A auzit-o pe maică-sa stingând televizorul.

Era 28 februarie. Trupul Sarei cântărea 40 de kilograme și 200 de grame.

În noaptea când a plecat de-acasă era marți și în Madrid era o căldură absurdă, aproape primăvărată. Lipsise de la școală toată săptămâna și maică-sa, chiar dacă știuse ceva de asta, nu comentase nimic. Era patru dimineața când a ieșit din casă, încercând să nu facă niciun zgomot pe scară. Plecând, s-a simțit depozată: o ființă în afara timpului și a spațiului, iar când a deschis ușa a inspirat adânc, umplându-și plămânii cu aer. Apoi s-a îndreptat spre singurul loc în care putea merge: parcul. Aleile și copacii, aparent tăcuți, îi dădeau parcului un aer ciudat noaptea și s-a simțit fericită să intre în el; înainta încet, savurând totul, ca într-o grădină a ei. Lacul era neclintit, în așteptare, iar ea s-a așezat pe marginea lui, contemplându-l. Când a simțit c-o ia somnul, s-a culcat pe gazon. Închizând ochii, i s-a părut că pământul respira sub trupul ei și o forță inițial imperceptibilă, dar cu fiecare secundă tot mai puternică, o atrăgea, o absorbea, apoi o ridica în aer, ușoară, de parcă nu mai avea corp. A mângâiat iarba fără să deschidă ochii, apoi a smuls-o cu putere, ca să nu piardă senzația aceea minunată; cocoțată pe crupa unui cal imens și puternic,

agăţată de coama unei bestii ce o purta cu o viteză formidabilă, Sara a început să râdă. Parcă fericirea aceea înfiorase pământul dintr-un capăt în altul, spărgându-se direct în pieptul ei. Lacrimile îi ardeau ochii. A ţipat. A ţipat doar ca să nu crape de bucurie. Apoi, zâmbind, a toropit-o somnul sau leşinul.

A trezit-o patronul unei cafenele de lângă lac şi i s-a părut că nu s-a sculat nicicând aşa de odihnită şi de veselă ca în dimineaţa aceea. Totuşi, omul o privea speriat.

— Te simţi bine, fetiţo? a întrebat-o el.

— Cine eşti?

— Sunt...

Omul a arătat cafeneaua de lângă lac, dar probabil că i s-a părut ridicol să-i explice până la capăt.

— Unde locuieşti? Ai dormit aici?

Sara n-a răspuns, s-a mulţumit doar să privească lacul şi apoi gazonul pe care-şi petrecuse noaptea. Era frig.

— Te simţi bine?

Deşi îngrijorat, se vedea că ceva îl speria pe bărbat şi că în adâncul spaimei lui se strecura un dram de silă care-l făcea să se încrunte.

— Fireşte că mă simt bine.

— Dar părinţii tăi unde sunt? Unde locuieşti?

Sara n-a răspuns, voia doar ca bărbatul acela să plece, s-o lase în pace, să tacă odată din gură şi să-i dea voie să privească lacul: n-o să facă zgomot, n-o să deranjeze pe nimeni.

— Fetiţo.

— CM?

— Unde locuieşti?

— Nu știu, a zis ea ca să zică ceva, crezând că așa o să-l convingă să plece odată, dar n-a plecat, ba a mai și luat-o de mână și a dus-o în cafenea, a pus mâna pe telefon și a format un număr.

— Vă rog, poliția?... Da, aștept.

Sara și-a cam pierdut cumpătul când l-a auzit.

— Poliția? De ce poliția? Ce v-am făcut?

— Nimic, fetiço, nu mi-ai făcut nimic, sun ca să vină după tine și să te ducă acasă.

— Nu vreau să merg acasă.

Bărbatul voia să-i zică ceva, dar pesemne că i se vorbea de la celălalt capăt al firului.

— Da, a zis, să vedeți, lucrez în parc și în dimineața asta...

Sara și-a înfipt dinții în mâna bărbatului; l-a mușcat atât de tare, încât dinții i-au intrat în degetul lui mare. Când a scăpat de el, a luat-o la fugă.

— Puneți mâna pe fata aia! a strigat bărbatul, dar singura persoană care ar fi putut s-o facă, o femeie de vreo patruzeci de ani care se plimba pe alee, s-a îndepărtat îngrozită.

Sara a părăsit aleea, fugind spre copaci și ascultând zgomotul surd al pantofilor ei gonind pe pământul reavăn. Avea gura uscată și abia sufla, gâfâind întruna. Acum era sigură: trebuia să plece departe și apoi să se ascundă. O durea stomacul și n-avea vlagă, dar a alergat până când o ceață albicioasă i-a dat de înțeles că era gata să leșine. A zărit un tufiș enorm și s-a ascuns în el. Înăuntru putea rău a urină și erau resturi de mâncare veche, câteva hârtii și un pachet de țigări gol. S-a trântit pe jos. Aici n-avea s-o găsească

nimeni. Cu mânăca cămășii și-a șters sudoarea rece care-i șiroia pe tâmpile. Își auzea bătăile inimii: bubuieli puternice pe o tobă acoperită cu o pânză. Saliva avea un gust metalic. S-a gândit c-o să leșine. S-a lungit pe pământ.

O oră întreagă s-a temut de bărbatul acela: o să reapară și o s-o oblige să meargă acasă. Tremura la fiecare pas de lângă tufiș, la orice zgomot străin din parc. Apoi spaima a devenit vid și s-a gândit la maică-sa, la Tereza, la mătușa Eli, dar erau gânduri lipsite de consistență, pur și simplu imagini stocate, plutind în memorie. „Am plecat de acasă – s-a gândit –, am fugit”, dar nici gândul ăsta nu i-a stârnit niciun sentiment, nici tristețe, nici bucurie. Totul apărea și dispărea în acel vid în care doar palpabilul era real și consistent: gazonul, pereții frunzoși ai tufișului-adăpost, mâinile mângâind acele lucruri, pachetul de țigări gol, cutia goală de Coca-Cola, staniolul bomboanei. „Iar acum o să mă caute – se gândea, parcă uimită de propria-i indiferență, dorindu-și într-un fel să se mire în continuare –, o să vină și o să mă caute peste tot”, fără să creadă însă că imaginile alea ar fi destul de reale pentru asta. Și urma iarăși spaima, auzea pași: se ghemuia toată, încerca să nu facă zgomot și își ținea respirația. Pe ceasul ei roz, cu un minutar-viermișor, a trecut o oră, apoi încă una și încă una, și cu fiecare oră teama devenea densă, nudă și iarăși densă, și rămâneau doar imaginea Terezei, a mătușii Eli și picioarele ei.

Când s-a făcut 17:18 s-a uitat la ceas, fiindcă îi era sete. Deși îi fusese sete toată ziua, brusc s-a gândit că nu băuse niciun pic de apă de când se trezise. S-a hotărât să mai rabde de sete; încă era lumină și puteau s-o vadă, dar setea devenea tot mai mare. A scos capul din tufiș, dar se vedea un bărbat plimbându-și câinele. Și omul ăla putea s-o ia de braț

și să cheme poliția; nu avea cum să iasă afară. Dar îi era sete. La un pas de tufiș era un furtun de stropit, însă nu se vedea niciun robinet și totul în jur era uscat. Putea să fugă repede, dar nu știa încotro s-o apuce. Țâșnitoarea pe care o știa ea era prea departe, iar la lac era precis lume. A smuls câteva frunze și le-a mestecat până au devenit o mică pastă. A împins-o apoi cu limba pe gât. A repetat operațiunea asta de patru-cinci ori, izbutind să înghită totul, atât îi era de sete. Frunzele nu erau deloc plăcute la gust, dar i-au mai alinat oarecum setea.

După două ore s-a înserat, iar o oră mai târziu era deja noapte. A stat ascunsă în tufiș, ca să fie sigură că n-o va găsi nimeni. Ceasul roz indica ora 00:30 când Sara a ieșit pe alee. Cum stătuse chircită și nemișcată toată ziua, îi amortiseră picioarele, iar frigul din ultimele ore îi dădea frisoane neregulate. În drum spre lac, a remarcat bucuroasă că i se încălzea trupul. Felinarele luminau aleea pustie pregătind parcă un culoar pentru o vedetă așteptată de publicul din spatele cortinei, dar acolo nu era nimeni – nici public, nici martori ai fericirii – care s-o oblige să se prefacă. Sara a părăsit aleea și s-a dus spre copaci. O altfel de tăcere domnea acolo: una normală, familiară. Părea incredibil că nu trecuse nimeni niciodată pe acolo. Luna lumina blând lacul, iar felinarele de pe malul opus se reflectau în apă, desenând franjuri de lumină. S-a aplecat și a băut apă din lac fără grabă; parcă bea apă pentru prima oară. Sătulă, și-a încrucișat picioarele și a respirat adânc. Nu îi era somn și n-avea amintiri.

Dimineța a venit de departe: cerul lumina un punct și parcul întreg era învăluit într-o lumină mată, de film vechi. Sara și-a dat seama că era obosită: stătuse toată noaptea

nemișcată. Pe celălalt mal se zărea un măturător. A băut repede apă și s-a dus spre copaci. Lumina îi redase deodată jena și frica; chiar dacă măturătorul dispărea și știa că el nici măcar nu-i remarcase prezența, Sara s-a rușinat de urâtenia ei. Era respingătoare, de-asta trebuia să se ascundă. Pantalonii erau murdari de pământ și se înverziseră de la iarbă, iar pe cămașă avea o gaură inexplicabilă în formă de șapte, care îi dezgolea pielea în dreptul coastelor. Și părul era murdar; a remarcat asta când i s-a încâlcit printre degete. Pesemne că putea. A simțit asta, aproape scandalizată. Ea, care întotdeauna avusese grijă să nu miroasă a nimic, probabil că acum duhnea. Nu-și mai amintea chipul, doar mirosul unui cerșetor care tăbărâse odată pe ea, lângă casă, cerându-i bani. Duhnea tare a urină și a hoit, mirosea a vin acru; probabil că așa era și ea acum.

Ceasul roz cu minutarul-viermișor arăta ora 7:30 într-o zi de miercuri, dar nu asta conta; important era să se ascundă iar. Stupefiată, aproape panicată, a descoperit că făcuse pipi pe ea. Probabil că se întâmplase noaptea, în timp ce privea lacul. Atunci nici măcar nu-și dăduse seama, dar acum o dâră galbenă se întindea pe pantaloni, ca o exclamație rușinoasă.

Era o dimineată caldă și plăcută și s-a temut că vremea bună o să atragă oamenii. S-a ascuns în același tufiș; îl căutase intenționat. Era moartă de oboseală, astfel că s-a ghemuit înăuntru și s-a acoperit cu frunze, pentru a nu fi descoperită. Nu mai dormise de aproape treizeci de ore și, când a închis ochii, i s-a părut că se învârtea totul cu ea. N-o deranja lumina, dar dacă auzea vreun zgomot ciudat deschidea imediat ochii și aștepta, nemișcată, să treacă pericolul. A făcut asta toată dimineata și totuși s-a odihnit

cumva, ca un animal a cărui supraviețuire depindea de acea permanentă încordare. Momentele în care se odihnea erau grele și întunecate, ca niște caverne; ea își conștientiza în chip ciudat fiecare parte a trupului, simțea cum i se relaxau unii mușchi, iar alții se încordau, ca și cum unele părți ale trupului cedau altora încordarea: un concert pe care îl dirija chiar ea, fără să vrea.

Nu existau nici voci, nici imagini. Odihna plăcută (mereu adorase să doarmă mult în weekenduri) fusese înlocuită de odihna obligatorie, absolut necesară. Trăia cu adevărată delectare acel chin. Fără vina de a fi fugit de acasă, fără gânduri pentru alții, doar cu fascinația de a-și putea controla sensibilitatea, până la ultima fibră. Orice sentiment, orice reacție trupestă deveneau de fapt o ficțiune controlabilă. Foamea – acea durere ascuțită în stomac – dispărea când se gândea la ea: o descompunea în dureri mai simple, o reducea la o reacție unică, a cărei existență era ușor de suprimat, ca și dorința. La fel și singurătatea. Se gândea puțin la ea, o izola de celelalte sentimente, de celelalte reacții și o vedea dispărând încet, aproape jenată, ca o minciună demascată, iar ea își revenea, era aceeași, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când s-a trezit, se simțea căldura plăcută a după-amiezii. În jur se auzeau glasuri, deci nu s-a clintit din loc. Când vocile s-au îndepărtat, s-a ridicat în fund și a îndepărat frunzele cu care se acoperise. I-a zărit din tufiș. Erau niște băieți care, după ce stătuseră pe iarbă, la taclale, se ridicaseră și se pregăteau să plece. Sara i-a urât și s-a speriat de ei, într-un impuls de voință, unic. Glumeau și râdeau în hohote. În timp ce ceilalți plecau, unul dintre ei s-a îndepărtat de grup și s-a apropiat de tufiș. Era foarte frumos.

Avea blugi și ochi mari și verzi. A încremenit locului, dar teama a făcut-o să miște niște frunze cu un zgomot care, deși foarte ușor, i s-a părut infernal: violent și periculos.

— Ce faci acolo? l-au strigat ceilalți, de departe.

— Îmi caut bricheta, cred c-am lăsat-o pe aici, a răspuns el.

Pe Sara au fascinat-o brațele și umerii lui puternici.

— Hai odată, omule! l-au strigat prietenii.

— Așteptați-mă!... Am lăsat-o pe aici, sunt sigur... a mai zis, aproape în șoaptă.

Băiatul o căuta în genunchi, pipăind iarba.

— Noi plecăm! i-au strigat ceilalți.

— La naiba! a zis și dintr-un salt era în picioare și alerga după ei.

Când s-a înnoptat și a ieșit din tufiș, încă se mai gândea la băiatul ăla. De-astă dată nici lacul n-a mai reușit s-o calmeze. Intuise pericolul ca o umbră, de când ieșise din ascunzătoare și o pornise pe aleea luminată; căldura nopții, fără a fi excesivă, oferea o senzație de lentoare. Dacă nu s-a întors când a auzit zgomotele – întâi mai departe, apoi apropiate, dar întrerupte, de parcă ar fi vrut să păstreze distanța – a fost fiindcă o parte ciudată din ea acceptase spaima, descompunând-o până mai rămăsese doar neliniștea care o urmărea, rupând crengi în urma ei, călcând aiurea uneori. Nu s-a așezat în același loc, al altor nopți, preferând să-l înfrunte cât mai repede posibil. A așteptat în picioare, lângă lac. Zgomotul s-a oprit o clipă, la vreo douăzeci de pași și nu s-a mai auzit nimic o vreme.

S-a întors brusc acolo unde i se păruse că-l auzise ultima oară și a țipat. Umbra s-a chircit ușor când Sara i-a

întors spatele iar și a știut că plecase definitiv, fiindcă aerul devenise din nou greu, apăsător. S-a îndreptat spre locul în care stătea de obicei și privea lacul. S-a aplecat, a băut apă și și-a udat toată fața. Dacă i s-ar fi spus „Pleacă de aici, du-te și aruncă-te în mare”, ar fi făcut-o.

S-a trezit în zori strângând din dinți, la adăpostul tufișului. Ceasul roz cu minutar-viermișor arăta că era joi, ora 8:20. Sara a strâns și mai tare din dinți o vreme, până au început s-o doară fălcile. Printre frunze a zărit cerul gri-cenușiu: stătea să plouă. Se simțea grea și puternică, aidoma cerului; călită și aspră ca un animal, avea senzația că trăise mereu acolo, printre pereții aceia vegetali, iar lumina pe care o văzuse de o viață se filtra atunci printre tufe. Și totuși, cu cât îi păreau mai plăcute lucrurile din jur, cu atât o deranja corpul ei printre ele. A luat o creangă și, ridicându-și cracul pantalonului, și-a zgâriat coapsa până la sânge, apoi, speriată parcă de propriul gest, și-a privit mirată sângele stacojiu prelingându-se în jos pe albeața pielii, ca un drapel abia inventat.

După-amiaza era cel mai trist moment al zilei și în acea zi a plouat o jumătate de oră. Ar fi vrut să se miște, dar teama de a fi descoperită a ținut-o în loc. De-acum nu se mai temea c-o vor duce înapoi acasă. De fapt, gândul întoarcerii acasă n-o deranjase niciodată. Nu. Ii era frică să fie văzută și teama aia se schimba în fiecare clipă, ca aerul sau lumina: de la teama de a fi disprețuită până la panica grozavă care o ținut la locul ei, acum, când ploaia încetase: udă, îmbrățișându-și genunchii și încercând să nu piardă niciun zgomot cât de cât suspect, știindu-se dezgustătoare, dar tocmai acest dezgust fiind cheia durerii ei, a controlului ei.

Era aproape noapte când un câine a început să adulmece tufișul. A înțeles atunci că privea de mult timp frunza aia. Ca să uite de frig și umezeală, începuse să privească o creangă, dar obiectul atenției ei s-a micșorat, ajungând să contemple o singură frunză care atârna spre ea, ca o limbă plăpândă și verde. Se apropiase de ea, inițial indiferentă, apoi curioasă. După o oră, câinele a început să adulmece tufișul și Sara s-a scandalizat de frumusețea simplă a frunzei. Spatele ei, cărnos, era tăiat de o venă ce desfăcea două mâini asimetrice. Apa învăluia acel fascicul într-o lumină ciudată și sumbră. Dar nu era o frumusețe ivită din mai multe elemente, ci una zdrobitoare și incontestabilă, ca o catedrală.

Când potaia și-a vârât botul printre crengi, fixând-o cu ochii ei sticloși, parcă s-a simțit surprinsă în timpul unui act intim. Privirea ei tâmpă, uluită de ciudatul obiect, a zăbovit câteva clipe. Sara a lovit-o zdravăn peste bot și s-a auzit un schelălăit puternic, urmat de câteva lătrături.

— Indi! a strigat un glas de femeie ce părea să cheme câinele.

Animalul și-a vârât iar botul înăuntru și a privit-o, mârâind întruna; ea i-a răspuns la fel: o ființă egală cu el, căreia voia să i se ia teritoriul.

— Indi! a repetat vocea, apropiindu-se. Ce e? Ai găsit ceva? E vreun cățeluș pe acolo?

Sara a văzut niște mâini care îndepărtau crengile și în fața ei a apărut un chip rotund și îmbujorat. A urlat din toți rărunchii. Femeia a înlemnit de groază și Sara a luat-o la fugă. Nu era nimeni pe alee, dar spaima a făcut-o să alerge spre copaci. Gâfâia și avea impresia c-o să-i iasă inima din

piept. Tufișul ochit ca ascunzătoare era mai mic decât celălalt și s-a chircit toată: spațiul era neîncăpător și crengile o zgâriau.

Se înnopta încet, dar n-a avut curajul să iasă din tufiș decât mult mai târziu. Când în sfârșit s-a hotărât s-o facă, i s-a părut că căpătase în mod firesc apucături și mers de animal. Parcă mergea la trap, cu privirea plecată, luând-o pe urma cuiva. În noaptea aceea nu s-a dus direct la lac; l-a înconjurat doar, fiind mulțumită că totul era în regulă, îi venea să urle/ să se tăvălească pe jos, să asude, să mănânce came.

Sara nu-și va aminti niciodată cum a ajuns acolo sau ce a făcut în acea noapte. Dar știe că dimineață, când s-a trezit, era ascunsă într-un tufiș, lângă malul lacului. Era o zi frumoasă și ceasul roz arăta că era vineri. O durea capul și avea hainele jilave. Dar pielea îi era uscată și albicioasă și contactul cu pânda umedă îi producea o silă viscerală. Și-a scos cămașa și pantalonii și s-a ghemuit în fasciculul de lumină ce străpungea tufișul. Trupul a îmbrățișat încântat căldura, dar tot era sensibilă și înfiorată. S-a auzit un glas bărbătesc:

— Uite, aici nu e nimeni.

Și unul de femeie:

— Da.

Printre frunze a zărit două trupuri culcate în iarbă, unul lângă altul, îmbrățișându-se.

Din acel moment tot ce mai reținea Sara erau amintiri vagi și absurde; vârful picioarelor ei, o seringă folosită, lumina, mirosul rânced al hainelor. Bărbatul zicea:

— Dar nu-i nimeni.

Iar femeia:

— Bine.

Bărbatul i-a desfăcut picioarele cu genunchiul, pătrunzând-o în timp ce o lungea pe gât. Sara a simțit că se scurge toată; sensibilitatea ei ajunsese la capătul răbdării. Nu doar perechea aia, ci totul, chiar și obiectele cele mai mici păreau să scoată un scrâșnet infernal, un sunet crescând în progresie geometrică, devenind o notă foarte ascuțită, insuportabilă. Și-a frânt mâinile. Femeia a scos un geamăt patetic.

— Nu, hai să mergem la tine acasă, a zis femeia, dar bărbatul o lungea mai departe pe gât.

Era prea cald sau prea frig, iar culorile o deranjau la ochi. Geamătul femeii era asurzitor, dar auzea foarte bine cum se frecau cele două trupuri.

— Să mergem la tine acasă... a repetat femeia, dar cu o voce tot mai moale, care însemna exact contrariul, desfăcându-și de-aeum definitiv picioarele pentru ca bărbatul s-o călărească.

Dacă ar fi întrebată ce a simțit atunci, ar răspunde că s-a făcut brusc o liniște adâncă și apoi s-a sfârșit totul: particule dezintegrându-se, devenind tot mai mici, apoi un punct imposibil, totul descompunându-se în elemente din ce în ce mai simple, până ce lumea și-a pierdut unitatea și sensul. S-a năpustit asupra bărbatului. A tăbărât pe el ca și cum, dacă l-ar fi distrus, totul ar fi revenit la normal. Femeia a țipat. Sara își amintește chipul ei, ochii ieșiți din orbite, rimelul. L-a mușcat de braț, dar bărbatul a împins-o brutal, lăsând-o lată în iarbă. Parcă se lua la întrecere cu un colos, căutând moartea. S-a repezit iar la el, vrând să-l muște de

gât. Îi vine în minte aerul greu, apăsător și bărbatul înșfăcând-o zdravăn de umeri. Tot izbindu-l cu picioarele, căuta să se întoarcă, să-l muște iar. A scăpat din strânsoare și s-a aruncat iar asupra lui. Apoi n-a mai fost nimic.

Trebuie să fi fost o lovitură, fiindcă acum, în camera asta în care deschide ochii, Sara descoperă că nu se poate mișca și o ustură obrazul drept. Încăperea e albă, ca un salon de spital. Lângă patul ei e un scaun. Ridicând capul, își poate vedea picioarele, ridicol de mici, și o ușă dincolo de care bănuiește că se află baia. Intră o femeie. Zâmbește. Se așază pe scaun.

— Bună ziua, zice.

— Bună ziua.

— Te simți mai bine?

— Da/ răspunde, fără să știe de ce o întreabă asta, dar presupunând că acest „da” e ceea ce trebuie să răspundă.

Se simte vlăguită.

— Cum te cheamă?

Sara.

— Cred că te caută cineva foarte îngrijorat, nu-i așa?

Femeia zâmbește. Are un dinte mânjit cu ruj.

— Poți să-mi dai un număr de telefon? Să sunăm pe cineva și să-i spunem că ești aici?

Sara spune un număr și un nume. Ambele par să vină de undeva, de foarte departe, dar și le amintește perfect: simple, parcă plutind ca două obiecte stranii.

— Ce făceai în parc, Sara?

— Nimic.

— De ce-ai vrut să-l lovești pe bărbatul acela?

— Nu știu.

Femeia zâmbește iar.

— Odihnește-te, zice, punându-i o mână pe frunte, o s-osunăm pe mama ta.

Sarei îi vine să plângă. Femeia cu dintele mânjit cu ruj se ridică și pleacă. Urmează apoi o liniște foarte mare și foarte albă, o tăcere plină de sunete metalice dincolo de ușă și cu voci îndepărtate. O infirmieră intră cu un cărucior, îl apropie de pat și îl desface. Spune ceva, dar ea nu pricepe până la capăt.

— Nu ne lasă să te dezlegăm.

Apleacă patul cu o manivelă, până când Sara ajunge înaintea unei tăvi pe care se află o ceașcă cu supă aburindă, o felie de șuncă de York și un iaurt. Sara vrea ca femeia să dispară, dar ea rămâne pe loc. Ia o lingură de supă și i-o bagă în gură. Apoi încă una și încă una. Lichidul fierbinte îi arde mațele, ca un acid.

— Gata, zice Sara.

— Nu, trebuie s-o mănânci pe toată, așa a zis doctorul. O lingură de supă și încă una.

— Gata, vă rog, zice Sara.

— Nu, răspunde drăgăstos infirmiera, insistând.

Sara privește șunca, i se face greață și vomită pe tavă.

Infirmiera se ferește ca să nu se mânjească și, fără un cuvânt, dă la o parte tava și cearșaful murdar, ca un câine obișnuit cu bătaia.

— Ce mi-au făcut? întreabă ea.

— Nimic, fetițo, ce să-ți faci, încearcă să te vindece, asta fac.

Sara începe să plângă. E un plâns încet, greoi. Încearcă

să se abțină, dar nu poate, deja nu mai poate. Fusese întotdeauna mândră că-și putea stăpâni lacrimile. Acum, odată sfărâmată coaja de aparentă forță, se topește toată în această slăbiciune unsuroasă, cu mucozități și gemete.

— Sărăcuța de ea, zice infirmiera, apropiindu-se cu o cârpă cu care îi șterge fața, și apoi i-o întinde ca să-și sufle nasul. Biata de ea.

Sara disprețuiește la femeia asta:

Mirosul ei, a parfum.

Privirea ei, obosită.

Sânii ei, de matroană.

Dar nu e în stare să-și arate disprețul. Trebuie să ai vlagă ca să disprețuiești. Ea e prea mică, iar adversarul e enorm. Ar putea s-o strângă și să-i frângă toate oasele, ar putea s-o sufoce doar cu greutatea trupului ei.

— O să vorbesc cu doctorul, nu te necăji. Plângi cât vrei, nu-i rău să plângi.

Când termină cu plânsul, Sara simte deja mâna aia dolofană, pieptănându-i părul pe spate. Albul salonului se întunecă, devine negru și cenușiu, mai târziu transparent și iar negru și în toată nebunia respectivă, ea căzând bezmetic într-un întuneric șovăielnic și fragil, dorindu-și să fie mică, ba chiar minusculă, un fir de praf, o insectă invizibilă strecurându-se pe sub ușă sau aer, dar nu ca înainte, nu vrând să urle, ci ca și cum lumea întreagă s-ar sprijini pe umerii ei, gata să se năruie, dar fără să se întâmple asta niciodată.

— Odihnește-te puțin, zice infirmiera, plecând cu căruciorul.

Tăcere, liniștea inundând camera, ca o parte ciudată

din ea însăși.

E aproape noapte când ușa se deschide și femeia cu dintele mânjit cu ruj zice, fără să intre de tot în salon:

— Sara... totul e în regulă, voiam doar să văd dacă ești trează. Uite cine e aici, uite cine a venit să te vadă.

Intră o femeie care seamănă cu maică-sa; poartă o rochie albastră, un lănțișor de aur și pantofi ca maică-sa, doar că femeia asta e foarte palidă. A slăbit vizibil și niște cearcăne vineții îi scot în evidență ochii. A adus niște flori roșii pe care le pune pe noptieră, încercând să zâmbească. Nu știe ce să facă.

— Fata mea, zice.

Sara înțelege că acum trebuie să dea o explicație, să se jeneze, să plângă, să se simtă vinovată; dar nu reușește ca vreunul dintre sentimentele astea să i se citească firesc pe chip.

— Chiar trebuie să stea legată? Întreabă maică-sa, întorcând u-se spre femeie.

— Nu cred, o să vorbesc cu medicul.

— Dumnezeuule mare, în ce hal arată ochiul tău! Te doare?

Apar doi bărbați care o eliberează dintr-un mecanism complicat de catarama și curele. Maică-sa o sărută. Plânge. Îi curg muci.

— Fata mea, spune ceva, îi cere.

Ea nu știe ce să zică și tace.

— Măine o să te ducă în altă clădire. Acolo e un program pentru fete ca tine. Nu-i așa, doctore?

Medicul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un halat alb cu buzunarul plin cu pixuri, pe care nu-l observase

până acum, zice „Da”, dând din cap încet și calm, ca un papă.

— Acolo o să te ajute foarte mult, o să vezi, și într-o săptămână o să fii acasă.

— Asta depinde de evoluția ei, nuanțează doctorul.

— Da, o să vezi, o să vezi că într-o săptămână o să fii acasă.

O sărută iar. Sarei îi e silă de lacrimile alea ude de pe obrazul ei.

— Taică-tu e aici, la ușă. Vrei să intre?

— Nu.

— M-a rugat să-ți cer iertare din partea lui. Să știi că nu voia să te plesnească în seara aceea.

După câteva clipe, doctorul i-a scos pe toți afară din cameră. I-a dat apoi Sarei o pastilă albă și un pahar cu apă.

— Ia asta, o să te ajute să dormi.

E deja noapte când se închide ușa. O dâră de lumină galbenă strălucește pe dale. Ce de ochi sunt pe acolo.

Ceasul roz cu minutar-viermișor arată ora 10:30 și Sara e în alt salon. Au dus-o, într-un scaun cu rotile, printr-un hol lung și alb și au urcat-o într-un ascensor. Un singur sunet, saboții infirmierelor; un singur miros, nedefinit, a ceva sterilizat. Stomatologie. Tulburări de nutriție. Salonul e mult mai mic decât primul, dar are o fereastră care dă spre un fel de grădină. S-a băgat într-un pat înghețat și o asistentă i-a vârat un ac într-un braț, un ac legat de un tub transparent cu o pungă cu ser.

— Dacă se înfundă, dacă vezi că nu cade picătura sau dacă iese acul, mă chemi. Încearcă să nu miști prea mult brațul, nu-l atinge, a zis ca un refren de cântec învățat pe de rost.

A apărut apoi o altă femeie.

— O să ai o colegă, a zis ea, îndepărtându-i ușor patul pentru a crea un mic spațiu. O să stați de vorbă amândouă, să vezi ce bine o să fie.

Ana. S-a deschis ușa: Ana. S-a deschis ușa și imenșii ochi căprui ai Anei, alunița Anei pe obrazul stâng, mâinile și picioarele Anei ca și mâinile și picioarele ei, și micul tub cu ser ca al ei înălțându-se pe suportul de lângă pat, pe care asistenta îl ținea cu mâna, temându-se parcă să nu cadă pe jos.

— Bună ziua, a zis asistenta.

Dar Ana n-a zis nimic, cuvintele femeii n-au fost însoțite de niciun sunet, de nicio mișcare a brațelor. Ea s-a deplasat prin salon și Ana a privit-o fix o secundă. I se făcuse un duș și probabil c-o spălaseră și pe cap, fiindcă Sara a simțit un miros fin de șampon. Purta o agrafă roșie, care-i prindea bretonul spre ureche și pe mână un inel de aur fals cu o piatră mare, violetă, ce părea un diamant. Și ce mai ochi avea.

— Să vedeți ce bine o să vă înțelegeți voi amândouă, a zis asistenta. Ana, ea e Sara; Sara, ea e Ana.

Se pregăteau să zică amândouă „bună”, dar n-au zis nimic. Salutându-se ar fi însemnat să se poarte ca toată lumea, dar ele nu erau ca toată lumea. Au așteptat să plece asistenta și au început să se studieze. Aveau amândouă chef de vorbă și Ana a făcut chiar o moacă intrigată, sfârșind prin a tuși încetișor.

— Ce-ai pățit la ochi? a întrebat în cele din urmă.

— L-am lovit pe unul.

— Ah.

Ana și-a plecat ușor privirea pe cearșaf. Și-a răsucit de câteva ori inelul, după care a privit-o brusc.

— Ai remarcat că avem prenumele cu doi de „a”? Ana, Sara.

Inițial făcuse remarca încântată, dar la jumătatea frazei s-a căit, iar la sfârșit aproape că șoptise numele.

— Da, a răspuns Sara. Eu am șaptesprezece ani.

— Eu șaisprezece.

— Ești foarte drăguță.

Ana a privit-o cât se poate de serios. O vreme n-au mai zis nimic.

— Nu-i adevărat, a zis, nu sunt drăguță.

— Eu una, nu vreau să fiu drăguță, a răspuns Sara.

— Nici eu, nici eu nu vreau să fiu drăguță, s-a grăbit să răspundă Ana, de parcă fiind așa risca să fie exclusă dintr-un grup râvnit.

— Îmi place alunița ta.

— Mulțumesc.

Au mai tăcut un timp, privindu-se doar și nu că n-ar fi avut ce să-și spună, fiindcă erau atâtea de povestit, dar niciuna nu știa de unde să înceapă. Sara ar fi vrut să-i povestească Anei imediat despre parc și lac și felinare oglindindu-se noaptea în apă. Diferența de vârstă o plasa într-o poziție privilegiată, făcând-o să se simtă brusc puternică. Ana o privise admirativ când aflase că-l lovise pe bărbatul acela și Sara simțise nevoia să se privească în oglindă. N-o mai făcuse de mult.

— Aici nu-i vreo oglindă sau ceva de genul ăsta? a întrebat ea.

— Poate la baie, dar n-ai voie să te ridici, a zis Ana.

— De ce nu?

— Nu știu.

Aparent nu era nimic rău în imaginea din oglindă. Purta un halat de spital cu buline mici și avea părul tuns scurt. Fără a fi palidă, pielea ei era de-o albeață oarecum bolnăvicioasă, care-i sublinia buzele de un roșu închis, aproape maro. În jurul ochiului drept, aproape învinețit cu totul, inflamația devenise gălbuie. În spatele acestei persoane s-au ivit brusc ochii mari, câprui și calmi ai Anei, care, imitând-o pe Sara, se ridicase din pat cu pungă cu ser cu tot.

— Nu m-am mai văzut de mult, a explicat Sara fără să se miște.

Ana a mai rămas o clipă în prag, apoi s-a apropiat de ea, ocupând fărâma de oglindă rămasă, completând parcă un portret neterminat și mirându-se și ea de fata refectată în ea.

— Înainte mă priveam mult, a zis Ana. Mă holbam întruna la mine, nu mă puteam abține. Așa-i că-s proastă?

— Nu, nu ești proastă, a răspuns Sara pe un ton răspicat, uitându-se în oglindă, neclintită.

Și atunci s-a întâmplat ceva. Poate vorbele alea să fi fost de vină. Poate că Ana glumise, dar ea îi răspunsese foarte serios. Poate fusese lumina bândă din baie și amândouă încremenind brusc în oglindă, ca într-un instantaneu, de parcă li s-ar fi impus să tacă, privindu-se doar până nu mai rămânea nimic de înțeles.

S-au întâlnit toate pentru prima oară în după-amiaza aceea. Cea mai mare avea nouăsprezece ani, părul oxigenat și se numea Maite. Următoarea avea optsprezece, un zâmbet cabalin afișat când habar n-avea ce să mai zică sau să facă, și

se numea Nuria. A treia avea tot optsprezece ani și un nume complicat, pe care Sara nu reușea niciodată să-l rețină și purta niște papuci roz de la maică-sa. Și mai erau ea și cu Ana. O femeie le-a zis că erau bolnave și primul pas spre normalitate era să-și recunoască boala. Mai târziu le-a vorbit despre grăsimi și rolul lor fundamental în trupul femeii. În fine, le-a explicat regulile șederii lor acolo: o discuție de o oră cu o doamnă psiholog și o supraveghere strictă (a insistat asupra cuvântului) a meselor, fiind răsplătite ori pedepsite în funcție de ele. La început n-a vrut să vorbească niciuna; toate se uitau în pământ când femeia le-a cerut să se prezinte singure. Când i-a venit rândul, Sara a spus cum o cheamă, șaptesprezece ani, fără frați sau surori și îi plăcea să picteze, fapt care a părut s-o intereseze mult pe femeia aceea.

— Mama e pictoriță, face portrete în pastel. Tu cum pictezi?

S-a simțit prinsă cu minciuna. Mereu spusese că-i place să picteze fiindcă o dată, cu ani în urmă, profesorul lăudase un desen al ei în fața întregii clase. De atunci zisese că-i place să picteze și că voia să devină pictoriță, dar nu pictase niciodată. Oare ce însemna asta: „în pastel”? Cum să explice că de fapt ea nu picta, dar îi plăcea pictura? Cine s-o creadă? Sara a urât-o imediat pe femeie. Ea, care aproape că ajunsese să se simtă în largul ei acceptând zâmbetul Nunei, părul Maitei, papucii celeilalte fete, le considera acum dușmance de moarte. Cu excepția Anei, toate îi pândeau reacția, făcând o moacă stupidă. Era un clovn. Desenul pe care profesorul îl arătase întregii clase era un clovn. Desenau cu creioane cerate, profesorul s-a apropiat de desenul ei, l-a retușat puțin și i-a zis: „Uite, dacă faci așa, vezi ce bine arată?” și din

trei mișcări i-a transformat desenul banal într-un clown incredibil, unul care părea să râdă, fără a râde totuși, unul ce părea trist în timp ce zâmbea, iar ea, de frică să nu-l strice, nu mai adăugase nimic. Desenase câteva baloane pe fundal și semnase „Sara”, subliniindu-și numele, ca Picasso.

— Hai, spune-ne Sara, tu cum pictezi?

— Cu creioane cerate.

— Dar nu pictează nimeni cu creioane cerate, a zis Maite. Pictorii pictează în ulei, în acrilic, folosesc pastelul, acuarela, cărbunele, dar n-am auzit niciodată...

— Și eu pictez cu chestiile alea, a zis ea repede, dar folosesc mai ales creioanele cerate.

Acum știa toate că mințea. Da, profesorul arătase tuturor desenul respectiv, fiindcă nu-și amintise că de fapt el îl făcuse.

— Ia uitați-vă ce frumos este desenul Sarei.

Și toți au privit-o uluiți, chiar și Tereza a privit-o mirată, admirând-o fiindcă nu făcuse caz de talentul ei ascuns, dar era o minciună sfruntată. O minciună.

— Dar cum pictezi cu creioane cerate? a insistat Maite, nemulțumită.

Sara le-a detestat și s-a detestat. O deranja acum mai ales că se făcuse de rușine față de toată lumea și se simțea iar slabă, ca mai înainte – cu Tereza și cu Luis – și nu mai voia să fie niciodată așa.

— Cu creioane cerate, în pastel.

— Cu creioane cerate în pastel? Așa ceva nu există!

— Ba există, fiindcă așa pictez eu.

— Bine, ajunge, a zis femeia.

— Dar minte cu nerușinare, a insistat Maite, și prima

regulă era să nu mințim...

— N-are importanță, ajunge!

— Eu nu mint deloc, curva naibii! a exclamat Sara.

— Sara!

Ana, care-și răsucise inelul violet în timpul discuției, a privit-o deodată cu teamă și admirație, și asta a făcut-o să se simtă brusc invincibilă.

— Dacă mai zici o dată că sunt mincinoasă, te omor.

— Sara!

Maite amuțise și asta era o victorie. A simțit-o și în ochii Anei, măriți și strălucitori, ca o medalie închinată orgoliului ei.

— Ei bine, Sara, ești pedepsită: patru zile n-o să vezi niciun film.

— Puțin îmi pasă.

— O să-ți pese, n-avea grijă.

I-a păsat. I-a păsat chiar din seara aceea. După cină – servită în liniște, cu încetineala unui ritual obositor, sub privirea neobosită a două infirmiere – toate fetele, cu excepția ei, s-au dus să vadă filmul într-o cameră de lângă sala de mese. Cum abia la o oră după cină li se îngăduia să meargă la toaletă și nici atunci nu aveau voie să tragă apa, Sara a trebuit să rămână pe loc, ascultând râsetele tuturor. La un moment dat infirmiera i-a permis să se ducă în camera ei. Abia așteptase clipa asta, dar acum prefera să stea pe loc.

— Nu pot să rămân aici?

— Nu, știi foarte bine că ești pedepsită.

În camera alăturată toată lumea râdea în hohote, chiar și Ana. A așteptat-o în pat și când s-a deschis în sfârșit ușa, s-a întins deodată, prefăcându-se deranjată, de parcă

dormea de mult. Ana s-a vârat încet în patul ei, încercând să nu facă deloc zgomot.

— A fost bun filmul?

— Da, vrei să ți-l povestesc?

— Da.

Ana i l-a povestit repede, încurcându-se, luând-o uneori de la început, ca să-i explice lucruri pe care le uitase. Nu prea avea haz așa, dar pe Sara a înduioșat-o cum povestea și chiar a încercat să râdă când i se părea că Ana aștepta asta.

— Nu prea știu să povestesc filme, a zis la sfârșit, scuzându-se oarecum.

— Ba mie îmi place cum le povestești, a contrazis-o Sara.

Părea să se fi gândit mult la vorbele astea; Sara s-a întors spre Ana, care n-a mai zis nimic. Lumina din parc decupa silueta Anei întinsă pe pat și fixând cu privirea tavanul.

— Maite asta e o imbecilă. La film râdea în hohote, ca să atragă atenția. Eu nu-s așa de curajoasă ca tine; am stat acolo și nu i-am zis nimic.

— Și tu crezi c-am mințit la întâlnire?

— Nu, a răspuns foarte repede.

— Mulțumesc.

— Sunt toate niște imbecile, nu-i așa?

— Da.

Și ar mai fi vrut să adauge, „în afară de noi”, sunt toate niște imbecile în afară de noi, dar n-a făcut-o, fiindcă Ana s-a întors spre ea și s-au privit în tăcere. Sara nu mai știe când a ațipit; ochii pe care-i vedea acum nu mai erau ochii Anei, ci

unii mai mari, ochii visați toată noaptea și priviți cu aceeași senzație plăcută, de gol, pe care o avusese când contemplase un lac nemișcat și rotund și asupra ei pogorâse noaptea, ca o mătase neagră, ușoară și delicată.

Cel mai rău era cu mâncarea. Mai rău decât ședința individuală cu doamna psiholog sau întâlnirile în grup. Când se apropia ora, alunecau toate într-o tăcere neputincioasă, o tăcere ce însemna că mai erau douăzeci de minute, paisprezece, două, până ajungea infirmiera în sala de mese și zicea: „La masă”; înțelegea atunci că nu exista nîciun loc ca acela, un loc unde cuvintele, care păreau atît de banale, creau un hău la limita suportabilului. Serul, doctoriile, exercițiul (le obligau să se plimbe dimineața) le trezeau în mod inevitabil pofta de mâncare și era și mai cumplit. Ar fi fost mai simplu și mai uman să mănânce fără senzația de foame. Era nefiresc să procedeze astfel; ele fuseseră pregătite pentru asta, totuși sila nu le dispărea.

Li se făcea foame și mâncau, deci se atenta la voința lor într-un mod brutal și nerușinat. Tăcerea era doar expresia solidarității lor, căci ceva le schimba: toate deveneau un singur stomac, o unică voință învinsă. Câte o fată mai plângea uneori, dar niciuna nu-și ridica privirea din farfurie și atunci remarcău muzica; li se pusese un fond muzical pentru a le calma, infirmiera fredona melodia și după primul fel, urma un al doilea fel de mâncare, apoi un desert și trebuia înghițit totul și apoi urma o oră de odihnă, celelalte la film, Sara în sala de mese, sperând ca infirmiera să nu înceapă o discuție absurdă, observând cât de încet străbătea peretele stomacului fiecare aliment, împingând sângele, transformându-se în grăsime și iar rușinea, sila, scârba lovindu-i tâmplele când doamna psiholog o puneă să-i

vorbească despre părinți, despre taică-su mai ales, întrebând-o încă o dată de ce azvârlise cu o piatră în câinele ăla, de ce nu l-a mai sunat pe Luis, de ce maică-sa era o ființă slabă.

Dacă n-ar fi fost Ana, ar fi clacat din a doua seară, așa cum dăcaseră Maite, Nuria și fata aia căreia nimeni nu reușea să-i rețină numele, dar căreia îi spuneau cu toții „Roși”, din cauza papucilor pe care-i purta. S-ar fi târât ca și ele, tăcută, din sala de mese la film, de la film la ședința cu doamna psiholog, de acolo la discuția în grup, fără să schimbe o vorbă, detestându-se. Dar cu Ana era cu totul altceva. Stăteau împreună în sala de mese și când una simțea că nu mai suportă, își apropia genunchiul de cealaltă, atingând-o, iar cealaltă o mângâia cu piciorul ori se aproia de ea până ce li se atingeau coapsele și asta făcea totul suportabil. Într-un fel, impunerea regulilor presupunea și acceptarea lor. Odată Ana a explicat foarte bine lucrul ăsta: era ca și cum ele aveau păr într-o țară cu oameni chei, iar aceștia, invidioși, voiau să le radă în cap, convingându-le mai întâi că aveau să fie mult mai fericite chele, fiind total aiurea cu păr. Sarei i-a plăcut atât de mult exemplul, încât i l-a spus Nuriei, iar Nuria l-a folosit la întâlnire, de parcă ar fi fost ideea ei. Fiind întrebată, ca de obicei, cum se simt, Nuria a ridicat mâna și a răspuns prima:

— E ca și cum aş avea păr într-o țară cu oameni chei, a zis ea, adăugând apoi, cuvânt cu cuvânt, iar oamenii chei ar încerca să mă convingă să mă rad în cap.

Ana a privit-o pe Sara, apoi amândouă, acuzator, pe Nuria, dar aceasta din urmă, în loc să se simtă vizată, a zis că visase de multe ori chestia asta cu oamenii chei.

În noaptea aceea, după ce Ana i-a povestit filmul, au

stat mult de vorbă. De acum înainte n-o să mai divulge nimănui nimic; erau ele două, doar ele două împotriva tuturor.

— Ca două surori, a zis Ana.

Iar ea:

— Nu, și mai mult; mai mult decât două surori.

Și, ca să sublinieze acest lucru, s-au privit grav, fără să se atingă, Ana cu alunița ei de pe obrazul stâng și cu inelul cu diamant violet, ea cu vânătaia de la ochi aproape vindecată și cu ceasul roz cu minutar-viermișor.

— Acum trebuie să jurăm, a zis Sara. ir – Cum să jurăm?

— Să jurăm că n-o să fim niciodată ca ele.

Bine.

Eu, Sara, jur că n-o să fiu niciodată ca celelalte.

— Eu, Ana, jur că n-o să fiu niciodată ca celelalte, i ~ Când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică, a continuat Sara încet, fascinată de ochii imenși și căprui ai Anei.

— Când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică.

— Și o să te ajut.

— Și o să te ajut.

— Întotdeauna.

— Întotdeauna.

— De-acum înainte nu ne vom mai despărți, a declarat solemn Sara.

— Niciodată, a răspuns Ana.

Noaptea era neagră și aspră, ca o piatră vulcanică.

Din clipa aceea s-a schimbat totul, de la dialogurile lente din filmul din camera alăturată până la conversația cu

doamna psiholog. Sfârșeala din primele zile, sila cu care remarcase înzdrăvenirea trupului ei încremeniseră. Văzând-o pe Ana și simțind-o respirând lângă ea, i-au revenit forța și stăpânirea de sine, ca în săptămâna petrecută în parc. Cu două zile în urmă fusese gata să-i povestească doamnei psiholog ce se întâmplase cu perechea aceea care se săruta pe iarbă în parc; acum amintirea aceea încremenise, se micșorase și ea simțea c-o putea înlătura definitiv cu un minim efort de voință.

Ana era mai slabă. Sara observase că Maite o domina când nu era cu ea; fiind mai mare, Maite își impusese autoritatea și respectul: nimeni nu-i comenta deciziile și locul rezervat din sala de mese. Sara o detesta pe Maite nu din pricina autorității, ci a controlului exercitat asupra Anei în absența ei.

— Maite a zis că tu minți așa cum respiri, i-a mărturisit Ana în drum spre cină, după jurământ.

— Și tu ai crezut-o?

— Nu, a răspuns, dar Sara a simțit din vocea ei că Ana h ascundea ceva.

Ceva din structura delicată, cu ochi căprui – care o obseda pe Sara – se năruise ori era gata să se năruie.

Au ocupat aceleași locuri ca în prima zi, dar nu s-au privit deloc. Era o zi importantă, căci după cină pedeapsa ei lua sfârșit în mod oficial și putea să vadă și ea filmul împreună cu fetele. Toată după-amiaza se bucurase la gândul ăsta și apoi Ana îi împărtășise părerea Maitei. La masă aveau legume, pește și piure de cartofi.

Ca de-obicei, cina respecta ritualul impus inițial. Nicio privire ridicată din farfurie și totuși fiecare intuia starea de

spirit de la alte mese. Nimeni nu mânca mai repede sau mai încet. Dacă cineva se grăbea la un fel de mâncare, zăbovea mai mult la următorul fel, pentru a nu termina înaintea tuturor. Nimeni nu scotea o vorbă. Dacă voiau ceva, îi cereau direct infirmierei.

În seara aceea, Sara a încălcat regulile. Se ciocnise de Maite când intrase în seda de mese și o privise sfidător. Îi ura părul oxigenat, glasul și mâinile. Și mâncarea din farfurie. Nici nu se atinsese de piure.

— Eu nu mănânc piureul, a zis Maite cu voce tare, când aproape toate isprăviseră de mâncat.

— Ba o să-l mănânci, a zis infirmiera, fără s-o bage în seamă.

— N-am mâncat în viața mea piure. Acasă mama nu mă obliga niciodată să-l mănânc.

— Mama nu mă obliga niciodată să-l mănânc, a imitat-o Sara.

Parcă explodase o bombă la masă. Maite a sfredelit-o cu o privire ucigătoare.

— Sara! a strigat infirmiera.

Și-au ridicat toate capul din farfurie, ca o turmă de cerbi urmărind o luptă între masculii dominanți.

— Dacă îl mănânc, vomit, a încercat Maite să se fofileze.

— Nu, n-o să vomități; știi bine că dacă o faci, te așteaptă o porție dublă.

— Dar nu-i drept, a protestat Maite.

— N-ar fi drept dacă te-am ierta pe tine, când celelalte au mâncat de atâtea ori chestii care nu le-au plăcut, a explicat înțelept infirmiera. Știi regula: dacă nu ești alergică,

n-ai nicio scuză.

Sara a simțit pe piele piciorul Anei, în semn de recunoaștere a curajului ei. Îi putea atinge ochii și mângâia obrazul. Ana o alesese, se oprise la ea; piciorul ei mângâind-o ușor și alunecându-i în jos, pe picior, toate astea i-au confirmat-o clar. Sara s-a simțit puternică.

— Dacă îl mănânc, vomit, a repetat Maite încetișor, vorbind parcă pentru sine.

— Hei, Maite! a strigat-o Sara. Ia privește!

A luat piureul cu mâna și i l-a vârât în gură, ca unui animal. Maite s-a strâmbat, îngreșată.

— Sara! a urlat infirmiera.

— Ia uită-te! a repetat ea, luând piureul care mai rămăsese și mânjindu-și adversara pe față cu el.

Maite a vomat pe tavă, iar Sara a fost scoasă pe sus din sala de mese.

— N-o să vezi niciun film toată săptămâna.

— Într-o săptămână mă car de-aici.

— Nu, drăguț, nici gând, dacă te porți așa, a răspuns infirmiera, închizând-o în cameră.

În parcul de vizavi se însera: un amurg roșu și cald – dar nimic nu conta fără Ana –, apusul portocaliu-stacojiu se reflecta în copaci, dar asta o deranja și mai tare. Era nervoasă. Îi venea să spargă ceva, să urle. Când s-a întors Ana, furia îi trecuse.

— Cum a fost filmul?

— Îl mai văzusem o dată. Unul cu indieni și cu cowboy.

— Nu-mi plac filmele astea.

— Nici mie.

Niciun cuvânt despre incidentul de la masă: ultima dovadă că Ana o idealiza.

— Vrei să-ți spun ce-am făcut cu o săptămână înainte de a ajunge aici?

— Da.

Ana habar n-avea ce făcuse, deși Sara îi scăpase o dată o aluzie; amânase să-i spună fiindcă așteptase mereu momentul ideal; noapte, tăcere, fără riscul de a fi întreruptă.

A povestit încet, aproape în șoaptă, descriind totul cu lux de amănunte. Uneori avea impresia că nu povestea bine, că Ana nu înțelegea, și atunci repeta: „nu, nu e așa” sau: „nu se poate explica”. Alteori, vorbind parcă după dictare, intuia că vorbele ei puteau fi simțite și atinse, cuvintele devenind frunze, lac, noapte pogorând peste copaci. Ana a privit-o câteva clipe, apoi s-a uitat în parc, oferindu-i Sarei obrazul cu aluniță. Sara simțea că vorbele ei creau o ruptură în Ana: mâinile răsuceau inelul cu diamant violet, ochii rătăceau prin parc, ba nu, dincolo de parc, undeva mai departe sau, cine știe, în adâncul lui.

A doua zi li s-a spus la micul dejun că le veneau părinții după-masă și că vor avea la dispoziție o jumătate de oră ca să se aranjeze. Hainele. Toate aveau nostalgia hainelor. Uniforma anonimă a halatelor de spital îi plăcuse Sarei de la început, dar a văzut că Ana avea lacrimi în ochi la gândul c-o să poarte iar pantalonii și puloverul albastru. Sara și-a pus pe ea o pereche de pantaloni și o cămașă verde, aduse de maică-sa.

Când Ana a ieșit din baie îmbrăcată în țoalele de acasă, Sara s-a întristat pentru prima oară. Parcă Ana pleca de tot; cu puloverul, agrafa, pantofii de lac și alunița ei părea că n-o

să se mai întoarcă niciodată.

— Cum arăt?

— Ești foarte frumoasă, a răspuns Sara.

— Tu ai chef să-ți vezi părinții?

— Nu, dar tu?

— Nu știu, a zis Ana, parcă, puțin.

— Aș vrea ca ai mei s-o mierlească.

— Și eu.

— Și-atunci de ce zici că vrei să-i vezi?

— Puțin, am zis că vreau să-i văd doar un pic.

— Eu nu vreau nici măcar atât. Vreau să ne lase toți în pace și s-o întindem în parc: ziua să stăm ascunse, iar noaptea să hălăduim.

Cuvintele alea sau amintirea nopții trecute au făcut-o pe Ana să zâmbească fără voia ei.

— Da, a zis.

— Și s-o mierlească toți tații, mamele și infirmierele.

— Da.

— Ia închipuie-ți: să fim amândouă acolo, fără să mâncăm nimic, fără să ne oblige cineva să ne umplem burdihanul, să ne tolănim pe malul lacului.

— Crezi c-am putea s-o facem? a întrebat Ana oarecum neîncrezătoare. Știi foarte bine că doctorii nu ne mai lasă să ne întâlnim după ce scăpăm de-aici.

— Păi o să fugim.

— N-avem cum, a zis Ana foarte serios.

— Nu, de-aici nu, dar când ajungem acasă, o întindem și ne întâlnim noaptea, la lac.

Tăcerea Anei însemna acceptarea: una serioasă, gravă.

Fiecare fată se întâlnea cu părinții o jumătate de oră și apoi se întâlneau cu toate familiile, într-un fel de adunare generală.

Părinții Sarei o așteptau în camera alăturată. Întâlnirea a decurs greu și a durat mult. Maică-sa își freca mâinile întruna, iar taică-su își pusese o cravată. Maică-sa nu-și frecase niciodată mâinile așa, iar taică-su ura cravatele. În cameră era frig. Maică-sa a vorbit mult, taică-su abia a îngăimat ceva, ea a tăcut tot timpul.

— Toată chestia asta e ridicolă, a zis taică-su, nervos, la sfârșit.

Maică-sa a mai vorbit o vreme. Sara nu mai reține vorbele ei, doar parfumul, burta lui taică-su, cămașa, veioza și fotoliile din spital. Până să treacă jumătatea de oră, maică-sa a zis:

— La te uită cine a venit cu noi.

S-a deschis ușa și a apărut Tereza.

— Sara, i-a zis.

Parcă îi întinseseră o cursă. Se simțea trădată. Era cât pe ce să-i zică „Bună” Terezei, dar a amuțit, așteptându-i reacția, însă prietena ei doar i-a repetat numele.

— Sara, e Tereza, a zis maică-sa.

— Nu te cunosc.

— Nu-mi vine să cred, a zis taică-su.

Tereza voia să zică ceva, dar până la urmă a tăcut, pricepând că Sara aceea se revolta împotriva celei care fusese indiferentă la telefon, și i s-a părut drept să fie așa. Nerecunoscând-o, scăpa și de sentimentul înfrângerii care o cuprindea în camera aia de spital în fața trupului amicii ei, o arhitectură fermă și impecabilă ca întotdeauna, un corp

nepăsător.

— Sara, a mai repetat o dată Tereza, pe un alt ton, confirmându-i astfel c-o înțelegea, că totul era în regulă.

— Nu te cunosc. Habar n-am cine ești.

Terezei i-a tremurat bărbia, oarecum patetic.

— Pleacă.

Tereza a fugit din cameră.

— Fata mea, a comentat taică-su uluit, nu ești doar bolnavă, ci și crudă.

— Te rog, a ripostat maică-sa.

— Dar ai văzut ce-am văzut eu?

— Te rog.

Întâlnirea cu toată lumea n-a schimbat câtuși de puțin lucrurile, deși doamna psiholog nu mai prididea cu laudele ori de câte ori dneva își exprima o părere. Cei care făceau asta afixau automat o afectare teatrală, pierzându-și credibilitatea, și o oră întreagă Sara i-a studiat mâinile Anei. După plecarea părinților, s-a instalat o tăcere apăsătoare și totuși bine-venită: o ușă care se închide, fără obligația fățărniciei, cu tot disprețul afișat nonșalant.

Ana, extrem de serioasă, o fixa cu privirea din celălalt capăt al încăperii. Sara s-ar fi putut duce la ea și i-ar fi putut relata, de pildă, vizita Terezei. Dar n-a făcut-o, fiindcă a simțit brusc că Ana, cu sensibilitatea ei, se lupta brutal împotriva ei însăși. Niciodată n-o privise așa Ana. Cine o vedea pentru prima oară ar fi zis c-o detesta.

Imediat după plecarea părinților o privise grav, chiar disprețuitor; așa i s-a părut Sarei.

La rândul ei, avea senzația că se inversaseră rolurile jucate de când încetase să mai mănânce; ea însăși devenise

acum un obiect de observație, studiat la fel de sever cum procedase ea. Rotundă și grea era privirea Anei. În jur erau glasuri și umbre, însă tot, chiar și atmosfera, oarecum incertă, părea plină de dispreț.

Și totuși, a simțit o satisfacție ciudată. Deși repulsia plutea în aer, atmosfera s-a îmblânzit. Sara a simțit asta din zâmbetul schițat de Ana. Dacă ar fi fost întrebată de ce simțise asta, n-ar fi știut ce să răspundă. Ar fi zis că-i părea alinarea unei dureri care, fără a dispărea, devenea logică, iar justificarea ei o făcea mai suportabilă. Și-atunri a privit-o la fel pe Ana, pecetluind astfel pactul lor de iubire. Până atunci Sara nu știuse ce înseamnă să trăiești într-o altă persoană. Tăcerea parcă le înlocuise trupurile: nu se pierdeau din ochi și încet, încet, se distrugeau. Era același act, repetat acum cu mai multă forță și cu mai multă intensitate. Sara s-a ridicat și s-a dus la ea.

— Haide, Ana, să mergem în cameră, a zis.

A urmat-o fără să știe ce urmau să facă sau să-și zică acolo, privind spatele, șoldurile, picioarele Anei și simțind o atracție irezistibilă față de trupul acela mic și aparent delicat – purtând încă hainele care-i fuseseră aduse –, cu păr scurt, dar prins la spate cu o agrafă. Era aceeași atracție ca în prima zi când intrase în cameră, dar acum se înfiora toată, din tălpi până în creștet. Când a închis ușa, habar n-avea ce o să zică, ce o să se întâmple. Sub pulover, sânii Anei păreau mai mari decât sub halatul de spital.

— Trebuie să ne vedem goale, a zis Ana, gravă, chiar solemnă, și ei i s-a strâns de tot stomacul.

— Acum?

— Acum.

Nu se văzuseră niciodată goale. În acest ritual, bizară era tocmai conștientizarea nudității lor urâte. Până atunci folosiseră baia pe rând, fără un cuvânt. Dacă ușa era închisă, cealaltă nu îndrăznea să intre, nici măcar să bată la ușă; acest lucru sporea solemnitatea goliciunii; intimă neplăcere ce înlătura posibilitatea contemplării. Dar Ana spusese acum că trebuiau să se vadă goale; Ana, care nu zicea niciodată nimic, zisese că trebuiau să se contemple goale, și cuvintele acelea îi înfioraseră gâtul și apoi burta, simțind o ușoară palpitație. Ana și-a scos puloverul. Sara cămașa.

— O clipă, a zis Sara și a tras storul până la jumătate, ca să nu le vadă cineva.

Fără lumină, în cameră s-a instalat o penumbră ușoară, aproape mată. Și-au dat jos pantalonii, chiloții, șosetele. Acum erau goale. Ana și-a lăsat brațele în jos, pe lângă solduri, și ea a făcut la fel. Sâni erau simpli, rotunzi și asimetrici, iar mamelonul părea aproape șters, având aceeași culoare ca pielea. Părul pubian era negru și aspru; Sara l-a privit fascinată: parcă acel punct vulnerabil ar fi putut distruge tot trupul Anei. Simțea privirea Anei pe ea; o privire caldă, dar nimicitoare, ce zăbovea nemilos pe picioarele ei slabe, pe zona inghinală, pe coaste, și îi venea să se arunce asupra ei, s-o zgârie, s-o muște de față, dar trebuiau să rămână așa, nemișcate, ca două statui de sare, la un metru una de cealaltă, scrutându-se și devorându-se.

Ana a făcut un pas către ea și a întins brațul, vrând să-i atingă pieptul.

— Nu, a zis Sara.

Mâna Anei s-a oprit și ea a privit-o pentru prima oară înodți.

— Nu ne putem atinge, a spus categoric.

— Firește, a răspuns Ana încet, ca și cum ăsta era ultimul lucru pe care mai trebuia să-l înțeleagă, de-acum înainte între noi două nu mai există niciun secret.

În ziua aceea a plecat Nuria. Când și-a anunțat plecarea în sala de mese, toate au privit-o de parcă ar fi fost imposibil ca ea, o ființă atât de ștearsă, să plece prima.

— Cum adică pleci? a întrebat-o Maite, căreia îi scăzuse vizibil autoritatea după incidentul de la cină.

— Așa cum ați auzit, a intervenit infirmiera. Nuria pleacă și, dacă îi urmați exemplul, o să plecați și voi foarte repede acasă.

Până atunci Nuria fusese o prezență invizibilă. Vorbea, dar niciodată prea tare sau cu prea multă convingere. Mânca, dar nu se ridicase niciodată prima de la masă. În definitiv, putea fi lesne înlocuită.

Cu excepția Anei și a Sarei, toate au priceput parcă repede treaba asta, devenind chiar din seara aia aproape invizibile. Nimeni nu vorbea, nu mânca și nu râdea mai tare decât celelalte. Și tăcerea era periculoasă, fiind înșelătoare, astfel că nimeni nu voia să tacă. Și-atunci s-a întâmplat ceva ca în viață: jocul ăsta, practicat inițial intenționat, a devenit într-o bună zi un automatism, iar ele, fără să vrea, au început să se descrie la întâlniri nu cum erau în realitate, ci așa cum se prefăceau a fi ori așa cum ajunseseră să creadă că sunt.

Sara nu găsea altă ieșire din acea situație tot mai enervantă decât să se retragă în cameră cu Ana. Se dezbrăcau ca și prima oară, fără o vorbă. Sara o privea sau Ana făcea un semn cu ochiul și se retrăgeau amândouă. Tăcute și goale, se apropiau una de alta, aproape

atingându-se, fără s-o facă însă niciodată: corpul Anei mirosea a săpun și șampon, frigul dușumelei sub tălpi, mâinile transpirate, zgomotul metalic al cărucioarelor dincolo de ușă. Totul precis, totul repetat cu încetineala unui ritual care în timp ce se desăvârșea își crea propriile reguli.

În după-amiaza aceea ploua cu găleata. Nuria plecase de două zile și toate așteptau, înfrigurate, să le vină și lor rândul: fiecare gest sau atitudine părea să le scape definitiv de acolo. Deși n-avea ochi decât pentru Ana, totuși Sara a observat că ura Maitei devenea virulentă. La întâlniri, Maite o provoca înadins și critica cu glas tare tot ce spunea ea. Având-o pe Ana, Sara răspundea tăcută și indiferentă atacurilor Maitei, enervând-o din ce în ce mai mult, astfel că după ploaie, în după-amiaza umedă și înăbușitoare, stăteau toate patru în sala comună, tăcute, încordate, chiar isterice.

Sara și Ana s-au retras în camera lor aproape fără să se privească, ca două amante vechi, capabile să-și intuiască dorința. Erau deja goale când s-a deschis ușa: în cadrul ei s-au ivit ochii de felină și părul oxigenat al Maitei.

— Vai, vai, vai! a strigat ea. Dar ce-mi văd mie ochii?

Sara a privit-o pe Ana; aceasta, jenată, și-a acoperit sânii cu mâinile.

— Cât o mai urăsc, a șoptit ea.

S-au îmbrăcat iute, dar când se pregăteau să iasă din cameră, a apărut doamna psiholog.

— Ana, a zis, vino te rog, trebuie să stăm de vorbă o clipă.

Ana s-a întors către Sara, căutând parcă disperată ajutor.

— Nu te speria, a zis Sara, ne întâlnim mai târziu, la

cină.

— Firește, a răspuns Ana, încercând să nu pară îngrijorată.

Sara a rămas în ușă, privindu-le cum se îndepărtează. Femeia, cu halatul alb și saboții ei zgomotoși, Ana, în pijamaua de spital, minusculă și tăcută, cu mâinile mici pe șoldurile ei asexuate, șolduri aproape băiețești, înaintând pe hol până în dreptul biroului pe care l-a deschis cu cheia, invitând-o pe Ana să intre prima înăuntru.

— Intră, a mai auzit-o zicând.

Ana s-a întors către ea. Ochii ei mari, căprui, privind-o pe Sara pentru ultima oară.

*

A știut c-a plecat chiar în seara aceea: n-a mai apărut la cină și lucrurile îi dispăruseră când s-a întors în cameră. S-a culcat târziu. Îi era imposibil să adoarmă când pereții camerei miroseau a Ana, când îi simțea mica prezență în patul de alături, cel cu fereastra spre lac. A adormit doar ca să n-o apese și mai tare tristețea. Sub pernă a descoperit inelul violet al Anei. Și l-a pus pe deget.

Maite a plecat. Apoi Roși. Sara a fost mutată în altă cameră. O femeie care semăna cu maică-sa a venit să-i spună c-o iubea mult și că-i era dor de ea. Asta a fost înainte de a fi condusă în aceeași sală comună, unde aceeași doctoriță i-a repetat aceleași cuvinte despre importanța grăsimilor în trupul femeii. Și înainte de a-i fi prezentate alte cinci fete, al căror nume n-a vrut să-l rețină. Ea a zis că se numea Sara și că-i plăcea să picteze. Au întrebat-o cum pictează. Cu creioane cerate, a zis. Nimeni n-a avut nimic de comentat. Era cald. Pesemne c-a zis ceva rău în timpul mesei, fiindcă

infirmiera a pedepsit-o, nelăsând-o să vadă filmul. Ea a zis că nu-i păsa. Era adevărat.

Voise tare mult să plece de-acolo. Acum nu mai voia nimic. Dacă ar fi fost întrebată, n-ar fi zis că era nefericită. Toate zilele erau la fel: o unică zi, care se tot repetă, fără dureri, dar și fără bucurii. Doamna psiholog îi cerea să-i vorbească despre tatăl ei și ea se conforma, ca una care inventa un roman citit la un moment dat.

Au plecat și fetele acelea și au venit altele noi, care și-au spus și ele numele. Aceeași doctoriță a repetat aceleași cuvinte despre importanța grăsimilor în trupul femeii. Ea a zis că se numea Sara și că-i plăcea să picteze. Nimeni n-a mai zis nimic. O femeie care semăna cu maică-sa îi aducea flori și-i spunea că îi era dor de ea, dar fără prea multă convingere în glas. În câte o după-amiază stătea în cameră, la fereastră, și respira adânc în timp ce privea parcul. Deja nu mai avea chef să coboare în parc. Probabil că era vară.

Și au venit alte fete și au zis alte nume. Le vedea apărând și dispărând la fel cum apărea și dispărea lumina dincolo de fereastra camerei ei, așa cum apăreau și dispăreau infirmierele îmbrăcate în alb, timide și mărunte, așa cum apăruse și apoi dispăruse Ana. În primele zile după plecarea Anei, aceasta îi lipsise enorm; ajunsese chiar să creadă că datorită ei fusese puternică și o să fie la fel când o s-o revadă. Își forța continuu memoria ca să nu uite niciun gest, nicio discuție, și când o chema doamna psiholog credea c-o să-i spună că Ana fugise de-acasă, iar ea, fiind prietena ei cea mai bună, știa pesemne unde fugise. Și-i închipuia pe toți medicii torturând-o cumplit, întrebând-o de Ana; ea avea să tacă chitic, fără să spună că Ana era la lac. Dar nu s-a întâmplat nimic și Ana n-a vizitat-o niciodată.

Inițial s-a simțit trădată, dar încă îi mai dădea o ultimă șansă. Se gândea, de pildă: „Dacă până miercuri nu dă niciun semn de viață, atunci nu mai vreau să știu nimic de ea”. Venea însă miercurea și îi mai acorda un răgaz, crezând că Ana întâmpinase tot felul de piedici ciudate.

Când s-a împlinit o lună de la plecarea ei, n-a mai putut continua acel joc și după câteva zile, când deja ura se confunda cu iubirea, a înțeles că nu-i mai păsa. Ana era însă peste tot: în sala de mese, privind-o din celălalt colț al încăperii, goală în fața ei, ca o statuie de sare încremenită.

Într-o vineri, chiar înaintea cinei, și-a dat brusc seama că nu se gândise deloc la Ana și asta a făcut-o să se simtă mai bine. În altă zi abia și-a mai amintit mâinile ei. Și într-o alta i-a aruncat inelul în toaletă.

Și au mai venit alte fete. Una dintre ele semăna cu Ana. Și ea avea picioare mici și niște ochi de japoneză: căprui, strălucitori și duri. Ea i-a spus că se numea Sara și că i-ar plăcea să știe să picteze.

— Dar nu pictezi bine?

— Nu, i-a zis, pictez așa și așa.

— Dacă vrei, pot să te învăț eu.

Nu-și va aminti niciodată numele ei, doar lumina acelei după-amiezi când s-au așezat la masa din sala comună.

— Ce-ai vrea să desenezi?

— Clovni, a zis și a învățat atunci (nici nu era așa de greu) să deseneze niște clovni foarte haiosi: patru cerculețe cu doi de x în locul ochilor, unii aflați într-un balon, alții asemănători cu cei desenați de profesorul ei la școală, dar nu se știa dacă erau triști sau veseli, cum nu știa nici ea dacă era tristă sau veselă; dacă erau slabi sau grași, cum nu știa nici

ea dacă era slabă sau grasă; tot ce reținea era amintirea tot mai ștersă a Anei, de-acum fără glas, fiindcă nu-și mai amintea vocea, doar cuvintele ei, și în toată nebunia asta încercând să găsească „firul”, așa cum îi cerea doamna psiholog – firește că nu exista niciun fir, dar semăna cu unul – ca să înțeleagă, ceva nu era în regulă, o amintire aiurea, un fir de care să tragă ca să desfacă ghemul din ea, un ghem perceput astfel: ca un torent de vorbe, cuvinte zicând Ana, spunând „ești foarte frumoasă”, comentând „când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică”, dar nu ca înainte, nu ca șuvoiul de sânge alunecând spre pântec, palpitând iute și nervos, ci aidoma celei care fusese ea odinioară, când rostea cuvintele care o stânjeneau acum, nu cuvintele, ci ea se simțea stânjinită rostindu-le, fiind totuși un adevăr, un adevăr foarte dificil, fără să deschidă gura, tăcând la întâlniri; de când fata aceea o învățase să deseneze clovni ceva se rupsese în ea, cuvinte care fără a fi deocamdată rostite veneau de foarte departe, când ea avea șapte ani și mama Terezei murise de un infarct iar ea n-o văzuse toată săptămâna, și, neștiind cum să reacționeze când Tereza revenise palidă în clasă, voise să-i spună lucruri plăcute și cât de mult regreta, dar brusc devenise dură, o iritase propria-i slăbiciune și îi scosese limba și aceeași duritate revenea acum, regăsind-o în cuvinte care o apropiau iarăși de Ana, de pubisul negru al Anei, de picioarele și de alunița ei de pe obraz, în timp ce aceeași doctoriță repeta aceleași cuvinte despre importanța grăsimilor în trupul femeii și le repeta și ea, înțelegând și acceptând că ăsta era adevărul, dar cu aceeași scârbă ca atunci când oglinda o reflecta așa cum era: moale, goală, cu sâni, cur, picioare mici, iar ei îi venea să verse înaintea aceluia corp flasc, scârbos și necopt,

de-asta a zis în după-amiaza aia când s-a întâlnit cu doamna psiholog că îi era silă, iar femeia a întrebat-o de ce și ea a zis că nu știa și femeia a mai întrebat-o o dată de ce și ea a zis că nu știa și femeia i-a zis că ba da, știa, foarte serioasă, aproape țipând și brusc a apărut Luis, limba lui Luis în acel sărut din după-amiaza aniversării Terezei, și scârba și greața de la piscină și acel *coupe-papier* și câinele de la țară, de lângă casa bunicilor și taică-su, totul țâșnindu-i pe gură ca o vomă, clocotind, cuvinte fierbinți topindu-i-se pe buze, „Și ce altceva?” a întrebat-o femeia și ea a zis că nimic, „Ce altceva?” a repetat femeia, intrând ca o furie, prin mimica ei afirmativă și autoritară, în carapacea în care memoria ei păstrase intacte zilele din parc, de la lac, dar era tare, ca un chist ce nu se putea sparge, „Ba poți”, a zis femeia; tare ca un chist, timpul lungindu-se iar, tăcerea, nu absența sunetelor, ci liniștea absolută reducând lucrurile, preschimbându-le în particule tot mai mici și mai absurde, bărbatul lingând femeia pe gât pe gazonul din parc și ea vrând să distrugă totul; bărbatul, femeia, frecarea insuportabilă a trupurilor lor, picioarele desfăcute și așteptarea plăcerii groțesti, urâte, rănind blândețea frunzelor și culoarea cerului, rănind slăbiciunea și urâtenia ei, de-asta tăbărâse asupra lui, pentru a sfârși odată, nu pentru a distruge, ci pentru a fi distrusă, așa cum ceva distrusese bărbatul care se înecase în lac cu ani în urmă, bărbatul cu tricoul pe care scria USA, un picior desculț, iar în celălalt un pantof, da, ceva trebuie să-l fi distrus și apoi să-l fi abandonat, urât și frumos deopotrivă, plutind pe apa încremenită a lacului, de nerecunoscut în viitor, un clown care râde și plânge în același timp, și a izbucnit și ea în plâns, iar când femeia a luat-o în brațe și a mângâiat-o ușor pe creștet, i-a revenit în minte ceva mai

îndepărtat și mai dificil, „De-asta ai obligat-o pe Ana să se dezbrace în fața ta?” a întrebat-o femeia, „Ce?”, „De-asta ai obligat-o pe Ana să se dezbrace în fața ta, nu-i așa, Sara? Știu totul, am vorbit cu ea și ea mi-a zis că tu o obligai”, „Ce știți?”, „Totul, de-asta ai făcut-o, nu-i așa?” și-atunci lumea s-a oprit în loc, ca o imagine fixată pe o peliculă, Ana, piciorușele și mâinile ei, alunița pe obrazul stâng și frumusețea asimetrică a sânilor ei și mai ales ochii ei, ochii ei foarte duri când s-au privit prima oară în oglindă, ochii ei dizolvându-se acum în ceva ce semăna cu lumina, „Spune-mi, de-asta ai obligat-o, nu-i așa, Sara?” și era ușor să spună „Da”, căci zicând da însemna că spune „ești foarte frumoasă” și mai însemna „Când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică” și însemna mai ales „Nu te mai iubesc”, păstrând totuși amintirea indiferentă a mâinilor ei mici, mâinile Anei intacte în memorie, ca nostalgia unui lac imposibil.

NOCTURNĂ

Anunțul de la rubrica „tânăr caută tânăr” suna așa:
Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

— Între obscenități previzibile și solicitări orale de tot felul. Pagina 43. Sus. Deasupra unui bisexual numit Ângel, căutând disperat un trio și sub fotografia unui bărbat de o vârstă și o tristețe indefinibile, purtând o mască neagră ce-i dădea un aer patetic, de terorist ieșind de la duș, zicea atât de singur aidoma cuiva care nu zice nimic în toropeala după-amiezii, îndărătul ferestrei din sufragerie ce dădea spre parc, cineva care acceptă parcă ritualul plictisului în după-amiaza duminicală, fără pic de amărăciune.

Sunt atât de singur.

Dacă ar fi acceptat invitația Martei, ar fi avut acum un pretext să se îmbrace și să iasă; camera portarului ar fi goală, strada pustie, câinele l-ar privi iar cu ochii lui apoși, cu limba de un cot și coada bâțându-se în dorința de-a o zbughi pe stradă, „jos, culcat, lăbuța”, repetate așa cum se repetau lumina, o discuție oarecare sub fereastra dormitorului dând spre curtea interioară, și mașinile.

A cumpărat-o aseară și s-a uitat în primul rând la vârsta celor care dădeau anunțurile (aproape niciodată explicite, ceea ce era rău, fiindcă însemna că cei mai mulți erau tineri).

Cei care se încumetau să trimită poze își asumau riscul de a fi recunoscuți. S-a dus să-și cumpere țigări și a luat și revista. Odată ajuns acasă, a început să se masturbeze, uitându-se la unul dintre cei care dăduseră anunțul, dar și-a sfârșit treaba în fața unui catalog cu poze erotice, cumpărat cu o lună în urmă. Când a terminat, s-a spălat pe mâini, și-a făcut o supă și i-a dat câinelui de mâncare. Nu era niciun film la televizor. Marta l-a sunat să-l invite duminică la prânz la ea, să mănânce cu Ramón și copiii, dar el a refuzat-o, spunându-i că avea altceva de făcut. Dar n-avea niciun program. Nu-l atrăgea niciun film: să iasă din casă, să stea la coadă la bilete și apoi la bar și să se întoarcă acasă, fără a putea lauda sau critica ceea ce văzuse. De ani de zile nu mai mergea la nicio expoziție. A adormit cu gândul că a doua zi avea să lenevească acasă și ideea nu i-a displicut câtuși de puțin. Uneori îi plăcea să stea acasă, să-și omoare vremea uitându-se la televizor după prânz, să asculte Chopin tolănit pe canapea, în timp ce răsfoia o carte. Revista stătea pe imul dintre fotolii: un eșec asumat, de lungă durată. După ce o

răsfoise aseară, voise s-o arunce, dar a lăsat-o acolo și, când s-a terminat filmul de după-amiază, i-au căzut ochii pe ea, Madrid Contacte scria pe copertă, cu litere roșii, și Moartea ipocriziei mai mic, ca un subtitlu, deasupra pozei unei femei care semăna cu sora cumnatului Ramón fiindcă avea ca și ea o juma' de kil de rimei pe fiecare pleoapă și niște buze subțiri, ruj ante din plin cu un ruj țițător ce le depășea cu mult conturul. A redeschis-o la rubrica „tânăr caută tânăr” și a recitit toate anunțurile. A zăbovit din nou la poze și s-a excitat iar.

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

S-a gândit că trecuseră mulți ani de-atunci. Renunțase simplu, fără bătăi de cap, la ceea ce ofereau anunțurile alea și chiar dacă sunase de vreo două ori la câte un tip și-l invitase la el, plata, scoaterea portmoneului, întrebarea, toate îi anihilau excitația; gesturile respective îl incomodau în așa hal, încât uneori renunța la tot, expediind scârbit intrusul din casă.

Câinele a lătrat, și-a căutat pantofii și s-a pregătit să coboare. A lăsat lumina aprinsă și și-a îmbrăcat paltonul.

Lunea totul se vedea identic de la fereastra biroului lui de la bancă. Un panou publicitar cu Coca-Cola se stinge și se aprindea ca becuțele înainte de Crăciun. Aflase ceva despre o cină festivă cu toți angajații, dar, deși anunțase că va veni – refuzul însemna să caute disperat niște scuze –, colegii lui știau prea bine că nu mai suporta de mult glumele lui Alberto (mereu aceleași, șoptite la urechea noii secretare sau ale tinerei absolvente de facultate), toasturile lui Andres și discuțiile despre copiii Sandrei. Find cel mai vechi angajat, putea refuza asemenea invitații, ignorându-le fără să-i pese de antipațiile trezite, însă nicicând afișate. Îi plăcea statutul

ăsta privilegiat, așa cum adora singurătatea, colecția de sfaturi și micile excese (coniacul Napoleon, țigările scumpe, cina săptămânală într-un restaurant de lux), cu care se obișnuise, simțindu-se un om rezonabil de fericit. Glumele șușotite despre homosexualitatea lui țineau de o zonă în care indiferența lui față de ceilalți îl făcea invulnerabil și chiar dacă aparenta lui răceală i-a subliniat inițial instinctul de supraviețuire, acum se simțea bine așa; parcă descoperise un refugiu călduț, mulțumindu-se cu el și nemaivrând nimic altceva.

Dar în revistă anunțul suna așa:

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

— Și de când citise sâmbătă cele cinci cuvinte totul se dăduse peste cap. Când a ieșit luni de la bancă, era nervos fără să știe de ce. Sau poate că știa, dar nu voia s-o recunoască. Admițând că voia să sune la acel număr însemna să admită dezordinea în locul liniștii sau ceva ce semăna cu ea: coniacul Napoleon, prânzul în casa Martei o dată la două săptămâni, plimbatul câinelui, filmul de seară până pica de somn, câte un tip adus cu mașina și ștergând apoi iute orice urmă, aranjând din nou pernele pe canapea (nu pe pat, niciodată pe pat), în fine deschizând larg ferestrele și căindu-se.

În seara aceea a scos câinele mai repede ca de obicei, semn că nu mai avea stare. Ceva se frânsese în sufletul lui. Ceva delicat și fragil. Mai întâi lua cina, apoi fuma o țigară la televizor și în cele din urmă cobora în stradă. De ce nu făcuse și azi la fel? Câinele nici măcar nu dăduse din coadă când l-a văzut apropiindu-se cu zgarda, iar la ieșirea din lift i-a aruncat o privire de animal mirat.

— Lăbuța, i-a zis, lăbuța, și câinele i-a întins laba, scoțând limba și ridicând ochii de parcă stăpânul lui ar fi vrut să-i explice regulile unui joc necunoscut.

Odată ajuns acasă, a căutat revista. Era convins c-o lăsase pe masă, dar acum nu mai era acolo. A căutat-o la baie și în bucătărie. A scotocit în sertarele de la birou. De obicei la ora asta isprăvise de mâncat și fuma o țigară, ta timp ce pregătea câinele de plimbare, și totuși în seara aceea nu numai că nu făcuse așa, dar mai era și nervos, căutând disperat revista aceea cu care nu izbutise nici măcar să se masturbeze; noroc cu catalogul cu poze erotice cumpărat cu o lună în urmă. Treaba asta l-a enervat și mai tare, dar nu s-a lăsat până n-a găsit-o. Era pe jos, lângă canapea. A redeschis-o și s-a excitat iar citind anunțurile, dar ceva se schimbase. Nu televizorul, nu coniacul, nu câinele, ci el, între toate acele lucruri. Cititul anunțurilor a fost un joc căruia i-a cedat, păcălindu-se totuși, deși știa exact ce anume căuta. Pagina 43. Sus. Deasupra unui bisexual numit Ângel, care căuta un trio, și sub poza bărbatului gol cu mască.

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

Găsindu-l, parcă ar fi mimat surpriza în fața unei vizite neașteptate, doar că de-astă dată surpriza era reală; parcă revista n-ar fi fost nicicând acolo, parcă ar fi inventat-o în timp ce lucra la birou. Nu cunoscuse niciun Roberto până acum – deși era un nume comun așa că s-a oprit la pagina 43 de parcă ar fi avut o ghicitoare de dezlegat. Nu era un nume urât. Roberto. De nervi a mâncat în grabă biftecurele gătitе pentru weekend. Acum trebuia să meargă iar la cumpărături, căci restul de orez rămas din seara aceea nu mai era bun a doua zi. Și asta nu era bine. Nu că era rău să mănânce ceva păstrat pentru altă dată – ăsta fiind un mic

lux, care-l făcea rezonabil de fericit –, ci pentru c-o făcuse așa, fără motiv. Dar o făcuse vreodată cu un motiv anume?

O jumătate de oră mai târziu tot nu adormise încă. Se culca mereu devreme, așipind la televizor, dar în noaptea asta nu izbutea să închidă ochii. Luase revista cu el în pat și o lăsase pe noptieră. A luat-o și a răsfoit-o iar, dar de-astă dată s-a simțit ridicol. Și toate astea din pricina celui Roberto. Oglinda de pe ușa șifonierului i-a redat imaginea întunecată și estompată de lumina televizorului: un bărbat de cincizeci și șase de ani, obosit și puțin obez. Nu era exagerat de gras, dar nici nu făcuse nimic ca să slăbească. I s-a părut patetic să intre în jocul propus de Roberto. Cum de cedase unei porniri atât de vulgare, după atâția ani fericiți și calmi? A luat revista în bucătărie, a mototolit-o și a aruncat-o la gunoi. A strâns apoi punga și a lăsat-o în fața ușii, sperând că portarul nu trecuse încă pe acolo. În noaptea aceea somnul l-a toropit: tihnită odihnă pe un piept nevăzut. S-a simțit mândru.

În zori punga cu gunoi dispăruse. Putea să vadă asta, privind pe vizor, dar a deschis ușa. Când a ajuns la bancă, l-au întrebat dacă se simte bine.

— Mă doare puțin capul, a zis el.

— E gripa asta. Cad toți ca muștele.

Dar nu era gripa. Reclama cu Coca-Cola clipea ca luminițele de Crăciun. Era Crăciunul. Cum de nu se gândise mai înainte? Cu doi ani în urmă fusese trist și apatic de sărbători, revenindu-și doar când se scosese lumina. Dar acum nu era trist. Era nervos. A greșit când a tastat niște numere de cont și s-a contrazis o jumătate de oră cu un client căruia nu-i ieșea soldul. La prânz s-a dus la o farmacie să-și ia temperatura. Dar n-avea febră. A luat o aspirină. Însă

nu-l dureau capul. Anunțul zicea:

Sunt atât de singur. Roberto, și apoi urma un număr de telefon. Nu reușea să-și amintească numărul. El, care fusese întotdeauna mândru că reținea foarte bine cifrele, nu-și putea aminti nicicum numărul. Începea cu 307. Era 307 și apoi urma ceva de genul 46 80. Nu era 46 80, dar semăna cu 46 80.56 90. 36 80.

Sunt atât de singur. Roberto, și apoi 307...

Când a ieșit de la bancă, nu s-a dus acasă, ci țintă la chioșcul de unde cumpărase revista în seara aceea.

— Căutați acolo, i-a zis vânzătorul.

Nu era.

— Nu mai aveți revista?

Nu-i acolo?

— N-o văd.

— Înseamnă că s-a epuizat.

N-a găsit-o nici la sex-shopul aflat trei străzi mai departe; vânzătorul habar n-avea de existența unei asemenea reviste. S-a gândit să facă o reclamație, dar i s-a părut o treabă ridicolă. Acasă a găsit câinele neliniștit de absența lui. Îi era foame și dădea din coadă. În mod normal ar fi trebuit să se simtă fericit că ajunsese acasă, dar acum nu știa ce să facă, să se odihnească sau să se uite la televizor. Nici măcar nu cinase. Trebuia să scoată câinele afară. Brusc tot ce făcea de ani de zile, împlinind parcă un ritual de discretă fericire, i s-au părut a fi niște odioase obligații. I-a pus câinelui zgarda și a coborât în stradă ca să-l plimbe, dar n-a făcut traseul obișnuit. Când s-a întors acasă, a mâncat fără niciun chef și a luat două somnifere. A visat pe cineva, un tânăr pe care-l iubise demult, trei ani îndelungați, dar nu

i-a văzut chipul, i-a intuit doar prezența familiară a trupului, mirosul și saliva.

Marțea, miercurea și joia s-a dus cu febră la bancă. Se simțea slăbit și îi venea să urle. I se părea imposibil să fi trăit atâția ani așa. În pauza de masă se ducea la același bar să-și mănânce sendvișul și să-și bea cafeaua, dar se simțea exclus din lume. Oriunde privea, vedea doar perechi, săruturi, dovezi de afecțiune. Îngăduința rece cu care studia de obicei oamenii s-a întors împotriva lui în diminețile acelea, torturându-l cu o invidie și o neliniște crescândă. Trebuia să găsească revista aia, s-o găsească imediat.

Sunt atât de singur, zicea Roberto. Și el era singur. Și el voia să se sărute ca acele perechi, să meargă de mână cu cineva, să cumpere cadouri. Ironia devenise un joc pe care nu-l mai putea juca mult timp.

Totul a fost atât de simplu. Nici măcar n-a trebuit să cutreiere – cum crezuse – mai mult de o stradă. S-a apropiat de primul chioșc ieșit în cale, a cerut Madrid contacte și vânzătorul i-a dat revista:

— Trei sute cincizeci de pesete.

Bucuria l-a făcut aproape să râdă de privirea scandalizată pe care i-a aruncat-o bătrâna care cumpăra ziarul; iată și femeia semănând cu sora cumnatului Ramón, brațele încrucișate acoperindu-i pieptul, buzele subțiri rujate abundant și depășind conturul, machiajul rapid, mascând neplăcerea provocată de expunerea propriul trup, și în sfârșit Roberto, sus, pe pagina 43, deasupra bisexualului Ángel și sub poza tipului mascat. A cerut o pungă, a băgat revista în ea și a pornit spre bancă aproape vesel, dar cât a lucrat a început să-l macine alt gând, altă spaimă. Și acum

ce-o să facă? Chiar o să sune la numărul aceia? Dar dacă nu sună, de ce făcuse toate astea? A luat un taxi ca să meargă acasă. A intrat fără să-l mai salute pe portar și când a ajuns acasă a căutat pagina 43.

913077670.

Oare cum putuse uita așa un număr ușor? Dar nu asta era întrebarea.

Cățelul l-a privit amărât, fiindcă uitase de plimbarea lui, și el l-a mângâiat:

— Lăbuță.

Animalul i-a întins o labă obosită, ca un copil căruia i se cere pentru a douăzecea oară să repete aceeași nostimadă, pe vremuri haioasă, și el a decis c-o să se gândească la toate în timpul plimbării. Dar n-avea la ce să se mai gândească. Pe stradă îi pulsa în tâmpile numărul lui Roberto, acum bine întipărit în minte, ca o reclamă: 9130777670; o să sune doar ca să-i audă vocea, doar atât, o să sune și apoi o să închidă, o să dea pe gât un pahar de coniac, o să vadă un film, da, în seara aceea era un film bun, citise în ziar, n-o să-i fie deloc greu să adoarmă.

A așteptat până la 22:30 ca să sune. La 22 i se părea prea devreme, iar el nu suna pe nimeni după ora 23. La 22:30 era foarte bine. A sunat de trei ori, dar n-a răspuns nimeni.

— Da? s-a auzit glasul lui Roberto.

Părea tânăr, mult mai tânăr decât își închipuise când citise anunțul. Era ușor de imaginat: un apartament mic, poate împărțit cu cineva, un hol strâmt, haine aruncate pe pat, televizor deschis, cină ieftină.

— Alo?

S-a gândit la acel cineva pe care-l iubise demult, trei ani îndelungați. N-ar fi putut spune de ce, dar glasul lui avea ceva din băiatul acela timid și impresionabil. Roberto a închis telefonul și în timp ce asculta bâzâitul intermitent de pe fir și-a amintit de o seară când cineva îi pusese flori în păr, îi rujase buzele și făcuse duș cu el. Nu-și amintea chipul celui alt, doar contactul cu el. Mâinile, limba, dezordinea din apartament, strania senzație de a se posedă imul pe celălalt, discuția într-o atmosferă plăcută, de glu-me, de tăceri, lumea devenind albastră și acceptabilă, cuvintele fericire și iubire ivindu-se pe buze firesc, ca ceva simplu și universal.

A început să plouă, ca și cum cerul voia și el să-l stârnească, și a format din nou numărul de telefon:

— Da?

— Bună ziua, sunam pentru... ți-am citit anunțul.

— Tu ai sunat și adineauri?

— Da.

— Și de ce nu ziceai nimic?

— Fiindcă mi-era frică.

Când s-a trezit în dimineața aceea, s-a dus în sufragerie. Încă se mai vedeau paharul din care băuse Roberto, chiștoacele țigărilor pe care le fumase, urma trupului său pe canapea. A zâmbit amintindu-și plăcerea cu care gustase din vechiul coniac păstrat pentru zile mari și uimirea lui când îi spusese cât costă sticla.

— Ăsta face mai mult decât iau eu în patru zile de muncă, zisese Roberto privind în lumină lichidul de culoarea ambrei, adulmecându-l și umezindu-și ușor buzele în timp ce zâmbea cu acel amestec de nervozitate și bucurie stranie care i-a strălucit în ochi toată noaptea.

La telefon, după ce și-a recunoscut teama, Roberto îl întrebase câți ani avea și el spusese cincizeci. Părea de cincizeci. Mereu i se spusese că părea mai tânăr.

— Eu am douăzeci și unu, răspunsese el, parcă scuzându-se.

Tăcerea care a urmat l-a făcut aproape să închidă telefonul, fiindcă a presupus că pe Roberto îl dezamăgise vârsta lui; el căuta pesemne un băiat mai tânăr și o să găsească repede un pretext ca să scape de el. Dar nici pomeneală de așa ceva.

— Mai vrei să ne întâlnim?

— Firește, a răspuns el. Dar... acum?

— De ce nu?

Și-au fixat întâlnirea într-o piață care, după spusele lui Roberto, se afla lângă casa lui. A ajuns înainte de ora stabilită și a așteptat în mașină, cu farurile stinse. L-a văzut sosind, aprinzându-și o țigară, ridicându-și gulerul de la jachetă și adăpostindu-se sub un portic când a început să plouă iar. Silueta lui se decupa frumos și straniu, iar părul lins îi acoperea urechile. Nu era frumos, dar era atrăgător și s-a gândit că i-ar plăcea să se îmbrace ca Roberto, să aibă douăzeci de ani și să se apropie de el prin spate; să-l sperie și apoi să se plimbe cu el de mână. Puținii trecători de la acea oră târzie aveau ceva în comun: paltoanele, pantofii, culoarea ochilor. Singurul care părea altfel era el. După felul în care era îmbrăcat puteai jura că n-avea casă și totuși lăsa impresia că toată lumea era a lui: bulevardul, mașinile, chiar și trecătorii din jur. A coborât din mașină și s-a dus la el. Roberto nu l-a slăbit din ochi.

— Bună, a zis, schițând un zâmbet.

— Bună... Decepționat? a fost el curios.

— Nu. Dar tu?

— Nu.

Pe drumul spre apartament, Roberto îl privea de pe scaunul copilotului, zâmbind întruna. S-au excitat amândoi; o excitație contagioasă, care-i făcea să n-aibă astâmpăr. Roberto a coborât geamul și el a făcut același lucru. A simțit aerul rece pe față, înviorându-l plăcut. Și acum ce urma? Observa bulevardul, viața din el, ciudată și diversă prin simpla-i existență... Noaptea s-a umplut de copaci când au coborât din mașină, s-au luat de mână, au urcat în lift și au intrat în apartament.

— Îmi place la nebunie casa ta, a zis Roberto.

— Mulțumesc.

Pe Roberto păreau să-l încurajeze veselie și râsul lui; de fapt veselie și râs nervos. Și acum ce trebuia să facă? Să-l sărute? Să-i ofere o băutură? În timp ce căuta coniacul, Roberto i-a explicat că lucra într-o spălătorie dimineața și într-un bar seara, până la zece. Leafa nu era grozavă, dar îi ajungea cât să nu fie nevoit să împartă apartamentul. I-a servit coniacul, s-a așezat lângă el și l-a mângâiat pe păr. Roberto și-a plecat privirea, a luat paharul și și-a umezit buzele. Neliniștea lui neajutorată l-a încântat; a așteptat răbdător ca tânărul să-l privească iar și-n tot acest timp s-a jucat cu părul lui și l-a mângâiat pe după ureche. Când l-a privit, în ochii lui Roberto se citea o tensiune gravă; îi urmărea atent pupilele. S-a apropiat încet de el. S-au sărutat. Buzele lui subțiri miroseau a coniac. Cu ochii închiși încerca să-l îmbrățișeze, punându-i o mână pe spate, fără a se încumeta să-l mângâie. Nu-și amintea să mai fi sărutat pe

cinema cu atâta grijă. Când l-a privit iar, se uita în jos și zâmbea. Mâna care fusese pe spatele lui căuta din nou paharul și-l ducea la buze. El i-a luat paharul din mână, l-a pus pe masă și l-a sărutat încă o dată. Roberto și-a întredeschis buzele și i-a oferit ușor limba; el l-a sărutat și l-a mângâiat pe păr. Pasul următor părea logic: i-a căutat fermoarul de la pantaloni și deschizându-l, l-a simțit excitat. Roberto l-a oprit.

— Nu așa de repede... abia ne-am cunoscut astă-seară, nu-i așa?

El n-a știut ce să zică.

— Dacă o facem acum, o să mă simt tare aiurea mâine-dimineață... Și nu vrei asta, nu?

Întrebarea trăda un ton copilăros, aproape feciorelnic.

— Nu, a răspuns.

— Sunt sigur că înțelegi.

— Firește că înțeleg, e în regulă, iartă-mă, a repetat el, îndepărtându-se puțin de Roberto.

— Odată am făcut-o cu cineva din prima seară și pe urmă nu m-a mai sunat niciodată.

Trupul tânărului de douăzeci și unu de ani, necunoscut încă, a căpătat forță; ceea ce cu cinci minute în urmă păruse a fi o simplă pudoare tinerească a devenit limpede ca o teoremă: așteptarea era necesară, plăcută, justă.

— Dar îmi place mult cum mă mângâi.

Roberto s-a ghemuit în brațele lui, îndoindu-și picioarele pe canapea și sprijinindu-și capul pe umărul lui. Încă mai avea părul ud de ploaie; trupul slab, nasul mic, brațele îmbrățișându-i talia: un pisoiaș murat și tremurător. Ciudat, dar s-a simțit îndreptățit să-l protejeze.

Reclama cu Coca-Cola clipea ca luminițele de Crăciun, dar la prânz, când s-a dus la barul obișnuit, lumina a scaldat amintirea lui Roberto în atmosfera ireală a nopții. Și totuși, când se trezise în dimineața aceea, paharul lui Roberto se afla încă pe noptieră, lângă un pachet de țigări uitat și o brichetă Laundromat, iar urma trupului lui dintre pernele mari nu dispăruse încă.

S-au revăzut în seara aceea, în următoarea și în următoarea. Când s-au întâlnit a treia oară, i-a dat o cheie de la apartament. Se așezau și pălăvrăgeau de toate. Cumpăraseră un disc cu muzică modernă, care spera să-i placă lui Roberto, și l-a pus când a ajuns el, prefăcându-se că asta era muzica pe care o prefera.

— Ție nu-ți place muzica asta, a zis Roberto după trei cântece.

— De unde știi?

— Ar trebui să vezi ce față faci.

— Dar ție îți place?

— Mie da, dar nu trebuie să-ți placă tot ce-mi place mie.

A amuțit, jenându-se de câteva discuții pe care le avuseseră în acele zile. Teamă de a nu-l dezamăgi pe Roberto îl făcuse de câteva ori să se arate încântat de lucruri tinerești, temându-se de fiecare dată că Roberto avea să-și dea seama că joacă teatru.

— Pune muzica pe care o asculți când ești singur, i-a propus Roberto.

— Când sunt singur, ascult Chopin.

— Atunci pune-l.

Nocturnele au copleșit casa în timpul cinei: grozavă

minciună.

— Frumos, nu-i așa?

— Foarte frumos, n-am ascultat niciodată Chopin. Ce-i asta?

— Sunt Nocturnele.

Nu era greu să-l impresionezi pe Roberto, vorbindu-i despre bancă și bursă, dar a renunțat repede s-o mai facă, evitând să pară o continuă laudă de sine. În serile acelea adora tăcerea lui Roberto, felul cum se apropia de el, sărutându-l domestic și calm în mijlocul unei discuții, cum se ducea la baie ori se întorcea de la bucătărie cu o nouă bere desfăcută. N-avea pic de inițiativă în jocul amoros, dar câștiga întotdeauna iubindu-l pe cel care-l iubea. Întreaga sensibilitate afectivă a lui Roberto îl aștepta ghemuită; când îi mângâia ușor mâna, bărbia și părul, avea impresia că o dojană instinctivă, spontană, îl obliga să-l mângâie și să-l sărute de mai multe ori. Nu era nervozitate, ci o nevoie viscerală de a mulțumi. Când discuția lânzezea, Roberto se apropia de el și-și punea capul pe umărul lui, jucându-i-se cu degetele. Nici atunci nu erau nervii la mijloc, doar tandrețea dibuind calea corectă. Simțind empatie și milă, Roberto absorbea durerile și bucuriile celorlalți, asimilându-le, iar viața i se îmbogățea.

— Ieri am visat că nu mai voiai să mă vezi; veneam la tine și casa ți-era plină de oameni și parcă nici nu mă cunoșteai.

Seara constata că mecanismul care producea coșmarurile lui Roberto semăna cu cel care-l determina pe el să nu-l mai lase să plece noaptea. Graba cu care se desfășurase totuși strania lor întâlnire îi găsea acum

neajutorați înaintea unui spațiu ce trebuia inventat, un spațiu ale cărui legi nu erau rodul vreunei deliberări – care nu exista – ori al normei obișnuite, ci al acțiunii; să-i mân-gâie părul lui Roberto, să-i dea mâna, să-l sărute, nu răspundea unei convenții, nici măcar unei dorințe (deși dorința îi imboldea cel mai mult), ci nerăbdării de a crea un spațiu locuibil, un limbaj ermetic, de nimeni înțeles.

Senzația aceea, împreună cu tăcerea obișnuită a lui Roberto, îmbrăca serile într-o solemnă lentoare.

Când a venit a patra oară în apartament, abia au vorbit Roberto s-a așezat lângă el fără să-și scoată paltonul, i-a desfăcut nasturele și fermoarul de la pantaloni și a început să-l mângâie. El n-a zis nimic. Roberto se mișca încet, fără să-l piardă din ochi. Lui i s-a părut că descoperă ceva deosebit de trist pe chipul băiatului de care se atașase ca de o parte bizară și îndepărtată a propriul lui trup și s-a temut să renunțe la iubire, și Roberto la fel. L-a mângâiat pe obraz și Roberto a închis ochii, masturbându-l în continuare. Dincolo de pleoape se ghicea plăcerea celui decis cu bună știință să-și facă iubitul fericit. Când a isprăvit, a procedat la fel cu el, dar Roberto s-a încordat când a reușit să-i desfacă centura.

— Vrei?

— Da.

Lui Roberto i s-a strâns ușor stomacul, a ejaculat repede, aproape fără să fie stimulat, apoi și-a cuibărit capul pe umărul lui și atunci i-a simțit obrajii umezi.

— Plângi?

I-a ridicat capul cu un deget pe bărbie, privindu-l fix în față.

— De ce plângi?

— Nu știu, a zis și s-a încolăcit de gâtul lui, tremurând ca un copil fericit și neînțeles.

Îi plăcea să-l asculte povestindu-i întâmplări din viața lui și atunci când se pregătea s-o facă (își încrucișa picioarele pe canapea, sorbea ușor din pahar, își desfăcea palma într-un gest explicativ) simțea plăcerea celui care se lasă sedus de o poveste ce nu era decât o cădere de pe bicicletă, un moment penibil ori o întâmplare de familie, ca toate poveștile de genul ăsta. La sfârșitul primei săptămâni a descoperit uimit că, în afara câtorva maimuțăreli copilărești, nu mințise deloc și dacă n-o făcuse era fiindcă totul i se părea deja o minciună; de la mâinile lui Roberto până la căderea părului, de la pantalonii lui până la amintirea mamei, o minciună credibilă între pereții apartamentului, cu ușa închisă.

— Îmi place la nebunie casa ta, spusese Roberto când venise prima oară.

Aliniată ca pe o scenă, amintirile se adunaseră între acei pereți; ceea ce inițial fusese doar un apartament vechi, gol și nemobilat, cumpărat cu douăzeci de ani în urmă, devenise în timp ceva funcțional și confortabil. Nu senzația de a se simți în largul lui printre obiectele acelea era nouă, ci mândria stărnită de laudele lui Roberto. O parte din jocul primelor seri petrecute împreună consta în întrebările puse de Roberto despre originea tuturor obiectelor. Delicatețea cu care se apropia de lucruri, mângâindu-le și întrebându-l: „Și ăsta?”, făcea parte din ritualul pe care amândoi îl socotiseră din start necesar. Roberto numea jucăriile paradisului, conferindu-le limite și forme, și era fericit să practice acel exercițiu haotic, însă el, îmbolnăvind-se încet,

dar sigur din cauza puștiului de douăzeci și unu de ani, înțelegea că după euforia descoperirii, Roberto va descoperi că Edenul, ca toate edenurile, era un spațiu închis ce va distruge tot ce acum îi părea luminos.

Noapți la rând a visat lacuri și peluze imense, cu tineri goi întinși pe iarbă și îmbrățișându-se în voie. Erau vise tăcute, derulate încet, iar băieții din ele se mângâiau și zâmbeau. Deși erau tineri, aveau ceva cald, simplu și bătrânesc, și-n vise apărea și el, pitit după niște tufe. Cu imaginația-i erotică mai degrabă violentă, i se părea bizară constatarea că se trezea mulțumit, chiar dacă evocând scena știa că nu se apropiase, ci doar îi privise pe băieți.

Când pleca Roberto, lucrurile se vedeau într-o altă lumină. I se părea rezonabil ca unul ca el să-și piardă capul pentru un puști de douăzeci și unu de ani, invers însă i se părea grotesc. Să iubească un bătrân ca el (dar el nu era bătrân, nu încă), să-l iubească așa cum îl iubea pe el Roberto trebuia să fie ori mincinos, ori pervers. Poate că Roberto mințea, poate că voia doar să scoată bani de la el (dar ce bani?), poate era pur și simplu morbid și acum râdea de el (dar de ce-ar fi râs?) cu alți băieți de vârsta lui; asta ar fi mai firesc, mai rezonabil (dar ce însemnau cuvintele astea „firesc”, „rezonabil”?), comentând: „Bătrânul e singur și trist, mi-e milă de el”, (dar de ce să fi zis asta?), poate că era deja dezamăgit și de-asta tăcea sau era – pur și simplu – prost (dar Roberto nu era prost), ori mințea (dar cineva care minte n-ar fi dat anunțul acela) sau era singur.

Zgomotul pașilor lui când sosea, liftul, picioarele șterse pe preș – aștepta pe canapea, așa că-l auzea de fiecare dată –, apoi cheia deschizând ușa și clinchetul ei lângă alte chei ale altor uși pe care nu le cunoștea și n-o să le cunoască

niciodată, răsuflarea ușurată când intra.

— N-ai idee ce frig e afară.

Și adâncindu-se iar în frică, așteptându-l să se apropie, când de fapt nu voia să se apropie, ci să alerge spre el ca să-l sărute, ca o slujnicuță proaspăt măritată, și Roberto care-și scotea paltonul și-l azvârlea pe canapea, apropiindu-se de el și zâmbind: „Serios, habar n-ai ce frig e afară”, buzele umede ale lui Roberto, părul, fața ușor îmbujorată de căldură.

— Ce-i cu tine, nu mă crezi? Uite, pune mâna pe mâinile mele, să vezi cum sunt.

Băiatul ăsta pe care nu-l mai surprindea nimic, fiindcă o săptămână fusese de-ajuns ca să-i dispară uimirea admirativă: apartamentul, glumele de la bancă, coniacul.

În seara aceea s-au hotărât să vadă un film pe video. Îl închiriasse chiar în după-amiaza aceea și Roberto a recunoscut, când a văzut coperta, că nici măcar nu auzise de el. N-o să-și amintească niciodată titlul filmului, dar știe că era vorba de un puști de paisprezece ani, traumatizat de moartea tatălui. Copilul trecea de la durere la cinism; accidentul care pusese capăt vieții tatălui îl zdruncinase în așa hal încât generase, la limita suportabilului, un „ego” diferit, care studia și trata suferința celor din jur și chiar pe a lui cu o ironie diabolică. Astfel, la înmormântare, văzându-și mama plângând și agitându-și brațele în chip grotesc, băiatul se gândea cu o răceală care-l îngrijora și pe el: „Grozavă prestație, mamă, ai fi nemai-pomenită pe o scenă.”

A recunoscut ceva din el însuși în filmul respectiv. Și el luase în derâdere suferințele celorlalți și pe a lui cu aceeași răceală, și asta fiindcă nu găsisese suficiente motive ca să-i iubească pe cei din jur. Orice act de iubire îi părea o clipă de

orbire intenționată, ținând doar de nevoi fizice – protecție, afecțiune – și cerând mereu un răspuns, dacă nu imediat, cel puțin rapid. Cu Roberto lucrurile stăteau altfel. Ceilalți erau judecați și condamnați dinainte, dar Roberto reușea să meargă pe ape. Ceilalți voiau să fie salvați, acceptați, tânjeau să pară plăcuți; Roberto era tăcut, gol, total. Cum să fii cinic cu el?

Când s-a întors să-l privească, a remarcat că-i îmbrățișase genunchii de când stinsese televizorul.

— Roberto.

— Da?

— Ți-a plăcut filmul?

— Nu.

— De ce?

— Nu știu.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că lumea e urâtă și oamenii sunt triști.

S-a apropiat de el ca să-l sărute.

— Și eu?

— Nu, tu nu.

— Ți-ar plăcea să dormi aici în noaptea asta?

Roberto l-a privit ca și cum spusese ceva. de mult așteptat.

— Da, a zis.

S-au dus în dormitor. Roberto se așezase pe pat ca să-și scoată pantofii și șosetele.

— Ridică-te în picioare, i-a zis, și Roberto s-a executat imediat, zâmbind.

I-a desfăcut nasurii de la cămașă încet. El l-a ajutat

să-și scoată tricoul. Orice făcea, obținea din partea lui Roberto o reacție identică și imediată și chiar dacă asta îi plăcea, s-a gândit pentru prima oară că poate dragostea acelui tânăr nu putea depăși cei patru pereți ai apartamentului său; tot ce era aici înduioșător devenea afară ridicol, murdar sau pervertit. S-au dezbrăcat iute și Roberto a ajuns dintr-un salt în cearșafuri, râzând și fugind de îmbrățișarea lui. Era fericit. Radios. Îl privea acoperindu-se cu cearșaful până la nas, cu niște ochi trădând un zâmbet deschis și simplu. El a intrat bucuros în jocul persecuției, lăsând la o parte orice îndoieli.

Se simțea golit pe dinăuntru, cu trupul gol al lui Roberto în brațe. Cu ani în urmă avusese experiențe asemănătoare, care i se păruseră neplăcute, dar acum era neobișnuit de calm. Nicicând nu cunoscuse un trup ca al lui Roberto; conștient de nuditate, fericit de exhibarea ei. Și apoi goliciunea nu era ca de obicei, o prezență banalizată prin etalare, când mintea nu atinge cunoașterea; aici era vidul căderii libere în lumea în care Roberto era unicul stăpân, al purei și simplei percepții. Era obosit, pesemne, fiindcă a adormit imediat, îmbrățișând cu o mână perna și cu cealaltă luându-l pe el în brațe. I-a invidiat acea ușurință cu care Roberto, cu tinerețea lui, obținea tot ce voia și și-a amintit anii în care era de-ajuns să închidă ochii ca să adoarmă. A dat deoparte mâna lui Roberto și a aprins lampa de pe noptieră. S-a întors să vadă dacă se trezea, dar Roberto doar a clipit ușor. În albul ochiului pupila a apărut și a dispărut, ca o linguriță într-un pahar cu lapte. În tăcerea camerei i-a auzit respirația adâncă și obosită. Pe geam, lumea exploda în rafale de vânt.

Dar tristețea era tot acolo. O săptămână și jumătate petrecută cu Roberto o mascase pe moment, dar nu rezolvase situația. Întrebările cele mai simple apăreau în forma cea mai banală și mai dezgolită de substanță în dormitor, în sufragerie și în baie când rămânea singur. Ce urma de-acum încolo? Viitorul îi părea ca și cum trebuia să înainteze cu capul sus printr-o peșteră întunecoasă în care răzbate gâfâiala unui animal. Era ca și cum s-ar fi temut să trăiască, de parcă ar fi uitat brusc toate mecanismele, toate resursele și minciunile care fac viața suportabilă. Cum să-și mărturisească iubirea pentru acel tânăr când nici el nu credea în ea? Dacă Roberto îl suna și-i spunea că întârzia, deja începea să sufere, crezând de fapt că nu voia să-l vadă ori că întâlnise pe altcineva și gândul ăsta, oricât era de ridicol sau de absurd, se închidea în spirală: se impacienta și și-l închipuia pe Roberto distrându-se grozav cu alții.

Roberto sosea și aerul devenea respirabil; încetul cu încetul devenea stăpân pe situație. Simpla prezență a celui băiat tăcut îl calma.

— Te-ai gândit mult la mine azi? îl întreba.

— Da, m-am gândit mult.

— Chiar așa?

— Erai peste tot.

Tăcerea întruchipând ritmul acelor seri îl făcea conștient de locul lui în lume, permițându-i totodată să-l observe pe Roberto. Într-o seară s-a gândit că n-o să-l cunoască niciodată mai bine ca în clipa aceea. Tot ce-i mai rămânea de făcut de acum înainte era să-i colecționeze gusturile, reacțiile, modul de a zâmbi sau de a întredeschide ochii și chiar dacă așa era normal să cunoști o persoană, în

cazul lui Roberto erau doar detalii care desăvârșeau într-un fel impresia inițială, care era cea reală, cea adevărată. Astfel, cochetăria intuită spontan la prima întâlnire s-a materializat în acele seri printr-o colecție de sticlute cu oja cu care Roberto își vopsea cu grijă unghiile de la picioare. El îl privea tăcut și încerca să vadă viața într-o lumină simplă, abținându-se de la aprecieri prea serioase ori prea banale. Ce era rău în asta? Avea nevoie de prezența aceea de douăzeci și unu de ani, păr negru căzut pe ochi, zâmbet îndoielnic – trist ori deschis –, avea nevoie de dragoste și de tainele inimii acelei stranii făpturi numite Roberto pentru a scăpa de senzația că viața avea să se frângă la prima încercare.

În ziua de Crăciun a fost binedispus când a mâncat la Marta acasă. Ramon gătise biban și cina a fost plăcută, deși copiii făceau hărmălaie. Martei i s-a părut că arată bine, fapt confirmat și de sora lui Rămân, care mânca și ea în seara aceea cu ei; stratul ei de machiaj creștea în fiecare an, semn de oboseală ori de delăsare. I-a plăcut totul. Chiar și glumele lui Ramon. Ceva se schimbase, dar n-a remarcat asta decât la sfârșit. Mereu asistase la masa aceea, dar se simțise străin față de Marta. Cel puțin ea îl avea pe Rămân. Ani de zile își amintise de o vară la Florența: un puț într-o curte din Pisa, lângă o fântână, un puști gol ochindu-l pe o plajă din Genova, mirosul de stridii într-un restaurant, o mână pe coapsă, chipul lui în – oglindă cu buzele rujate, dar nu-și amintea de o ființă anume, concretă, cineva de care ți-e dor, ci doar de pasaje dintr-un roman evocat care se recompun și se înfrumusețează aproape involuntar, alcătuind astfel o ficțiune. Apoi anii la bancă identici, repetați în memorie ca o singură și unică zi alcătuită din obiceiuri și gesturi

permanente, iar acum era Roberto. Ce să facă? Ce să zică? Și mai ales de ce să facă și să zică?

S-a frânt, așa cum se sparge un geam foarte subțire, cum se rupe un fir de ață de care atârână un nasture. Îl aștepta pe Roberto a doua zi după Crăciun și a sunat telefonul. Nu era Marta, era Josă Luis, de la bancă. I-a zis că trebuia să plece la Barcelona. De trei ani, imitând firmele americane, grupul căruia îi aparținea banca își făcuse obiceiul ca, atunci când se deschidea o sucursală în alt oraș, un angajat mai experimentat să meargă acolo și să participe la mai multe întâlniri, oferind soluții din propria-i experiență. Călătorise adesea, solicitând chiar el acest lucru, li plăcuse să părăsească câteva zile Madridul și să trăiască în alt oraș pe cheltuiala băncii. Dar acum era Roberto. Acum nu mai putea pleca.

— Nu pot, a zis.

— Nu te întreb dacă poți; îți spun că pleci.

La aceste cuvinte a simțit cum se frânge ceva. Părăsirea Madridului îi părea o renunțare impusă. O să plece, iar la întoarcere nimic n-o să mai fie la fel. Roberto o să fie schimbat, n-o să-l mai iubească (dar de ce să nu-l iubească?), o să-i spună c-a cunoscut pe cineva în lipsa lui sau că se plictisise pur și simplu; tinerii se satură repede, își schimbă ușor partenerul.

Când a venit, i-a spus vestea aproape tremurând, dar pe Roberto l-a încântat ideea.

— Ce noroc ai, a comentat el.

— Deci nu te superi că plec?

— Firește că nu, de ce m-aș supăra?

Fiecare a povestit despre cina de Crăciun. Cea a lui

Roberto a fost previzibilă, ținând cont despre puținele lucruri pe care le știa despre familia lui, despre care nu vorbea aproape nimic niciodată. Mâncase cu cele două surori și cu soții lor, și una dintre ele anunțase că era însărcinată, lucru trădat de rochia ei de mai de bine de o lună. Roberto a zis că era foarte fericit să devină unchi. Dar altul era subiectul discuției.

— Tu chiar vrei ca eu să plec la Barcelona?

— Bineînțeles.

Așa erau mereu răspunsurile lui Roberto, rapide și simple, ca salvele de tun. v; – Hei, ce faci?

— Vreau să te dau cu oă pe unghiile de la picioare.

— O nu, asta nu!

— Hai, lasă-mă...

A cedat și Roberto a scos imediat sticlutele cu oă. În timp ce le așeza pe masă, el îl mângâia pe păr.

— Și câte zile o să stai acolo?

— Cinci.

— Deci ești aici de revelion.

— De ce întrebi?

— Așa, fiindcă e o petrecere la care am putea merge amândoi.

— Nu putem sta aici, acasă, în noaptea aceea?

— De ce?

— Păi ca să fim împreună. N-am niciun chef să merg la vreo petrecere. Putem să mâncăm aici. Bem șampanie, facem duș...

— Dar eu vreau să merg la petrecerea aia. Ce spui tu putem face în orice altă zi.

— Da.

Brusc Roberto avea douăzeci și unu de ani. Cum să nu vrea să meargă la un chef de Anul Nou un băiat de douăzeci și unu de ani? Dacă îi uita uneori vârsta era fiindcă i se părea mai mare: întredeschidea ochii cu încetineala unui adult, tăcea și asculta ca un adult. Dar avea douăzeci și unu de ani? Era din nou evident și, când se întâmpla asta, avea senzația că-l corupe, iar dacă adesea se temea să se afișeze cu el o făcea fiindcă el însuși se jena de relația asta. Dar nu-i era rușine, îi era doar frică. Frică că nu-l va mai iubi, că nu va mai fi iubit. Roberto stătea pe jos, aplecat peste unghiile de la picioarele lui. Bretonul îi cădea în ochi, iar pe buze se citea concentrarea celui dedicat unei sarcini, făcând o moacă ridicolă, fără să-și dea seama. Acum era urât. Acum era doar un puști care lucra într-un bar și într-o spălătorie și care nu înțelegea nimic; Roberto nu-l înțelegea, cum să-l fi înțeles un băiat de douăzeci și unu de ani? A încercat să-și aducă aminte cum era el la vârsta asta, dar în fața ochilor i-au apărut doar câteva flash-uri: Marta, un amic de care-i plăcea când era student și cu care mai bea câte o bere, mama. Roberto pusese discul cu Chopin. De când îi spusese că-i place Chopin, puneă tot timpul discul ăla. Dar acum se săturase de Chopin, de mutra lui Roberto, de toana lui de a merge la cheful acela și chiar de faptul că-i era totuna că pleacă la Barcelona. Oare asta nu însemna că îi era indiferent? Dacă nu-l deranja deloc plecarea lui Barcelona însemna că de fapt pe băiatul ăsta îl interesa mai puțin persoana lui decât crezuse.

— Gata. Îți place?

Unghiile degetelor lui îl priveau galbene, albastre și roșii.

— Acum trebuie să sufli, așa, ca să se usuce.

Roberto zâmbea în timp ce sufla, și atunci s-a înfuriat.

Dar nu era furie, era durere. Și totuși, nici durere. I-a ridicat bărbia în sus și l-a sărutat violent pe gură. Roberto, acceptând inițial jocul, a fost oarecum derutat de reacția lui. A început să-l dezbrace repede și după clipa de îndoială din partea lui Roberto, a intrat parcă și el în joc, acceptând să facă dragoste chiar acolo, pe canapea. Era altfel. Fără pic de îndoială. I-a dat jos pantalonii și i-a supt-o. Dar nu ca de obicei, nu oprindu-se, nici simțindu-se acceptat ca alte nopți. Pur și simplu îi sugea caliciul lui Roberto și descoperind asta i-a picat bine, căci știa ce făcea. Sexul era simplu, de-asta se simțea bine; ce era dincolo de sex îl chinuia. Să i-o sugă lui Roberto era ceva simplu și fără urmări, cu condiția ca lucrurile să se oprească aici; altceva îl făcea să sufere: melodia lui Chopin, câinele din cealaltă cameră, viața neștiută a lui Roberto. O să-l părăsească, da, mai devreme sau mai târziu o să se sature, într-o seară o să inventeze o scuză absurdă ca să-l părăsească, și el o să se întoarcă la bancă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată. De-asta era mai bine așa, să-l scuture tot mai tare, ca pe o păpușă gonflabilă.

Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, încât nici măcar nu observase că Roberto ieșise din joc. De la un timp nu-l mai mângâia și, văzând că și el se opri, i-a ridicat capul. Stătea în genunchi înaintea lui Roberto, care-l privea cu un fel de milă de la o înălțime imposibilă.

— Ce-i cu tine?

Nu era niciun reproș în glasul lui, ci milă; ceva era lent și greoi, aidoma milei.

— Nu vezi că sunt bătrân?

— Ce vorbești, nu ești bătrân, ai doar cincizeci de ani.

— Am cincizeci și șase.

A urmat o tăcere lungă; parcă cei șase ani, nu minciuna, ar fi creat o fisură definitivă, ca și cum cei cincizeci și șase de ani ar fi reprezentat într-adevăr maxima expresie a bătrâneții.

— Peste douăzeci de ani, a continuat el, când o să fii un bărbat frumos de patruzeci de ani, un om matur și energic, pe mine o să trebuiască să mă ajute să mănânc și să mă îmbrac, pentru că n-o s-o mai pot face singur. La asta te-ai gândit?

— Nu.

— Păi așa o să fie.

— O să te ajut eu să te îmbraci și să mănânci, a răspuns Roberto după o clipă de tăcere, și el nu s-a putut abține să nu zâmbească. Nu, te rog nu face asta, nu zâmbi așa. Mă faci să mă simt prost.

— Nu vreau să te simți prost, îți spun doar ce o să se întâmple.

— Dar tu mă iubești, nu-i așa? l-a întrebat Roberto.

— Firește.

La Barcelona n-a făcut altceva decât să rememoreze acea discuție. De ce răspunsese „firește” când Roberto îl întrebase dacă îl iubea? De ce nu răspunsese pur și simplu „da” sau „te iubesc”? Pe lângă neplăcerea de a sta departe de Roberto, mai avea de îndurat și plictiseala întâlnirilor. Aproape că nu ieșea din hotel, de teamă să nu fie sunat și să nu poată răspunde imediat. Dacă Roberto nu-l suna seara, de la bar, îl suna el noaptea. Pentru Roberto conversația ideală

era aceea când îi repeta la nesfârșit cât de mult îl iubea și cât de mult îi lipsea. El îl întreba cum era îmbrăcat. Roberto pupa receptorul telefonului.

— Ieri am visat că erai aici, cu mine; nu trebuia să mergem nicăieri și eu te dădeam cu oja pe degetele de la picioare.

— Dar încă am unghiile colorate...

— A, da.

Nu că s-ar fi îndoit că-i era dor de el, dar simțea c-o zicea într-un fel diferit. De la discuția aceea când îi mărturisise adevărata lui vârstă, după uimirea și întrebarea lui dacă îl iubește, se gândea uneori că sfârșitul relației lor era iminent, și asta îi părea logic, aproape acceptabil, dar alteori, mai ales noaptea, lumea devenea o mașinărie complicată în care îi era imposibil să trăiască fără ajutorul lui.

În dimineața celei de-a treia zi l-a trezit telefonul. Era Roberto. Suna dintr-o cabină. Se bâlbâia și lui i s-a părut că abia se abținea să nu plângă. Un grup de băieți îl așteptase la ieșirea din bar. Pe unul îl știa din vedere. Când a ieșit, l-au scuiptat și l-au făcut poponar. El a încercat să nu-i bage în seamă, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Au ajuns pe un bulevard mare și băieții au întins-o abia când a apărut mașina poliției; Roberto a rămas locului, nemișcat, patetic, ca un copac fără frunze. Și-a scos de pe el paltonul și și-a șters scuiptatul din păr și de pe față. El, care nu era violent, povestea totul cu violență, cu furie, doar ca să poată supraviețui.

— Dar te-au. lovit?

— Nu, asta ar fi fost mai suportabil; voiau doar să mă

umilească și au reușit.

— Nu, n-au reușit.

A urmat o tăcere lungă în care a auzit un autobuz accelerând și o mașină claxonând.

— Ticăloșii naibii! s-a auzit un glas semănând cu al lui Roberto.

— Aș vrea să fiu acolo ca să te iau în brațe.

— Și eu aș vrea să fii aici, ca să mă iei în brațe.

— Roberto.

— Ce-i?

— Te iubesc.

Rostise cuvintele acelea fără să se gândească, vorbe ivindu-se parcă dintr-o progresie logică, necesară, dar când a tăcut i s-a făcut frică. Roberto n-a zis nimic și tăcerea a făcut solemnitatea palpabilă. A privit toate obiectele din cameră; prosoapele azvârlite pe canapea, televizorul, minibarul, noaptea apăsând geamurile.

— Cu adevărat?

— Da.

Și iar prosoapele, televizorul, noaptea; din nou frica.

— Și eu te iubesc.

În ziua următoare, ultima din Barcelona, nu s-au mai repetat acele cuvinte, deși au vorbit la telefon. La sfârșitul discuției, tăcerea lui Roberto le-a așteptat, fără să insiste prea mult, stăruind totuși destul, făcând palpabilă nevoia de ele. Pe de altă parte, el simțea că acele cuvinte, amintirea lor, străpunseseră dintr-odată un zid imposibil de refăcut, și dacă era așa de speriat când a aterizat avionul la Madrid, era fiindcă se știa vulnerabil de-acum înainte.

Roberto îl aștepta în apartament. Își luase liber ca să-i

facă o surpriză, și l-a asigurat că n-a fost deloc ușor fiindcă era 31 decembrie și în barul unde lucra se pregătea un chef pentru noaptea aceea. Când l-a îmbrățișat, a sesizat o schimbare în trupul lui Roberto, în brațele, în părul lui. Gura îi mirosea a tutun și a gumă mentolată, părând și ea diferită, mai cărnoasă.

— Ce frumos ești.

— Mulțumesc.

Se pieptănase și purta o cămașă nouă, proaspăt călcată, și în picioare pantofi.

— M-am aranjat pentru întoarcerea ta.

În seara aceea Roberto chiar era de o frumusețe răpitoare. Au sporovăit de toate, mai puțin despre neplăcutul incident cu banda de adolescenți, și ori de câte ori zicea ceva haios se molipsea de râsul lui, se regăsea în el, remarcând totodată cât de mult își identificase Roberto existența cu a lui, chiar fiind departe. Își amintea până în cel mai mic amănunt întâmplări de la întâlniri relatate la telefon, numele și chiar glumele persoanelor cunoscute, ca și cum Roberto ar fi fost de față.

S-au iubit în tihnă în noaptea aceea și au băut goi coniac pe patul desfăcut. Trupul lui mirosea a sudoare și a apă de colonie. A observat că Roberto făcuse curat în apartament și pusese un buchet de margarete lângă oglindă și altul de floarea-soarelui în baie.

sfârșit! Credeam că n-o să le observi niciodată! a zâmbit, prefăcându-se indignat. Le-am cumpărat ieri din piață. Îmi plac foarte mult margaretele și floarea-soarelui... Ai văzut buchetele de floarea-soarelui la Van Gogh? Așa-i că sunt impresionante?

Iarăși copilul. Îl adusese Van Gogh și-l lăsase pe cearșaful lui: copilul ăsta agitându-și mâinile și imitând noaptea înstelată. Îi plăcea Van Gogh, dar față de această bucurie tinerească, aiurea și sentimentală nutrea o caldă indulgență. Iar Roberto lăuda din toată inima sarabanda de culori tari și tușe pătimase, îndepărtându-se iar de el. Cum să-l prezinte celorlalți pe puștiul ăsta? De-a ce se juca el? L-a lăsat să turuie: vorbăria previzibilă cu urechi tăiate și isterii; când Roberto a isprăvit ce avea de spus, a redevenit cel de care-i fusese dor cinci zile la rând. I-a invidiat iar tinerețea și iuțeala cu care sărise din pat, ca să țâșnească gol în baie. Și el fusese ca Roberto.

florile?

— Ei bine, mai e puțin și va trebui să ne schimbăm, a zis când s-a întors din baie, oprindu-se în fața ușii.

— Să ne schimbăm ca să ce?

— Ca să mergem la petrecere, ții minte că ți-am vorbit de cheful din noaptea asta?

— Nu vreau să merg la niciun chef, vreau să stăm aici.

— Dar nu-ți mai amintești că am vorbit despre asta? În plus, am cumpărat și bilet de intrare pentru tine...

Nu voia să meargă, de aceea tot ce i-a spus Roberto despre local, prietenii care-l așteptau acolo, băutura la liber, în loc să-l convingă, îl făcea și mai mult să vrea să rămână acasă. Ce să facă el printre toți puștii ăia? N-o să fie un caraghios? N-o să râdă de el? Nutrise mereu un dispreț aproape visceral față de adulții care se agățau prostește de o adolescență absurdă – se îmbrăcau ca tinerii, frecventau baruri cu tineri, glumeau cu ei – și acel dispreț nutrit încă din

studentie, care-l făcuse adesea să se îmbrace și să se poarte ca și cum ar fi fost mai mare, nu-i permitea acum să-l însoțească pe Roberto.

— Dar cine vine la petrecerea asta, ia să vedem; eu știu pe cineva?

— Pe nimeni, dar sunt băieți foarte simpatici.

— Păi nu vezi că tocmai aici e buba: că sunt băieți foarte simpatici.

— Și eu sunt un băiat, a zis Roberto imitând tonul disprețuitor cu care rostise cuvântul respectiv.

— Cu tine e altceva.

— A, da, și de ce, mă rog?

Nu-și dorea acea discuție, dar înțelegea că Roberto îl țâra, poate fără voia lui, în abisul propriei lui spaimă.

— Cu tine e altceva, fiindcă de fapt tu ești mai mare.

— Eu nu sunt mai mare, nici mai matur decât ei, și apoi sunt amicii mei și îi iubesc mult.

— Nu zic să nu-i iubești sau că nu sunt băieți buni, sunt convins de asta...

— Dar...?

— Nu știu, Roberto.

— Uite ee-i, tot ce știu e că de când te-ai întors din Barcelona te porți ciudat cu mine. Nici nu știi ce greu mi-a fost să-mi iau liber și nici nu te bucuri, pun flori și nici măcar nu le vezi...

A urmat o tăcere în care Roberto aștepta să-l aprobe, dar n-a fost așa. Recunoștea că Roberto avea dreptate, dar îl privea în continuare tăcut, rugându-se în sinea lui să IH>țină tot așa...

— Și-am plătit și opt mii de pesete pe bilet, a adăugat

încet Roberto.

— Dacă asta-i problema, n-ai decât să iei banii din portofelul meu.

— Ce imbecil ești!

Roberto a început să se îmbrace repede, fără să se uite la el.

— Ce faci?

— Plec.

— Atunci să nici nu te mai întorci, mă auzi? Dacă pleci acum, să te mai întorci niciodată!

— Tu chiar ești un dobitoc!

— Sigur, nu-i așa?

De ce făcea asta? De ce stătea calm, privindu-l cum se îmbracă, cu aerul lui stupid și suficient, ca și cum nu i-ar păsa că pleacă? Și-acum ce o să facă? Roberto și-a pus pantofii și a ieșit din cameră. L-a auzit îmbrăcându-și paltonul în hol. Când a ieșit, a trântit ușa. S-a uitat la patul desfăcut, la paharul din care băuse Roberto, la scrumiera cu mucus de țigară, la flori.

— Nu pleca, a zis.

S-a scurs o secundă, apoi alta, și alta, și în fiecare clipă ridul sporea, devenind un minut, apoi treizeci și apoi o oră în care cerul a devenit cenușiu, o oră fără chipuri, dar plină de glasuri strigând și râzând pe stradă, vod îndreptându-se spre o petrecere unde poate era și Roberto. Miezul nopții a fost doar un minut în plus, când a auzit larma unui grup de băieți pe care revelionul îl surprinsese sub fereastra lui. Apoi a sunat telefonul și a simțit că-i îngheață sângele în vine. Era Marta. Că la mulți ani, că dacă voia să treacă mai târziu pe la ei, că Ramon și copiii nu se culcaseră încă. Nu, nu voia, îl

durea tare capul. Din avion, da, din avion îl durea groaznic capul. A închis. S-a gândit la Roberto, dar acum de parcă n-ar fi fost niciodată al lui, și i s-a făcut iar frică: dacă nu-l mai iubea, dacă n-o să mai fie nicicând iubit? S-a îmbrăcat iute, fără să știe prea bine ce avea să facă, și a ieșit în stradă. Și-a amintit că Roberto îi spusese odată că noaptea frecventa uneori barurile din cartierul Chueca și a pornit într-acolo. Erau mulți oameni pe stradă și țipau cu toții. Veselia generală îl respingea ca pe un corp străin, și brusc s-a simțit moș printre toți adolescenții aceia băuți.

— La mulți ani! i-a urat un tânăr, fixându-l cu privirea. Și bucură-te, omule, că doar e Anul Nou!

Nu era Roberto. Sau mai bine zis era pretutindeni. Un spate, un palton ca al lui, un glas. De câte ori i se părea că-l vede, inima lui o lua razna. O să-i spună că-i pare rău, că se purtase ca un imbecil, că avea perfectă dreptate; nu că i-ar fi fost rușine cu el sau cu prietenii lui, ci pur și simplu îi era frică, putea să-l înțeleagă? Firește că putea să-l înțeleagă, o să meargă la cheful ăla nenorocit, o să se facă praștie amândoi și o să se întoarcă acasă împreună. N-o să se mai repete, o să vadă că n-o să se mai poarte așa niciodată.

Roberto n-a apărut. În locul lui s-a instalat noaptea, înghețată, cu un frig tăios. Mașinile claxonau, oferind un concert vesel, contagios. Un băiat vomita la ieșirea dintr-un bar. S-a întors acasă agale, simțind din plin insuportabila povară a iubirii.

L-a sunat de trei ori a doua zi, dar răspundea întruna robotul. A patra oară – era aproape două după-amiază – s-a auzit glasul obosit al lui Roberto.

— Roberto...

— Bună.

— Roberto, îmi pare tare rău, ieri m-am purtat ca un imbecil.

— Da.

Avea o voce obosită, dezolată, tristă.

— Vrei să vii să mănânci la mine? Am cumpărat șampanie și miel. Putem găti miel.

— Mă duc să mănânc acasă, cu surorile mele.

— Poți veni după aceea.

— Bine.

— O să vii?

— Da.

— La ce oră?

— Nu știu, la opt.

— La opt. Nu poți mai repede?

— Nu.

— Bine, atunci la opt, te îmbrățișez mult.

— La revedere.

Roberto n-a venit la opt. Nici la opt și jumătate. Nici la nouă. La nouă și un sfert s-a auzit ascensorul, dar fuseseră deja atâtea alarme false, încât nu s-a bucurat decât atunci când liftul s-a oprit la etajul lui, și atunci n-a știut ce să facă: să fugă la ușă ori să rămână pe canapea, ca de obicei. Roberto a deschis cu cheile lui și el s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de el. Încruntat, Roberto părea ciudat de urât, ca un copil certat cu toată lumea.

Iartă – mă, i-a zis.

— Ești un imbecil.

— Știu, dar mă ierți?

— Da.

S-au sărutat. În două ore Roberto părea să nu mai aibă nicio reticență și se dezbrăcau în dormitor. Roberto l-a întrebat ce făcuse noaptea trecută și el i-a mărturisit că plecase în căutarea lui. Asta i-a plăcut lui Roberto, care a vrut să afle mai multe amănunte.

— Era imposibil să mă găsești, fiindcă nu eram în Chueca, ci în Sol.

— Te-ai distrat?

— Nu, toată lumea mă întreba ce-am pățit, de ce nu dansam și n-aveam chef de nimic.

— N-ai dansat?

— N-aveam cu cine dansa.

— Precis erau pe acolo mulți băieți dornici să danseze cu tine.

— Erau mulți, dar eu nu voiam să dansez cu ei.

Buzele rujate ale lui Roberto păreau și mai cărnose: întreaga lui făptură părea o ficțiune, și el s-a simțit iar învins, neizbutind să creadă că băiatul acela chiar îl iubea.

Nu lucra în ziua aceea, nici a doua zi, nici în următoarele două. Și cum voiajul la Barcelona îi luase o zi din concediu, avea s-o recupereze ulterior. Bucuria nopții împăcării s-a dovedit oarecum iluzorie. L-au cuprins iarăși teama, îndoiala, neliniștea. Uneori ajungea chiar să creadă c-ar fi fost mai bine să nu-l cunoască pe Roberto. Obosise să trăiască într-o permanentă agitație și ceva din el tânjea după anii de resemnare, când fericirea era simplă și fără consecințe: un pahar de coniac Napoleon în toropeala de după prânz, țigări scumpe și din când în când o cină într-un restaurant luxos.

Dragostea lui Roberto îl tulbura, dar din seara cu cearta parcă ceva se frânăsese; nu cearta în sine (căreia nu-i mai acorda prea multă importanță), ci urmările ei. Așa cum uneori un corp frumos expus mereu își pierde atracția, tăcerea lui Roberto – ca tot ce e pașnic – putea deveni îngrozitor de plictisitoare. Totuși, dincolo de acel „nu” exista o pasiune pentru „da” ce se frângea de fiecare dată când simțea nevoia acută a lui Roberto de a fi un animal care iubește. În felul lui previzibil de a iubi nimic nu era mai previzibil ca bunătatea –, tinerețea învingea adesea prin simplul fapt că avea un trup și o privire voluptuoase, și atunci Roberto era iar de neînțeles.

Într-una dintre seri Roberto și-a sunat un coleg de la spălătorie și a stat cu el de vorbă un sfert de oră. De fapt Roberto îl sunase, fiindcă nu-l băgase deloc în seamă când se așezase lângă el pe canapea. În clipa aceea urmărirea știrile și, chiar dacă nu-l prea interesau, prezența lui Roberto părea să-l deranjeze. Simțindu-se neglijat, Roberto se dusesese să sune, deloc supărat, dar când a plecat nu s-a putut abține să nu se uite la el. A întrebat de un oarecare Marcos și din tonul discuției a simțit o veche complicitate, glume de neînțeles pentru el, care însă lui Roberto îi stârneau hohote de râs puternice, din toată inima. Indispoziția creată de râsul lui Roberto era prea complexă pentru a fi calificată drept „gelozie”. A fost pentru prima oară când a înțeles că în viața acelui băiat de douăzeci și unu de ani exista un spațiu generos, în care el n-o să aibă niciodată acces, un spațiu în care a simțit brusc nevoia să pătrundă. Când râsese Roberto astfel cu el? Și de ce n-o făcuse? Individul care vorbea la telefon (picioarele încrucișate, țigara amestecând scrumul) era oare Roberto? Iar dacă era adevăratul Roberto, de ce

avea impresia că nu-l cunoaște? Preț de câteva secunde l-a îngrozit ideea că Roberto se săturase de el. Totul se potrivea ca într-un perfect silogism necesar; Roberto nud iubise niciodată, îl admirase doar înainte de a-l compătimi, de aceea dragostea lui avea să dureze cât admirația sau mila lui; nicidecum n-o să fie al lui acel puști care râdea în hohote, cu picioarele desculțe și unghiile ojate, fiindcă nu era ca el. Ce s-a întâmplat atunci a depășit disprețul de sine; voia să pară altfel, să fie altfel, și-a dorit să fie el băiatul acela care vorbea cu Roberto, să aibă el douăzeci de ani, să lucreze într-o spălătorie, să fie nevoit să economisească bani pentru o seară la teatru și pentru țigări și să-l distreze atât pe Roberto.

— Cine e Marcos ăsta?

— A, un prieten. Lucrează cu mine, la spălătorie. De ce întrebi?

§§ A, doar așa.

A încercat să pară indiferent, nedezipindu-și ochii de pe televizor, dar Roberto a izbucnit brusc în râs.

— Ești gelos pe Marcos?

— Eu?

— Ești gelos pe Marcos! a strigat Roberto amuzat să descopere asta, aproape mândru că i-a stârnit gelozia.

El se simțea prost c-a provocat acea discuție; voia s-o curme cât mai repede, iar Roberto să dezmință totul, să-i spună că Marcos era urât cu spume. Îl incomoda senzația aceea, înțelegând cât de infantilă îi era îngrijorarea.

— Ești gelos pe Marcos! a repetat Roberto, pironindu-se în fața lui, privindu-l în ochi și râzând întruna.

— Încetează.

— Ești gelos pe Marcos! a insistat Roberto, punându-și mâinile pe picioarele lui și obligându-l să-l privească.

El l-a împins și s-a ridicat brusc.

— Și ce-i cu asta? Și dacă sunt gelos ce-i, imbecil nenorocit?

Roberto s-a oprit imediat din râs și a făcut ochii mari. Imenșii ochi căprui ai lui Roberto, privindu-l.

— Ascultă... a îngăimat el.

— Nu înțelegi nimic, i-a tăiat-o el plecând, dar când a ieșit din sufragerie n-a știut ce să facă și a pornit spre dormitor.

— Ascultă... a zis Roberto cu o voce tristă.

El s-a întors și l-a privit; ar fi fost prea simplu, prea previzibil.

— Ce-i?

Și-a încolăcit brațele în jurul lui.

— Marcos e doar un băiat care lucrează cu mine, nu-mi place deloc și are o iubită de trei ani. De ce-ți ieși din pepeni în halul ăsta?

— În ce hal?

— Știi ce, ești cam exasperant, a zis Roberto, renunțând la îmbrățișare și revenind în sufragerie.

L-a auzit închizând televizorul și punând discul cu Chopin, dar asta a durat puțin, căci l-a oprit, înlocuindu-l cu discul cu muzică modernă, pe care-l cumpăraseră pentru el; l-a auzit din dormitor, o ultimă renunțare menită a-i face lui plăcere. Era iar tânăr, jignitor de tânăr și așa o să fie mereu. Asta spunea discul acela. De-asta se temuse de la începutul prieteniei lor; se săturase de el, se sufoca, așa că nu s-a mirat când, revenind în sufragerie Roberto i-a zis că avea nevoie

de o pauză, doar câteva zile, fiindcă voia să se gândească.

— Să te gândești la ce?

— La noi doi, la ce altceva? i-a răspuns.

Plecarea lui Roberto nu l-a afectat în seara aceea, dar a doua zi dimineață a trebuit să se abțină în câteva rânduri să nu-i formeze numărul de telefon. Îi spusese că-i acordă patru zile, că n-o să-l sune; credea c-o să reziste, fiind tare obosit, dar nu trecuse nicio zi și totul i se părea deja infernal.

Agitației și neliniștii din prima zi le-a urmat disperarea din a doua zi. În ajun se culcase, repetându-și, ca să se calmeze, c-o să sune Roberto în zori, dar la cinci după-amiază era atât de nervos, că nici măcar nu putuse mânca. A coborât să-și plimbe câinele, care, fiind neglijat în ultimele săptămâni, mârâia mai mult ca de obicei. Roberto spusese „să mă gândesc la noi doi”. Ce expresie idioată. Noi doi. Ca într-o telenovelă pentru adolescenți. „Să mă gândesc la noi doi”, zisese Roberto, ca într-o telenovelă idioată dintr-acelea la care se uita zilnic când ațungea acasă, ca orice tânăr de douăzeci și unu de aru.

I-ar fi putut fi tată. Se gândise de multe ori la asta, dar în clipa aceea gândul atingea limita grotescului. Ar fi putut fi tatăl lui Roberto. De-astă dată nu s-a simțit vinovat, doar înșelat; nu existase, din capul locului, niciun motiv serios ca Roberto să se plângă de modul în care fusese tratat. Îi oferise de toate, fără să se uite la bani; cele mai scumpe vinuri, mâncăruri alese, țigări. De ce s-ar fi putut plânge băiatul ăsta? Că nu se dusesse la petrecerea lui? Dar nu fusese, de fapt, vina lui Roberto? Îi spusese din start că n-avea chef; în locul lui, n-ar fi insistat niciodată, impunându-i lui Roberto ceva ce i-ar fi displicut într-atât. De fapt l-a pus la încercare.

Și totuși ceva nu se potrivea în gândurile lui. Recunoscând asta, însemna să accepte șiretenia băiatului, maliția lui, ceea ce, pe de altă parte, îi părea inacceptabil. A ajuns târziu acasă, după o plimbare lungă cu câinele, mai lungă ca oricând, și cu o foame de lup. Și-a fript niște carne pe care a înfulecat-o nervos, apoi s-a băgat în pat. Nu putea adormi nicicum. A fumat trei țigări, una după alta. A vomitat.

În dimineața celei de-a treia zi s-a trezit epuizat, dar gândul de-a mai sta în casă îi devenise insuportabil. Totul îi amintea de Roberto. A sunat-o pe Marta și a întrebat-o dacă putea veni la ea la masă.

— Firește... Nu te simți bine?

— Ba da, dar voiam să vă văd, chiar așa de ciudat pare?

— Nu, nici vorbă, vino; vino când vrei.

În cele trei ore rămase până la prânz l-a cuprins o dorință ciudată, distructivă. Evoca anii din urmă aproape nostalgic, dar nu fiindcă prefera singurătatea; nimeni cu mintea întreagă n-ar fi putut s-o prefere, dar cel puțin de la solitudine știa la ce să te aștepți. Situația lui actuală îl exaspera și-l înfuria. În ochii lui, Roberto devenea un ins periculos, amenințător. Începu să se teamă chiar și de Roberto, nu numai de iubirea lui.

Marta era singură acasă. Ramon lucra/ iar copiii nu veneau de la școală până la șase.

— Chiar te simți bine?

— De ce mă tot întrebi asta? a ripostat, aproape supărat.

— Fiindcă adevărul e că nu prea îți stă în fire să apari așa, în cursul săptămânii, la masă.

— Sunt încă în concediu, și cum n-am putut veni de

revelion...

Deși Marta s-a arătat intrigată în timpul mesei și i-a tot pus întrebări despre sănătate și serviciu, în cele din urmă a acceptat că frate-său venise doar ca să sporovăiască amândoi. Când au ajuns la cafea, Marta și-a dat deodată o palmă peste frunte; uitase ceva foarte important.

— Îl mai știi pe unchiul Juan?

— Da. Ce-i cu el?

— Ce-i cu el? Se însoară!

— Dar câți ani are acum?

— Șaizeci și trei. Și stai, că asta nu e totul. Aleasa inimii e o fată de douăzeci și opt de ani.

Marta i-a interpretat tăcerea ca pe o reacție scandalizată; aceeași cu care primise și ea vestea, și asta a încurajat-o să continue.

— Ai amuțit și tu, ca și mine.

— Și el ce zice?

— Cine? Unchiul Juan? El zice că sunt foarte îndrăgostiți; că el o fi, mai treacă-meargă, dar fata aia... Eu cred că unchiul Juan e și în bani, dar și în călduri, asta-i tot.

— Ție ți se pare imposibil ca doi oameni să se iubească în ciuda diferenței mari de vârstă?

Marta s-a strâmbat, vădit nemulțumită, și fiindcă el nu reacționa nicicum, s-a simțit datoră să se justifice.

— Faptul că bătrânul se topește după puștoaică nu-i rău, e ceva normal, n-are rost să ne ascundem după degete, așa cum e normai ca o fată să se îndrăgostească, de pildă, de un tânăr, dar nu să-i cadă cu tronc, să i se aprindă călcâiele, mă înțelegi, să se arunce în brațele unui moș, asta-i urât, e nefiresc, nu știi, gândește-te doar că fata asta peste zece ani

o să pară nepoata care-și scoate bunicul la plimbare.

Masa cu Marta și mai ales episodul cu unchiul lui i-au creat o stare ciudată, de liniște, confirmându-i astfel imposibilitatea legăturii lui cu Roberto, și din clipa aceea a început să analizeze la rece relația lui cu el; nu era ceva neplăcut, ci ceva aproape imoral, murdar, la care ajunsese după prea mulți ani de singurătate.

A doua zi l-a sunat pe Roberto și i-a spus că-l așteaptă la el. Când l-a văzut intrând, a recunoscut aceleași simptome ale neliniștii: cearcănele, tonul obosit al vocii, tristețea abia reținută.

— Bună, a zis Roberto.

Își pierduse farmecul; acum era doar un băiat învins, pe care-l privea de la înălțimea celor cincizeci și șase de ani ai lui, aproape indulgent.

— Ei bine, te-ai gândit la noi doi sau nu?

Roberto părea atât de abătut, că nici n-a remarcat tonul ironic.

— Adevărul e că trebuie să mă ajuți tu puțin, să-mi spui ce să fac. M-am gândit mult, dar...

— Vrei să mă părăsești, asta vrei, și treaba e că habar n-ai cum s-o faci, fiindcă ți-e milă de mine. Știi ceva? N-am nevoie de mila nimănui, așa că n-ai de ce să-ți fad griji. Nu te mai excit, așa-i? De ce nu zici lucrurilor pe nume? Nu te excit, înainte te excitam, ce știu eu, dar acum te plictisești cu mine, nu vrei s-o recunoști, dar ăsta-i adevărul! Nu zic că nu ții la mine; ori minți zdravăn, ori ții la mine, dar mie nu-mi ajunge atât, iar dacă-ți spun că nu mă înțelegi e fiindcă n-ai cum să pricepi; cum să mă înțelegi, pentru asta ar fi trebuit să stai douăzeci de ani singur, fără nimeni; aproape câți ani ai tu am

fost eu singur, n-am avut pe nimeni, înțelege? Spune-mi, te-ai gândit vreodată la asta?

— Da, bineînțeles că m-am gândit, a răspuns. De ce-mi vorbești așa?

— Păi dacă te-ai gândit, a continuat el, încercând să nu-și piardă șirul gândurilor, ți-oi fi dat seama că nu poți apărea așa cum ai apărut tu și să-mi ceri să mă transform într-un puști de douăzeci și unu de ani, fiindcă asta nu se poate, Roberto, și să-mi ceri să mă îmbăt într-un bar, ca și cum așa mi s-ar năzări mie, că nu mi se năzare deloc! Până să apari, mă obișnuisem cu un anumit stil de viață, aveam bucuriile mele, micile mele împliniri, și mi-era de-ajuns, dar acum o să am nevoie de cinci ani ca să te uit.

Ce zici? La asta te-ai gândit? Nu te-ai gândit, așa-i? Și să nu-mi spui acum că ai nevoie de o altă pauză și peste o săptămână vii și-mi zici că mă lași. Hai, pleacă și nu mai veni niciodată dacă n-ai chef, dar nu-mi veni mie cu pauze de-astea. Du-te, c-am golit eu sacul în locul tău, ce zici?

— Mi se pare că turui întruna și nici măcar nu te-ai gândit la mine, a zis Roberto cu glasul tremurat.

— M-am gândit destul, ba chiar prea mult m-am gândit la tine.

— Parcă mi-ai cere să te las.

— Ti-o cer fiindcă de fapt asta vrei, Roberto.

— Îmi zici să te las fiindcă nu te iubesc, dar adevărul e că te las pentru că văd că tu ești cel care nu mă iubește.

N-a mai zis nimic. Răspunsul era o palmă. Toate argumentele lui, coerente, logice, expuse într-un discurs lung, s-au năruit. Și-au pierdut sensul odată cu cele câteva cuvinte rostite de Roberto, care a scos cheile de la

apartament și le-a lăsat pe măsuta de la intrare. Și-a pus apoi paltonul pe el.

— Și îmi pari un om tare trist, a mai adăugat în timp ce se întorcea și închidea ușa în urma lui încet, fără s-o trântască, cum se aștepta el.

Câinele a lătrat. S-a auzit secundarul pendulei din sufragerie, liftul urcând la etajul lui, ușa deschizându-se și Roberto intrând în el. S-a dus la fereastră și l-a văzut ieșind, oprindu-se, luând un autobuz. Afară frigul iernii îți intra în oase.

MARATON

Îi plăcea să alerge așa cum îi place unui copil să privească cerul; într-un mod absurd, fără să se plictisească. Îi plăcuse dintotdeauna și nici nu se gândea să nu-i mai placă vreodată, așa cum nu concepea că poți să nu mai fii fratele cuiva sau că îți poți schimba mama. În plus, alergatul era ceva foarte intim, un spațiu în care nu intra nici măcar Diana sau vreunul dintre vechii prieteni din facultate, fiind totuși unul dintre puținele lucruri indispensabile. Dacă se putea, repeta de două sau trei ori pe săptămână ritualul lent al adidașilor și al tricoului, cu siguranța cu care uri vechi iubit îți oferă plăcerea la momentul potrivit, fără niciun efort. La fix trei luni de la nuntă, îl mai atrăgea ceva: parcul, foarte aproape de casa lui, mare și cu multe alei pe care putea alerga. L-a descoperit la început tulburat, aidoma unui copil care tânjește să-și deschidă cadoul mult râvnit, abținându-se totuși pentru a prelungi plăcerea și a o savura până la

epuizare.

Acum că se căsătoriseră, Diana nu înțelegea lucrul ăsta sau dacă îl înțelegea nu-i plăcea deloc. În prima săptămână după nuntă insistase de câteva ori s-o lase să alerge împreună cu el și chiar dacă el venise cu tot felul de scuze (o să obosească, n-o să-i placă deloc, o să se plângă întruna), într-o după-a miază n-a fost chip s-o refuze. A fost, din capul locului, ca și cum s-ar fi împotrivit ca Diana să intre în acel spațiu, ca și cum ar fi vrut să-l păstreze numai și numai pentru el. A ales înadins cel mai greu traseu și n-a făcut nimic ca să se adapteze ritmului ei. După zece minute, ea l-a rugat să alerge mai încet. După cincisprezece s-a lăsat păgubașă și a plecat acasă. Deși l-a flatat efortul ei, (era evident și deci cu atât mai măgulitor faptul că Diana ajunsese la capătul puterilor ca să țină pasul cu el), l-a agasat slăbiciunea și lipsa ei de rezistență. Și-apoi de ce se încăpățâna Diana, acum că erau căsătoriți, să facă împreună lucruri pe care nu le făcuseră niciodată în cei opt ani de prietenie? În ziua aceea și-a reamintit de hotărârea lui de a nu se însura, ajungând chiar să regrete c-o făcuse, cedând presiunilor familiei Dianeii.

— Ai făcut-o înadins, i-a zis când a ajuns acasă în seara aceea, după o oră.

— Ce anume?

— Chestia asta, să mă obosești, ai făcut-o înadins.

— Ba nu, a mințit el.

Era ridicolă Diana și chiar urâtă, cum nu fusese niciodată până atunci. Deși făcuse un duș și se odihnise puțin, avea încă obrajii îmbujorați de efort. Sâniile ei i se păreau prea mici sau prea moi; Diana dintotdeauna cu ceva

nou în ea îi apărea acum nu dezagreabilă, ci fadă, deloc atrăgătoare. Îl deruta faptul că tocmai sâni ei îl dezgustau acum, căci ei i se păruseră mereu partea cea mai gingașă și primitoare a trupului ei.

— Te cunosc, te știu prea bine, a insistat ea, ai făcut-o ca să mă obosești, cel puțin ai curajul și recunoaște.

— Nu-i adevărat, dar n-ai decât să crezi ce vrei.

S-a dus la baie să facă un duș și s-a zăvorât înăuntru. Nu închisese niciodată ușa la baie când era cu Diana, și dacă a făcut-o de-astă dată a fost doar fiindcă i s-a părut aiurea să fie deranjat în timp ce se spăla. Deși ea n-a încercat să intre nici acum, el s-a simțit mai în siguranță astfel și mai mulțumit; să fie clar că spațiul alergărilor lui era absolut intim. N-avea de ce să fie o problemă – s-a gândit – nici măcar n-avea de ce să se supere; toate cuplurile, oricât ar fi ele de fericite, își oferă câte un moment de respiro și acceptând asta nu însemna să recunoști un neajuns, ci o realitate. I-a și spus-o mai târziu, pe același ton cu care-și formulase gândul în timp ce se spăla, și i s-a părut inițial, după felul în care Diana îl asculta, că-n fond îl înțelegea și îi dădea dreptate. Și totuși n-a rămas cu el în seara aceea să se uite împreună la filmul de la televizor. A zis c-o durea tare capul și că prefera să se culce.

Traduceri. Făcea traduceri. Nu ca el; ea nu făcea o muncă activă ca el – lucra într-un cabinet de avocatură, la acte succesoriale –, ci făcea traduceri. Și barem dacă ar fi tradus texte literare, povestiri sau poezii, viața ei ar fi fost scutită de absurd, dar Diana traducea doar manuale de materiale și echipamente industriale, instrucțiuni de folosire a aparatelor electrocasnice sau indicații pentru ridicarea corturilor de vacanță. Cum putea fi cineva fericit făcând așa

ceva? Chiar i se părea ciudat că nu se gândise la asta până acum. Lăsând-o adormită când pleca de acasă, sunând-o la prânz și constatând că nu se trezise încă, găsind-o lucrând la calculator când revenea acasă, simțea încetul cu încetul că se confunda cu mobila apartamentului: părul lung și negru, ținuta neglijentă, socotită comodă, și papucii de casă. Senzația asta îi punea un nod în gât, asemenea plictiselii.

Se știa de opt ani, dar poate că încă nu se cunoșteau. La început l-au atras ușoara ei neputință și ochii. S-au sărutat după două săptămâni și au făcut dragoste pentru prima oară o lună mai târziu, în camera unui motel pe care l-au plătit nemțește; întunericul încăperii l-a întristat un pic când ea a recunoscut, la sfârșit, că fusese virgină, p – Știi, nu ți-am spus-o ca să nu te sperii, și fiindcă îmi doream să fii tu, a zis Diana și el n-a știut ce să facă, s-o sărute ori să se înfurie, să-i spună c-o iubește sau să-și ia hainele și ș-o ia la fugă.

Te iubesc, i-a zis el.

În primii trei ani au trăit ca atâtea perechi care-și terminau studiile universitare. Aveau un grup de prieteni și mergeau împreună la petreceri. În fiecare vară se duceau la plajă (ei îi plăcea sudul) iar de Crăciun ajungeau uneori la schi. Erau rezonabil de fericiți, niște fericiți anonimi, fără drame și fără prea multe discuții. Câteodată se sărutau în mașină, la stop, și se țineau de mână când cinau în oraș. Pentru unii erau cuplul perfect.

În al patrulea an, Diana a plecat în Anglia să predea limba spaniolă. El i-a zis (se certaseră mult în ultimele luni) că probabil o să se despartă, că nici măcar nu trebuia s-o ia în tragic, poate o să cunoască pe cineva, și el o să întâlnească pe cineva, dar se vor suna în continuare. El a ieșit câteva luni

cu o fată, Marina, care-i amintea de Diana după tunsoare, dar pe care a părăsit-o fiindcă îl plictisea. Diana îi trimitea scrisori lungi, în care nu spunea absolut nimic, dar care îi trezeau amintirea prezenței ei simple și aproape avea certitudinea că femeia asta era hărăzită să-l facă fericit. Când s-a întors, a așteptat-o la aeroport și s-au sărutat ca doi străini.

— Te iubesc, a zis Diana, și el s-a gândit atunci c-ar fi nedrept să ceară mai mult de la viață.

Anii următori i s-au părut un lent și inevitabil drum spre căsătorie. Acum îi apăreau altfel, fără a uita însă cât de importantă fusese prezența Diane. În anii aceia începuse să lucreze în cabinetul de avocatură, la acte succesoriale, și îi era greu să-și mai păstreze simțul umorului după întâlnirile lungi când trebuia, mai des decât și-ar fi imaginat, să împiedice rudele să se devoreze între ele. Cu rare excepții, era ca și cum moartea ar fi scos la iveală ce era mai mizerabil în condiția umană, reducând totul la acea înverșunată vânătoare de moșteniri. Se liniștea povestindu-i toate astea Diane, ea devenind astfel o necesitate în viața cotidiană; indiferent ce povestea el, pe chipul ei se citea neîncrederea și uimirea, neîncredere care, dincolo de indulgența manifestată pentru acei indivizi, îl salva: brusc avea senzația că aparține unei alte lumi, total străină de aceea în care era obligat să trăiască.

S-au căsătorit la două luni după ce ea a început să lucreze ca traducătoare. Nunțile i se păruseră întotdeauna oarecum triste și nici a lui n-a fost o excepție.

— E doar o formalitate, îi spusese Diane cu trei zile înaintea ceremoniei, dar adevărul e că rochia ei îl apăsa ca o moarte albă.

Dar nu era o formalitate, niciun spectacol oferit, odată cu masa, unor oameni mai mult sau mai puțin îndrăgiți, d elefantul alb al iubirii, pur și teribil, prăbușindu-se definitiv în conștiință: rochia de mireasă, bărbatul aproape chel susținând că e alesul lui Dumnezeu, mama Dianei toată un zâmbet pentru fotografii, „Să sperăm c-o să te țină; tipul e beton” și alte glume de-ale prietenelor ei, toate bete pe banii lui, („Scoate-ți acum florile astea, Diana”), copilul din cor îmbrăcat în alb, din cap până în pidoare, sora Dianei cu pălăria aia oribilă pe cap, și-n toată nebunia asta, el prefăcându-se calm. O rugase pe Diana să plece după tort, căci rămânând însemna să cedezi; să te declari învins de ritualul acelei fericiri forțate, să-i spui da propriei mame, care nu-și putea ascunde tristețea la gândul singurătății viitoare, ștergându-și pe furiș o lacrimă ca să nu-i curgă rimelul, să zici da chelnerilor care aduceau deja trabucurile și tabacherele serigrafiate cu numele lor, da fotografiei („Așa, încă puțin, acum ia-ți soția de talie”) și da invitațiilor. Când au ajuns în apartament – recent mobilat pe atunci –, au făcut dragoste cât mai puțin meschin și temător cu puțință și a simțit că înțelege de ce uneori Diana era inhibată de propria-i goliciune: fiindcă îi era teamă, fiindcă o orbea responsabilitatea, fiindcă propriul ei trup de femeie (ca o cursă de maraton, când traseul se pierde în depărtare) era uneori un peisaj pe care îi era frică să-l privească.

Alergatul era o mare ușurare. Mai ales în zilele de după nuntă, căci nu însemna doar eliberarea de neplăcerea provocată deodată de prezența Dianei, ci și evitarea dispoziției lui schimbătoare. Dacă ar fi fost întrebat la ce se gândea în timp ce alerga, n-ar fi știut ce să răspundă. Dincolo de aspectele tehnice legate de efort (energia păstrată pentru

trasee mai grele, când era mai bine să sprinteze, să reziste cu brio până la kilometrul treizeci), alergatul în sine desăvârșea un act erotic, de mecanism aflat într-o perfectă stare de funcționare. Ar fi spus, de pildă, că cei care nu aleargă nu pot înțelege satisfacția pe care o ai când îți controlezi oboseala, că există momente când nici nu-ți mai simți corpul (așa cum te simți, de regulă, stăpânul propriului tău trup, identificându-te cu el), ai senzația că ieși din el, conștientizând fiecare mușchi, controlându-i pe toți, dar oarecum din exterior, de parcă prin simpla alergare trupul nu-ți mai aparține, pentru a fi posedat pe de-a întregul.

Și apoi mai era viața din parc, care nu-i era străină. O viață care se țesea, tainic, în chip de relații invizibile între toți alergătorii. Ca o pânză de păianjen de invidii, provocări și intenții trecând din ochi în ochi; a-l judeca pe celălalt nu însemna doar să-l privești, ci să știi dacă alerga de nevoie, să-l depășești când era cel mai greu, fără să trădezi niciun fel de efort și să-l aștepți apoi ca să repeți isprava; însemna să compari adidașii, picioarele, sudoarea, să te supui acelei comparații, fără ca ea să devină palpabilă, rostită vreodată.

Pe băiatul cu tricou verde nu-l văzuse din prima zi, dar când a început să-l urmărească a avut impresia că fusese dintotdeauna acolo. A constatat aproape cu plăcere că era singurul care putea să-l depășească. Era slab și de o frumusețe aspră, asimetrică, asimetrie păstrată chiar și-n felul în care alerga; ridica prea mult brațele în fuleu și părea să nu-i remarce deloc prezența. Nu era doar un băiat slab și roșcat alergând, ci un element din parc, vizibil, mobil; o viață cu nimic deosebită de viața copacilor, de aceea când l-a întâlnit (lucra la băcănia de lângă casa lui) nu l-a recunoscut imediat.

— Tu alergi – i-a zis băiatul, în timp ce-i împacheta legătura de sparanghel –, te-am văzut de multe ori alergând prin parc.

Inițial l-a cuprins neliniștea: o panteră într-o cușcă, o voință puternică într-un context ciudat.

— Da, a răspuns, și eu te-am văzut alergând, te descurci bine.

— Mulțumesc, și tu la fel.

Se numea Ernesto, și dacă nu i-a zis Dianei că-l cunoscuse și stabiliseră chiar să alerge împreună peste trei zile a fost doar fiindcă din ziua aceea când ea voise să alerge împreună cu el orice discuție despre alergări fusese trecută sub tăcere, ca prezența unei amante inevitabile.

S-a întâmplat într-o seară. Tocmai se spălase pe dinți când a văzut-o pe Diana, reflectată în oglindă: se dezbrăca în cameră. Aceleași gesturi în intimitate, deschizându-și doi-trei nasturi și scoțându-și cămașa pe cap ca o fetiță care scapă, în silă, de o haină aiurea și zilnic strângând pantalonii de pe jos și punându-i pe un scaun, ca pe niște picioare rupte. Viața Dianei continua cu aceleași gesturi și ticuri, dar acum se desfășura de parcă ar fi fost singură, fără el, iar el ar fi fost fără ea. Faptul că se căsătoriseră doar de trei luni devenea dureros, nu ridicol. Cum să nu se deteste – s-a gândit –, cum să n-ajungă să se urască doi oameni într-un apartament în care întâlnirea pe hol însemna contopirea cu peretele, două persoane în bucătărie o aglomerație, iar în pat neatingerea un adevărat miracol? Avea nevoie de aer, de spațiu, de-asta ieșea să alerge.

Propria-i ordine complica totul. Prima oară când a văzut apartamentul gol, cu pereți tapetați, pe care ulterior au

decis să-i zugrăvească în alb, i se păruse mai mare, dar și mai rece. În primele două luni după nuntă, Diana simțise o nevoie aproape fizică de a acoperi acea goliciune. Nu trecea nicio săptămână fără să cumpere ceva ori să facă vreo schimbare.

— Îndoiiți bara B până ce capătă forma indicată în desen, apoi introduceți-o prin orificiul metalic, spunea traducerea Dianei uitată pe masă, lângă un desen reprezentând un cort, și a simțit că propriile lui gesturi începeau să adopte același limbaj imperativ și sec al instrucțiunilor, „Mâine alergi?”, „De ce întrebi?” „Am putea merge la film, n-am mai fost demult la film”, „Nu, o să alerg”, și se culcau așa, Diana contrariată, el cu senzația c-a repetat prea des scena respectivă în ultimele săptămâni („întindeți structura cu bare, trăgând tare de cablul situat în punctul F al desenului, cu grijă, spre a nu șifona pânza cortului”), căci Diana semăna cel mai puțin cu Diana câteodată; mâna alunecând sub cearșaf și mângâindu-i bărbia, obligându-l să se întoarcă spre ea, și atunci picioare, buze, cearșafuri, gust de pastă de dinți și parfumul dulceag al gâtului încremenit, excitat, „Ai luat pilula?” („Vârâți bețele prin inelul de cauciuc, ținându-l pe acesta cu degetele. Pentru a fi siguri că sunt bine înfipite, fixați-le în diagonală, spre interiorul structurii”), lubricitatea bruscă a unui te iubesc, fiindcă așa îi place ei în clipele acelea, un pic cam egoistă, și apoi mâna parcurgând drumul obligatoriu, căci și el o ajută cu tot trupul, iar Diana acceptă fiindcă crede că așa îi place lui, deși nu l-a întrebat niciodată, și iar picioarele și coapsa moale, desfăcându-se („Pânza dublă trebuie să se îmbine bine pe structura metalică, dacă s-au respectat pașii anteriori”), dar deranjându-l insistența ei, ea care pare că-l uită o clipă,

privind în sus, și rostindu-i apoi numele ca și cum ar fi al altuia, el gândindu-se că s-ar putea preface, a mai făcut-o o dată și ea nu și-a dat seama, să se prefacă încă o dată, odihnindu-se între două gemete („Pânza dublă se fixează pe bețele bine înfipite în pământ; veți putea profita de cortul dumneavoastră, creat de experți ca să reziste pe vreme nefavorabilă și la temperaturi foarte joase”), cearșafuri împinse cu piciorul, care vor trebui puse apoi la loc. Trupul Dianei savurând plăcerea. Și așteptând ca focul să-i consume, mai întâi pe ea (întotdeauna ea prima), apoi pe el, și acceptând juisarea rapidă care, după spasm, nu-i niciodată satisfăcătoare.

Ernesto a venit la timp, îmbrăcat așa cum îl văzuse de atâtea ori. Privindu-l, i-a invidiat frumusețea suplă și părul roșcat. Au făcut câteva exerciții de încălzire pe o bancă înainte de alergare, și în timpul ăsta au schimbat câteva cuvinte banale despre viețile lor. Cea a lui Ernesto se limita la doi ani pierduți la facultatea de jurnalism și la mulți alții petrecuți apoi în băcănia tatălui său. El și-a înflorit viața cu câteva minciuni: notele de la universitate și serviciul actual. N-a zis nimic de Diana, fiindcă nici Ernesto n-a pomenit nimic de soția lui. Dacă era însurat sau nu i s-a părut în clipa aceea (ca și amintirea Dianei) ceva lipsit de importanță. Urmau să alerge, oare nu ăsta era marele adevăr? Oare nu despre plăceri neînțelese de ceilalți era vorba aici?

— Mai bine să nu vorbim despre noi, a mai zis el și Ernesto l-a privit ușor surprins.

— Bine, a răspuns.

Alergând în prima seară cu acel tânăr l-a copleșit o senzație ciudată, plăcută, de gol: tăcerea decupa plăcerea, rama înfrumusețând tabloul fără a adăuga nimic în plus.

Avea impresia că în afara crosului propriu-zis, a respirației lui Ernesto și a ritmului fuleului lui, nu mai conta nimic. Lumea era o simplă aparență.

Ernesto era doar cu un an mai mic decât el și asta îi făcea să se simtă ca frații. Chiar înainte de a alergera prima oară împreună, știau că se vor reîntâlni curând, că după seara aceea nimic nu va mai fi la fel. A văzut-o în ochii lui Ernesto când s-au despărțit, făcând schimb de numere de telefon.

— O să te sun, a zis Ernesto.

— Nu, mai bine te sun eu; nu știu când o să fiu acasă. Știi, serviciul...

— Firește.

După ce-a spus asta, a avut senzația c-o trădase pe Diana cu ceva important și totuși ridicol. De ce mințise așa? De ce îi era frică? A pornit ușor spre casă, dar s-a întors ca să-l mai privească o dată. Ernesto se îndepărta, alergând în ritm susținut pe bulevardul larg din jurul parcului. A cotit-o pe a doua stradă, dispărând ca un personaj de poveste.

Prima oară l-a sunat după trei zile. Era agitat când a format numărul; o voce de femeie l-a întrebat cine era și când și-a spus numele și-a imaginat: ce paletă largă se deschide, câte întrebări se ivesc într-o familie când apar un glas nou, un nume necunoscut, căutând un membru al familiei.

— O clipă, a zis femeia și l-a strigat pe Ernesto.

Era nervos și prost dispus fiindcă suna de la birou, ca și cum se ferea de Diana. Zgomotele din receptor, sugerând holuri și uși necunoscute, îl făceau să se simtă și mai ridicol.

— Ce faci? l-a întrebat Ernesto firesc, când a ajuns la

telefon.

Foarte bine.

— Tocmai mă gândeam la tine.

— A, da? și în timp ce întreba, simțea o bucurie subită și simplă, ca în fața unui cadou neașteptat.

— Da. Ai alergat vreodată la un maraton?

— De două ori, a mințit. Tu?

— O singură dată, anul trecut. Mă gândeam c-am putea să alergăm amândoi anul ăsta. Adică să ne antrenăm împreună.

— Tu ce timp ai scos?

— Trei ore și patru minute, a zis Ernesto.

— Cam ca mine; mă rog, eu am scos două ore și cinzed și cinci de minute.

— Dacă ne antrenăm împreună cred că putem scoate chiar două ore și patruzeci și cinci de minute. Mai avem încă două luni până la maraton.

— Și când vrei să începem?

— Mâine. Trebuie să tragem tare, a fost de părere Ernesto.

— Da, a răspuns el, dedicat deja trup și suflet proiectului.

Viața lucrează adesea în detrimentul vieții. Îl copleșea oboseala exact când ajungea acasă; își dorea tot mai puțin să audă întrebarea obișnuită a Diane: „Ce-i cu tine?”, pusă pe un ton apatic, vag mângâietor, întrebare la care răspundea invariabil: „Nimic”, simplu, fără implicații, un „nimic” la care-l obligase întrebarea. Ce-i rămânea ei după acest răspuns erau ochii; ochii ei obișnuindu-se cu întunericul. Câteodată îl obosea iubirea Diane. Oboseala pornea din

stomac și se instala în mâini și pe chip. Când 9 mângâia, uneori nu se putea stăpâni și o respingea agasat, iar dacă ea insista, era și mai rău. Nu o dată ar fi vrut să plece de acasă; în câteva seri cu umbre și mai ales de când hotărâse să se antreneze cu Ernesto pentru maraton. Obosea să fie iubit, să-i răspundă Dianeii cu aceeași monedă: sărut pentru sărut, mângâiere pentru mângâiere și mai era și ordinea din apartament, ea fiind în stare să meargă cu ochii închiși fără să se lovească de vreo mobilă; dormitor, sufragerie, etajere, colecția cu rațe de porțelan, baia (Diana adora bureții aliniați), oglinda cu ptnament verde, înrămată într-o după-amiază de plictis duminical. Acea obsesie pentru ordine nu răspundea doar plăcerii simple de a vedea fiecare lucru la locul lui sau dorinței de a ști unde îl poate găsi; ea viza instaurarea unei ierarhii în care Diana își găsea rostul.

S-a gândit atunci că poate n-o cunoștea pe Diana, și nici ea pe el. Faptul că fuseseră opt ani împreună înainte de căsătorie sporea senzația de neplăcere, ajungând să-l exaspereze și începea atunci să retrăiască momente, insatisfacții din trecut – unele banale sau de scurtă durată – care ar fi putut explica actuala lehamite.

— Ce vrei să mănânci astă-seară?

— Ce-o fi, și dădea drumul la televizor sub pretextul știrilor, al atentatului terorist din ajun, „filtrele de absorbție vor trebui curățate o dată la patru zile”, spunea ultima pagină din traducerea Dianeii, pe care el o dădea la o parte pentru a așeza fața de masă, dorind să nu fie acolo, tânjind să plece, să alerge cu Ernesto, să se pregătească pentru maratonul care acum nu mai părea un hobby, ci un țel măreț.

N-o să știe niciodată precis dacă era el sau nu. Dar știe sigur că preț de câteva clipe a avut ferma convingere că era

el, Ernesto, poate din cauza tricoului sau pur și simplu din felul în care alerga. Și mai știe că dimineața aceea a întors totul pe dos, așa cum o ciudățenie aiurea înfrânge brusc voința unei femei, făcând patetică seducția bărbatului. Știe, și noaptea se mai gândește unoeri la asta, că dacă n-a sunat-o pe Diana a fost tocmai din acest motiv și îi pare rău, dar e un regret inutil. Plecase ceva mai devreme la birou și-l zărise din spate, doar câteva secunde, dând colțul străzii spre parc. Era roșcat, ca și Ernesto. Uimirii i-a luat locul evidența: Ernesto se antrena pe furiș. Descoperirea asta era ca o otravă inoculată singurului său spațiu locuibil.

În ultima săptămână, gândul că va alerga la maraton cu Ernesto umpluse vidul de lehamite produs de Diana cu o senzație plăcută de proiect, de puritate, dar văzându-l atunci (și totuși, poate nu era el), naivitatea lui din ultimele zile îi părea stupidă. Ernesto se pregătea pe ascuns, ca să-l învingă. Era simplu ca bună ziua; ridicol, aproape pueril. Nu-i spunea că se antrena și totuși o făcea, știind că nu putea să țină pasul cu el, că trebuia să meargă la birou, că era însurat (dar Ernesto nu știa asta). Chiar și munca la băcănie îi putea servi ca antrenament fizic, i-a trecut atunci prin cap, uluit de neglijența lui, de dezavantajul lui, dar mai degrabă rănit decât indignat. L-a sunat de la birou și un glas de femeie i-a spus că nu era acasă; mai bine suna mai târziu.

— Dar cel puțin știți unde e?

— De ce? E ceva urgent?

— Nu.

— Nu știu. Habar n-am, când am ajuns acasă, nu era. Uneori pleacă devreme, dar se întoarce la prânz. Câteodată mai aleargă.

— Mulțumesc.

Îl rostise; un adevăr zdrobitor. Ernesto îi promisese că n-o să se antreneze fără el, că de la primul antrenament vor alerga împreună pentru a vedea clar care dintre ei doi era cel mai bun, dar își încălcase promisiunea. S-a gândit în clipa aceea că o infidelitate a Dianei l-ar fi durut mai puțin. Ernesto (dar poate că băiatul pe care-l văzuse nu era Ernesto) golise de sens unicul lui proiect. Dacă nu i-a spus-o Dianei când a ajuns acasă a fost fiindcă nu l-ar fi înțeles niciodată; precis s-ar fi supărat că nu-i pomenise nimic despre asta până atunci. Văzând-o stând la birou și terminându-și traducerea, lângă colecția cu rațe de porțelan, s-a răzgândit și au cinat într-o tăcere întreruptă, ca întotdeauna, de vocea Dianei care sugera să meargă undeva în weekend, poate la un film, la teatru sau la restaurant.

— Mă sufoc aici, a mai zis ea.

A fost ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, doar că înel fusese perfect conștient de fiecare gest făcut. Își amintea că se ridicase de la masă când Diana spusese pentru prima oară că se sufocă, pe tonul ăla plin de reproș; reținea că se enervase îngrozitor și că se dusese în dormitor. Știa că se uitase pe fereastră, parcă pândind coșmarul ăla cu Ernesto alergând spre parc, sperând obsesiv că poate fusese doar o simplă amăgire. Și apoi cuvintele Dianei în ușa de la dormitor:

— Ce se întâmplă cu noi? dar el n-a răspuns nimic.

Știa că fusese apoi îmbrățișat, fără gânduri ascunse, că auzise altă întrebare, sinceră, Ce se întâmplă cu tine? Spune-mi – și iar, în fața tăcerii lui – mă sufoc, și nu mai suportase povara Dianei, prezența Dianei, femeia aceea

care-i sufla în ceafă, îi mângâia părul și credea că-l posedă.

— De ce nu plecăm undeva în weekendul ăsta? Bani avem... Am putea merge în nord sau la plajă, e vreme frumoasă.

Își amintea că se întorsese spre ea și o zgâlțâise, apucând-o de umeri și țipându-i că trebuia să se pregătească de maraton, de ce nu-l înțelegea, „Mă doare”, se tânguisse Diana, de ce stătea întruna în casă, de ce nu ieșea, cum să-l înțeleagă așa, cu viața asta pe care o ducea ea.

— Mă doare, s-a plâns Diana, acum cu un pic de teamă în glas, ca și cum avea pentru prima oară în fața ei un străin, și el a înțeles c-o durea într-adevăr și când i-a dat drumul a simțit că se trezește, iar ea s-a dat ușor înapoi, doar o jumătate de pas, pironindu-și ochii în ochii lui.

— Iartă-mă, a zis, dar fără să-i pomenească nimic de Ernesto, fără să-i spună, când s-au culcat, că-i venea să plângă de ciudă.

Iată cum se naște o obsesie: pe nesimțite aproape, ca o notă discordantă în mijlocul unei melodii. Niciodată nu deranjează la început. Se desenează în aer: o apariție ușoară, crescând încet, insidios. Cât timp nu-i ireparabilă, n-o sesizezi. Acaparează mai întâi cafeaua de dimineață, sărutul unei femei care încearcă să rezolve o problemă de cuplu, serviciul din cabinetul de avocatură, la acte succesoriale; parcă a fost acolo de când lumea, iar prezența ei deranjantă nu diferă de alte deranjuri ori prezențe.

O obsesie îl face pe un bărbat să meargă la farmacie să cumpere vitamine; le ia zilnic, ca să țină situația sub control și aleargă după-amiază împreună cu alt bărbat pe care începe să-l deteste ușor, aproape insesizabil.

— Hai, bătrâne, că abia te mai miști, zice Ernesto, dar un om obsedat chiar crede că de fapt e mai puternic, că-i bine ca adversarul lui să creadă că-l poate învinge și că trădarea nu i-a fost descoperită (dar poate că nu era Ernesto cel pe care-l văzuse în dimineața aia), și atunci zâmbește și zice, „Hai, taci și aleargă”, prefăcându-se mai obosit decât e în realitate, știind că poate sprinta chiar atunci, depășindu-și adversarul și totuși preferând să zăbovească în plăcerea amăgirii, savurând-o așa cum se savurează o altă decepție care nu mai pare reală când ajunge acasă, o decepție numită Diana și o teamă învinsă de două săptămâni, de când a apucat-o de umeri și a țipat la ea, fără să fie indignată, cum ar fi indignat-o dacă era altul.

Pentru un bărbat obsedat, povara unei femei devine ușoară, aproape inexistentă, nefiind reală, cu toate că poate fi atinsă și mirosită.

— Am putea merge la un film în seara asta, zice Diana, e imul dintre filmele alea pe care tu nu le înghiți, dar eu le ador și, spre surprinderea femeii, bărbatul e de acord și vede filmul, își lasă brațul pradă mângâierilor, se lasă sărutat în timpul unei scene de dragoste, dar nu vrea să cedeze; scena nu poate fi reală, cum ireal e și acel ceva care-l separă nu de el însuși, ci de ceva mai presus de el însuși, ceva nenumit, dar cu efecte resimțite, cum ar fi un mic dejun cu calorii numărate sau fuga pe furiș prin alte parcuri.

Îi plăcuse întotdeauna să alerge așa cum îi place unui copil să privească cerul; într-un mod absurd, fără să se plictisească. Gândindu-se la asta acum, când avea puțin mai mult de o lună până la maraton, se simțea ușor trist, chiar vinovat. Și-a amintit că la cincisprezece ani participa tot timpul la competiții școlare și ieșea învingător de fiecare

dată. În acei ani depășirea recordului cu o secundă-două avea o grație anume, iar victoria asupra lui însuși, efortul încununat de succes, toate erau atât de importante, încât aplauzele deveneau inutile. Dar într-o zi s-a simțit brusc singur; singur împotriva propriului timp, a propriului trup și a propriei vieți și n-a mai alergat luni de zile, iar în conștiința lui strivită s-a instalat senzația de ermetism, de singurătate; la asta îl condamna acea activitate fără „alții”.

Și acum încerca aceeași senzație, dar de-astă dată Ernesto era acel „altul”, proiectul lui; dincolo de depășirea recordului se afla Ernesto, în fața lui, împotriva lui, la fel ca Diana (deși altfel), și ea era „alta”, tot împotriva lui, amândoi având ceva în comun: o cursă care începuse prea devreme, ambii fiind bariera de la kilometrul treizeci, unde alergătorul de maraton se simte pe neașteptate inexplicabil de singur și de vulnerabil – în timp ce restul alergătorilor par să aibă o voință de fier – și exclus ca o verigă slabă, încă doisprezece kilometri, și sufletul, sfârșit într-o epuizare ce pare a-l doborî definitiv la următorul fuleu, cuvintele „Nu pot” bătând în tâmpile cu fiecare pulsație a sângelui, așa cum bate Diana traducerea la calculator („Nu conectați niciodată aparatul la curent elec-tric, înainte de a vă asigura că suprafața e uscată”), „Nu mai pot, nu mai pot, nu mai pot”, brațele care abia se mai ridică, vlăguite, spatele cu un număr imprimat pe tricou ce brusc pare absurd, anonim, jignitor chiar, iar Diana repetând ritualul dezbrăcării în timp ce se spală pe dinți; mereu trântindu-și la fel pantalonii pe scaun, mereu scoțându-și cămașa pe cap, aproape fără chef, pieptul mic – ivindu-se brusc – al unei Diane ce nu pare a fi reală („ideal pentru a mixa ouă, came, legume sau orice altă garnitură”), o Diana care e și Ernesto, fără a fi ea, fără a

semăna câtuși de puțin cu ea.

În cele din urmă s-a întâmplat. Și încă într-un mod absurd. A zis:

— Trebuie să vorbim despre noi sau...

— Despre noi? Ce să vorbim despre noi?

Dar Diana nici nu s-a întors spre el, nici măcar nu și-a ridicat ochii din calculator, parcă n-ar fi vorbit cu el; plescăia doar din limbă, contrariată din pricina unei greșeli de ortografie.

— ...sau o să plec de-acasă, până te hotărăști dacă vrei sau nu să trăiești cu mine.

— Ce tot spui? Firește că vreau să trăiesc cu tine, a răspuns el cu o falsă convingere, care n-a schimbat cu nimic tonul grav al Diane.

— Atunci dovedește-o, a zis ea, ieșind din cameră.

S-a gândit în clipa aceea că era egoist, că poate mereu o iubise în felul ăsta pe Diana. E drept că adesea o tratase ca și cum ea n-avea dorințe, fiind obligată să se ocupe doar de fericirea lui. Descoperirea aceasta nu diminua sila resimțită de când se căsătoriseră, dar o evidenția, îi dădea greutate. În următoarele zile, până sâmbătă, Diana a căzut într-o apatie tăcută, menținându-se totuși în așteptare. Când se întorcea acasă și o găsea în fața calculatorului, când cinau sau prânzeau, exista întotdeauna o clipă când ea nu se putea împiedica să-i ceară din priviri, „Iubește-mă”, părea să-l implore, iar tăcerea le sporea stânjeneala; tăcerea în care se închidea Diana, de parcă s-ar fi jenat să-și deschidă inima în fața lui. Ea era, se gândea el, ca un alergător de cursă lungă străduindu-se să-și ascundă oboseala, un alergător trădat brusc de o grimasă care-i dezvăluia vulnerabilitatea.

Și totuși, chiar dacă îl agasa acum, slăbiciunea Dianeî îi plăcuse cel mai mult și mai ales felul în care și-o dezvăluia; fără pic de jenă. Se purta cu ea ca imul care în sinea lui i se considera net superior: condescendent, știind-o incapabilă să trăiască fără ajutorul lui. Se simțea superior ei, așa cum se simțea acum superior lui Ernesto, care în afara alergatului era ușor de mulțumit, ca un copil.

Ernesto era doar un puști frumos, cu trecere la femeii, un tip slab și vânos, mereu binedispus, deci cu o inteligență îndoielnică. Pentru Ernesto lumea era lipsită de complicații: dacă îi era foame mânca, dacă îi era somn se culca, dacă avea chef să alerge alerga. Părea să nu regrete nimic niciodată. Iar bucuria lui frivolă era ca toate bucuriile. Niciun truism nu-i era străin lui Ernesto; păreriile lui despre vreo problemă serioasă erau întotdeauna opiniile altora, banalități seci și binevoitoare ori chestiuni evidente ce păreau să-l mulțumească.

— Nu sunt prea inteligent, dar nici imbecil nu sunt, afirma el despre sine și într-un fel era cea mai bună caracterizare a lui Ernesto, mai ales când o formula chiar el, în timp ce alergau amândoi.

Din start se simțise net superior ascultându-l și observând că lui Ernesto îi era rușine să vorbească despre anumite lucruri, care nu erau de nasul lui. De când îl zărise în dimineața aceea alergând pe furiș (dar poate că nu fusese Ernesto) și remarcase săptămâna asta că nu prea era în formă, ca și el, încerca întruna să-și afirme superioritatea față de băiatul ăsta roșcat, care-l depășea uneori lejer și simțea (deși nu era prea convins) că n-o să-l întreacă dacă n-o să se antreneze mai mult decât el, dacă n-o să alerge și noaptea.

Mai erau douăzeci și nouă de zile până la maraton. Ernesto i-a spus-o în după-amiaza aceea, înainte de alergare, și lui i s-a părut că ceva îl învinsese deja. Nu Ernesto, nici Diana, ci el însuși, în viața de zi cu zi; propria-i imagine din viața cotidiană învingea imaginea lui de alergător, făcând-o absurdă. În ziua aceea a alergat furios, disperat.

— De ce iei startul așa de repede? Vrei să iei vreun premiu? I-a întrebat Ernesto pe un ton agasat, aproape indignat. În ritmul ăsta n-o să facem nici zece kilometri. Ești nebun sau ce ai?

— Nu.

— Nu alergăm 1500 de metri, e un maraton. Ai uitat?

A tăcut, încântat că-i depășea pe ceilalți alergători din parc. Viteza mare îi dădea o inimaginabilă senzație de putere, mai ales că Ernesto rămăsese în urmă, doar cu o jumătate de metru, dar o jumătate de metru pe care el se străduia s-o păstreze ori de câte ori tânărul încerca să se apropie de el.

— Ții bine ritmul! i-a strigat el, încercând să nu-și piardă suflul. Te-ai antrenat cumva zilele astea fără să mă anunți?

— Ce zici?

— M-ai auzit foarte bine.

— Nu, nu m-am antrenat, dar nu mi-ar fi deloc rușine dacă aș face-o.

Aproape zbierau unul la altul, în timp ce alergau cu viteză maximă și ceilalți alergători îi priveau uluiți.

— Nu minți, te-am văzut nu demult, acum două săptămâni!

— Pe cine, pe mine?

Ernesto a încercat să ajungă în dreptul lui, ca să-l privească în ochi, dar el a accelerat și mai mult ritmul.

— Ești tâmpit sau ce ai? a țipat Ernesto. Știi ceva, eu am plecat!

— Te aștept la maraton!

— Ce-ai spus?

— Te aștept la maraton! a urlat furios, și în clipa aceea Ernesto s-a oprit.

Dar el nu s-a oprit. Ba dimpotrivă, a început să alerge și mai repede. Era iarăși singur; singur contra propriului său timp, contra propriului său trup. „Și dacă nu m-aș mai opri? s-a gândit, dacă nu m-aș mai opri niciodată?”

La fiecare fuleu, simțind tot mai mult oboseala, extenuarea, avea impresia că intră într-un teren virgin, fără nume, un teren doar al lui, de neînțeles pentru ceilalți, care-l speria și pe el. S-a gândit că viața ar avea sens dacă ar putea păstra senzația aceea, fără să se oprească, fără să obosească, și-a zis „Dacă aș putea alerga întruna”, așa cum îți pui o dorință, fericirea cea mare, nemărginită; acum că Ernesto nu mai era, părea mai pură ca oricând. A început să-l doară genunchiul, dar a alergat mai departe. Voia să atingă culmea acelei satisfacții, să se înfrupte iute din ea dacă așa trebuia, să moară în ea. Epuizarea i-a împăienjenit privirea, dar s-a încăpățânat să alerge și mai repede. S-a împiedicat. A fost o cădere albă și inutilă; pe mâini avea sânge și nisip. Genunchiul a început să-i sângereze. Când a ajuns acasă, Diana abia și-a stăpânit un țipăt de groază.

— Am căzut, a zis el, vrând să evite orice altă explicație.

— Dar te simți bine?

— Da.

S-a dus în baie și s-a închis înăuntru. Sub apa rece a dușului a început să rădă, fără să știe prea bine de ce.

Nu l-a mai văzut pe Ernesto. A alergat duminică patru ore, aproape fără oprire, la fel și luni și marți. Miercuri și-a dat seama că noaptea alerga mai bine, și atunci a început să alerge și în timpul nopții. Diana spunea doar banalități, despre meniu și cuvinte englezești care-și schimbau sensul în funcție de context. Nu-l mai întreba unde merge, nici nu-i mai propunea să meargă la film ori să petreacă weekendul în hoteluri din nordul țării. Era ca și cum, după izolarea inițială, în tăcere, în așteptare, s-ar fi declarat învinsă acum, contemplându-și calmă eșecul. Noaptea, când se băga în pat, părea evanescentă, nemișcată în casa devenită acum, mai mult ca oricând, o prelungire a ei însăși: fotografiile de la nuntă, colecția cu rațe de porțelan, ornamentul verde al oglinzii, enciclopedia pe raft, toate încremenite, ca Diana în fața calculatorului ei: „Ce faci?”, „Termin de tradus”, dar fără să isprăvească niciodată, fiindcă atunci când termina, confrunta primele pagini cu originalul. „Ei, haide, pe cine interesează un «pentru» în loc de un «ca să» la niște instrucțiuni casnice?”, „Pe mine”, și răspunsul acela (mai degrabă tonul, decât cuvintele) era dovada clară că Diana încerca și ea, adesea fără succes, să-l excludă dintr-un spațiu în care probabil că începea să-l simtă inutil. Dorul de cealaltă Diana, cea care avea nevoie de el, n-a fost totuși suficient de puternic pentru a-l face să renunțe la antrenament. Perspectiva maratonului îl obseda acum atât de mult, încât i se părea absurd să se gândească la altceva. Sentimentul lui, de vinovăție ori nevinovăție, față de indiferența nutrită pentru Diana dispărea în clipa în care începea să alerge.

În acele zile parcă se întorcea în adolescență: viața era doar un record ce se cuvenea depășit, iar trupul un mecanism ce trebuia să ofere un maximum de randament. A înțeles asta, văzând că nici măcar nu se gândea la cursă sau o făcea într-un mod pe care nici el nu l-ar fi putut lămuri; un fel de mecanism irațional într-o perfectă stare de funcționare. Se gândea la trupul lui cum se gândeste un pilot de cursă la mașina lui; un trup al lui, care nu-i aparținea totuși, putând fi desfăcut piesă cu piesă, fără a cuprinde cu mintea întregul, fiindcă acesta nu-i aparținea în totalitate.

Era miercuri când au început să-l doară genunchii și mai rămăsese doar douăzeci de zile până la maraton. Știa că trebuia să se odihnească, că odihna era adesea preferabilă pentru o bună performanță, știa că o durere de genunchi neglijată putea deveni o problemă serioasă, „știa” toate astea și totuși a alergat în seara aceea mai mult ca oricând: șase ore. A doua zi, când a sunat ceasul, era terminat. Aproape că nu se mai putea mișca. I-a spus-o Dianei și îi aștepta reproșurile, dar ele n-au venit.

— Vrei să chem un doctor?

— N-am deloc putere, parcă mi-am pierdut toată energia, a zis, indignat de propriile lui cuvinte, dar Diana n-a comentat nimic, s-a ridicat din pat și l-a privit cu tristețe. Nu pot alerga în halul ăsta. Maratonul e peste douăzeci de zile.

— A, maratonul.

— Presupun că te bucuri acum. Ce bine îți pare.

— Nu. Asta crezi?

El n-a răspuns nimic, căci ar fi însemnat să-și recunoască vina față de Diana.

Bine. Vrei să chem doctorul sau nu? a repetat ea pe un

ton mai blând, ca și cum nu se putea abține să nu-i fie milă de el.

— Da.

Disperarea care l-a cuprins în dimineața aceea, până la sosirea medicului și apoi după-amiaza, era prea cumplită pentru a fi exprimată în cuvinte. Medicul l-a întrebat despre alergări, l-a auscultat și a zis că sfârșeala lui se datora excesului de antrenament.

— Cinci zile de repaus total, a impus el. Masa musculară își are și ea limitele; dacă o forțați prea mult și continuu, slăbește, în loc să se întărească. Nici atleții profesioniști nu aleargă atâtea ore.

Îi disprețuia pe amândoi: pe medic, cu tonul lui de reproș, de apostol al bunului-simț și pe Diana, cu felul ei de a-l aproba, orbește. În timp ce vorbeau s-a întors cu spatele, ca să nu fie nevoit nici măcar să-i privească.

Stând acasă în acele zile a descoperit parcă un oraș nou în mijlocul orașului pe care credea că-l cunoaște. Diana era orașul, iar comportamentul ei, deși familiar, i se părea cu totul nou. Cel mai rău a fost în prima zi: a așteptat zadarnic toată după-amiaza reproșurile Diane. La început i s-a părut reconfortant, dar cu timpul absența reproșurilor i-a otrăvit sufletul mai mult decât faptul că nu se putea pregăti pentru maraton. Ce se întâmpla? Diane nu-i păsa de el sau ce naiba? În schimb a descoperit universul nevastă-sii, un univers de pași spre bucătărie – pentru a-și deschide un suc în timp ce-și pregătește hârtiile pentru traducere –, cu muzică clasică, Ceaikovski, auzindu-se de pe hol.

— Beethoven și Mozart mă distrag prea mult, zicea ea, și uneori sunetul pianului era ciudat de frumos, bizar de

melancolic, duios chiar în tonurile exaltante, așa cum bizar de melancolic ori de trist era să nu știe ce făcea Diana când era singură, că-l prefera pe Ceaikovski, de pildă, sau că făcea o pauză ca să se uite la știri și-și aprindea o țigară în timp ce se așeza, cu acel amestec de plăcere metodică și programată pe care o persoană ca ea și-o acorda în chip de oază râvnită toată dimineața.

Stând acasă avea într-un fel impresia că spiona ceva intim; cum el o exclusese pe Diana din intimitatea lui de alergător, și ea avea acum dreptul să-l alunge din intimitatea ei, cu țigări fumate la știri ori cu Ceaikovski însoțit de zgomotul surd al voluminosului dicționar închis pe masă.

Descoperindu-și slăbiciunea, aluneca într-o lume melancolică. Muzica Diane și tastele apăsatate la calculator îi evocau anii de dinainte de căsătorie, când fericirea era simplă și acceptabilă, mulțumindu-l în ciuda obligațiilor de tot felul. Nu fusese nicicând melancolic. Socotise mereu acel târâm sufletesc un obstacol căruia cei slabi i se supuneau de lene; tolerarea durerii îi părea morbidă, iar suferința aceea molatică și blândă, melancolia îi apărea de-a dreptul primejdioasă. În cazul lui, a preferat să atribuie aceleași reacții excesului de antrenament, așa cum spusese doctorul; cert este că s-a tot gândit la asta și-n următoarele zile, fiindcă tăcerea Diane tănuia ceva: dorința de a-i mai acorda o șansă, renașterea unei speranțe ce doar se visa rostită.

Era o fotografie. A descoperit-o, căci hazardul plictisului îl făcuse s-o scoată din rama ei de pe noptieră.

Diana lucra în clipa aceea în sufragerie, ca de obicei, iar pe el îl agasa să stea tot așa, nemișcat, de trei zile. Rama s-a deschis cu un mic declic, scoțând la iveală o altă fotografie, ascunsă în spatele celei care se vedea. A scos-o fără pic de

curiozitate. Își amintea de fotografia aceea, fiindcă o avusese pe un raft la el în cameră cu un an înainte de nuntă. Se aflau într-o grădină mare din Paris, lângă o plantă. O ținea pe Diana pe după umeri, apropiind-o de el și sărutând-o în timp ce ea zâmbea. A simțit o emoție ciudată când a ridicat-o în sus și a apropiat-o de ochi, ca s-o vadă mai bine. Se fotografiaseră când fuseseră la Paris, la o prietenă a Diane. Chiar dacă acum păreau alți oameni, realitatea pulsatilă, aproape violentă a instantaneului, descoperirea (nu amintirea, ci descoperirea) faptului că el fusese acel bărbat și Diana acea femeie părea ivită din neant. A strigat-o. I-a strigat numele cu glas tare, Diana, ca și cum ceva l-ar fi schimbat. Ea l-a întrebat din sufragerie ce voia.

— Vino, a răspuns el. Uită-te la asta!

S-a așezat pe pat lângă el și, văzând fotografia, i-a zâmbit.

— Unde era?

— Acolo, în ramă, în spatele fotografiei tale.

Un licăr, ca de milă, s-a ivit în ochii Diane, stingându-se apoi brusc, parcă ar fi și uitat de bărbatul ei când s-a întors spre el să-l privească.

— La ce te gândești? l-a întrebat, dar el n-a răspuns nimic; răspunzând ar fi însemnat să se recunoască învins de tristețea ei, de decepția ce licărise o clipă în ochii Diane: o gară în care era preferabil să nu te oprești.

I-a pus o mână pe șold și cu cealaltă i-a mângâiat sânul. Saliva ei mirosea a Coca-Cola când a sărutat-o, întinzându-se pe pat.

O obsesie poate îngloba forme și mângâieri de femeie, meandre adăpostind mirosul, dispărând momentan spre a se

ivi mai târziu într-un gest. Recunoașterea, formularea nu marchează primul pas al soluției, doar percepția ei. Un bărbat obsedat își acceptă obsesia în fața trupului gol al nevestei când vrea să fugă, când brusc îi pare absurdă dezordinea hainelor pe care amorul excitat a îngăduit-o pe pat și pe jos, când privirea îi cade pe un pantof al ei căzut lângă ușă; totul îi pare absurd cum absurdă e și pijamaua devenită o umflătură ridicolă sub cearșafuri. N-are sens să-și rostească nemulțumirea; ea e acolo, ca respirația unei femei numită Diana care se întoarce să-l sărute înainte de a se îmbrăca din nou, e în felul în care o privește când își încheie sutienul, în tăcerea brusc neverosimilă sau în jena de a recunoaște c-a făcut un lucru ridicol.

În astfel de situații, un bărbat obsedat n-are decât să desfacă iarăși rama de pe noptieră și să ascundă la loc fotografia pe care mai bine n-ar fi mai descoperit-o. Ar vrea să nu fie acolo, așa cum ar fi vrut să nu-i fi făcut rău femeii. Poate că dincolo de geam un bărbat aleargă. Dacă ar putea îmbrăca în vorbe ceea ce simte, ar fi ca și cum ar gândi limpede, dar nu poate gândi limpede. Bărbatul pe care trebuie să-l învingă la maraton e doar o prelungire a lui însuși, a vieții lui trecute luptând împotriva absurdului vieții lui prezente; dacă ar putea admite asta, poate că totul ar fi mai ușor. Dar nu poate. Femeia pleacă fără să facă zgomot, iar bărbatul o aude oprind muzica: până atunci cântase zadarnic. Se gândește atunci că, aidoma muzicii, observi femeia abia atunci când dispare. Simte neliniștea urcându-i în gât, dorința de a ieși să alerge, să simtă ritmul propriilor pași, mari, pe aleea din parc. Își închipuie maratonul, focul de armă de la start care-i îngheață brusc sângele, electrizându-l. Femeia nu mai există. Lumea nu mai există.

A reînceput să alerge din ziua următoare și, deși slăbit încă, a remarcat că trupul lui recupera ceva din forța primelor antrenamente. Pe moment s-a simțit mai bine și câteva ore a dat uitării reproșul mut al Dianei. Cele două săptămâni care mai rămăseseră până la maraton s-au scurs cu viteza cu care se scurg zilele identice. Lucra până la ora cinci după-masă, se schimba la birou și o lua la fugă spre parc; patru ore mai târziu ajungea acasă, mânca copios și apoi se culca. Nu și-o amintește pe Diana acelor zile; cel mult o reține vag, ca pe ceva invizibil și necesar. Era ca și cum, în timp ce mușchii își recuperau forța, ceva din Diana se retrăgea definitiv; ceva care a exclus-o, făcând-o să dispară până nu și-a mai amintit-o deloc, fiind totodată conștient că ea era acolo când se întorcea acasă, că se băga în pat odată cu el, că respirau același aer când dormeau. Și-o amintește pe Diana culcându-se în ajunul maratonului, nedumerirea ei când a anunțat-o că a doua zi era ziua cea mare, tristețea ei când se trezise în sâmbăta aceea.

Își amintește că i-a strigat „Succes” din baie, când el deschidea ușa să plece și s-a gândit că mințea; Diana nu putea decât să mintă, chiar dacă voia cu adevărat să rostească acea urare.

Nu i-a fost greu să-l recunoască pe Ernesto în grupul care încerca să ocupe un loc privilegiat la start. S-au recunoscut în șirul unde li se împărțeau numerele și s-au așteptat reciproc pentru a alergeră imul lângă celălalt. Fără o vorbă. Se simțea puternic și excitat și senzația aceea de putere și excitație a sporit în cele treizeci de minute de așteptare, timp în care alergătorii profesioniști s-au aliniat la start. Grupul de alergători respira ca un singur animal furios, cu greu ținut în frâu, și chiar dacă asta părea să-i unească,

adevărul e că se atingeau doar în silă; un braț sau un picior atins enerva ca o înțepătură puternică într-o zonă foarte sensibilă a pielii. Ernesto a șoptit ceva de neînțeles și s-au privit pentru prima oară în față. Nădușeau nu de oboseală, ci așteptând oboseala în masa diformă și nervoasă a grupului în care nimeni nu vorbea și totuși aveau cu toții ceva în comun: ochii, felul în care-și ștergeau întruna mâinile, respirația. Focul de armă a însemnat începutul ireal: publicul înghesuit la bariere, urlând parcă din adâncul unei peșteri, într-un loc îndepărtat și absurd. Masa de alergători s-a deschis, s-a închis, apoi s-a redeschis iar ca niște măruntaie în plin proces de ingestie. Barierele îngustau pe alocuri traseul și teama de a se izbi de câte unul care alerga mai încet îi făcea pe alergători să fugă cu brațele deschise, protejându-se cumva și totuși rănindu-se câteodată, fără voie.

Nu-i deloc dar ce a urmat atunci. N-o să știe niciodată dacă el evitase pericolul sau fusese ajutat s-o facă. Primul concurent care s-a împiedicat alerga la doar o jumătate de metru în fața lui, într-o clipă când, culmea, el se uita în altă parte. Știe doar că nu s-a împiedicat de el, că ceva (poate chiar propria lui intuiție) l-a făcut să sară. S-a gândit ulterior, când auzea în spate busculada inevitabilă a atâtor alergători și exclamația publicului în fața spectacolului neprevăzut, că probabil Ernesto îl prinsese de cot, împiedicându-l să cadă. Nu s-a uitat în spate, nu era nevoie s-o facă, știind că o căzătură pe asfalt la o asemenea viteză ar fi însemnat finalul cursei. Poate că faptul că se credea salvat de Ernesto l-a transformat brusc pe acesta în adversar – urându-l ca niciodată până atunci – sau poate gândul că se salvase singur, și Ernesto nu făcuse nimic ca să-l ajute. De fapt

n-avea nicio importanță.

Primii cincisprezece kilometri au fost ca cei opt ani de prietenie cu Diana; orice gest, orice reacție păreau previzibile, iar acea previzibilitate îi nega ca indivizi, dar fi și influența, făcându-i să aparțină unui ordin superior. S-a gândit că oricare dintre alergătorii care respirau lângă el ar fi putut striga în clipa aceea că era fericit, fără a fi însă; zgomotul pașilor mari, pământul cutremurându-se sub ei; parcă era o herghelie de cai furioși ce puseseră stăpânire brusc pe oraș. A te lăsa copleșit de acel sentiment însemna să te supui libertății unei voințe puternice și a îmbrățișa o constrângere ce atrage după ea fericirea celui care oricum nu se mai poate înșela. Doi kilometri mai târziu a început adevăratul maraton, când au rămas singuri, iar solitudinea lor se deschidea și se închidea ca un imens spațiu, gol ori populat cu cuvinte absurde.

La kilometrul 18 s-a simțit mai tânăr și mai puternic: a încercat să ia un avans pe care Ernesto a părut să-l accepte, rămânând ușor în urmă. Timp de peste șase kilometri singurătatea lui s-a dezarticulat, ca într-o cădere vertiginoasă de nonsens; câștiga, da, dar era ca și cum țelul lui rămânea undeva în urmă, de parcă depășindu-l pe Ernesto fără a-l putea privi se îndepărta în mod inexplicabil de obiectivul lui. Asta l-a îngrijorat, făcându-l să-și iasă din ritm. Pe o porțiune abruptă, spaima l-a făcut să accelereze, obosind peste măsură. Și-a pierdut suflul câteva clipe, și l-a recuperat apoi, dar gâfâia când deodată l-a simțit iar pe Ernesto în preajma lui. Pe spatele lui citea 1476: a rămas cu privirea pironită pe el, imobilizându-l parcă, și dobândind astfel mai multă forță decât avea de fapt. Cu Diana se întâmpla la fel, doar că acum totul se reducea la un singur

lucru: Ernesto să nu se îndepărteze mai mult de jumătate de metru. Totul se concentra asupra acestui lucru, totul: respirația publicului în spatele barierelor, traducerile Dianei, trupul ei alunecând ușor, aproape imperceptibil, în pat lângă el, palma deschisă pe cearșafuri, implorând în acel mod absurd, aproape adolescentin, ceea ce (părea incredibil) aproape nu îndrăznea să ceară altfel, să se întoarcă spre ea, să facă dragoste cu ea, dar cum să facă dragoste cu ea în noaptea dinaintea maratonului, cum s-o iubească (asta ar fi trebuit s-o știe demult Diana) în noaptea dinaintea unei curse, știind cât avea să fie de slăbit după aceea. S-a întors cu spatele, evitând s-o privească și a repetat „Măine e ziua cea mare”, și ea a zis „Da”, încercând să nu facă zgomot când își retrăgea mâna, fiindu-i parcă rușine de rugămintea ei. I s-a făcut atunci milă de tăcerea ei și a încercat s-o facă, s-o iubească pe Diana chiar și-n grabă și apoi să se întoarcă iar cu spatele, adormind cât mai repede cu putință. Firește, n-avea s-o facă imediat, așa încât i-a căutat cu piciorul piciorul ei sub cearșafuri. Kilometrul 24 și Diana apărând iar lângă Ernesto în tăcerea care era iarăși piciorul lui căutându-l zadarnic pe al Dianei, fiindcă și ea se întorsese cu spatele, să nu-l mai vadă, la fel ca Ernesto care îl depășea ușor ca să nu-l mai vadă; picioarele tânărului alergând în fața lui exact ca picioarele Dianei în noaptea trecută, șoldul intrând în cearșaf ca într-o oală cu came, el gata să-i rostească numele, să zică „Diana” fără să izbutească, așa cum nu reușea acum să ajungă în dreptul lui Ernesto, să-l depășească.

Criza de la kilometrul 30, mult așteptată, a fost mai puțin dură decât crezuse. A început regretând escapada, s-a urcat apoi în brațe, a ajuns la umeri, la cap. Poate că dacă nu

s-ar fi gândit atât la Diana pe ultimii kilometri, dacă s-ar fi concentrat mai mult asupra cursei, acum ar fi fost mai puțin epuizat. Ernesto părea neobosit. Avea aceeași viteză, respira în același ritm de când îl ajunsese cu șapte kilometri în urmă, încât brusc i s-a părut inumană rezistența lui. Cineva a aruncat peste el o carafă cu apă, udându-i tricoul și spatele. 1476 zicea acum, 1476, în timp ce Ernesto se îndepărta definitiv, o jumătate de metru devenind unul, unul și jumătate, cuvintele „Nu pot” zvâcnindu-i în tâmpile lângă 1476 și Diana râzând de el, de eșecul lui în clipa de față. Nemaivăzându-l pe Ernesto, a vrut să se oprească, să renunțe la cursă și ar fi făcut-o după indicatorul ce afișa kilometrul 34, dacă Ernesto n-ar fi întors capul să se uite după el. I-a simțit privirea ca un bici sfichiindu-i tot trupul și atunci i s-a părut simplu să reducă distanța care-i despărțea.

— Mai sunt doar opt kilometri, a zis cu glas tare, de parcă vobele astea, rostite, l-ar fi ajutat sau ar fi redus efortul depus pentru păstrarea ritmului.

Când Ernesto a ajuns iar în dreptul lui, a avut senzația că ceva se forța în el, ceva ce nu fusese nicicând Ernesto până atunci se vedea (poate) din felul acela de a se opri, ajungând parcă înadins în dreptul lui, ca și cum l-ar fi așteptat. A vrut să i-o spună, dar n-a zis nimic. Dacă mai alerga încă – s-a gândit – era fiindcă trebuia să termine cursa, nu ca să-l învingă pe Ernesto. De cinci kilometri știa că era imposibil să-și depășească propriul record și lucrul ăsta, împreună cu amintirea Diane, i s-a părut de-a dreptul ridicol. Senzația respectivă a mai durat patru kilometri, dar la kilometrul 38 ceva s-a frânt în el și a fost ca și cum și-ar fi mobilizat toată voința în depășirea lui Ernesto. A încercat să

sprinteze din nou, dar de-astă a reușit să se îndepărteze doar cu un metru de el. Dacă atunci ar fi fost întrebat ce simte, ar fi zis că-l urăște. Se detesta pe sine, pe Ernesto, strigătele publicului dincolo de bariere, satisfacția lui, ideea de a învinge ori de a fi învins, iar furia urii îl sufoca. Voia să-l distrugă și să se distrugă, să-l învingă și să moară la sfârșitul cursei.

Ultimii patru kilometri i-a alergat aproape isteric, încheștându-și tare fălcile. La penultimul kilometru, Ernesto a sprintat ușor, de parcă ar fi vrut să demonstreze ceva (dar ce să demonstreze), și apoi a ajuns din nou în dreptul lui. A auzit iar publicul aclamând și i-a urât iar pe cei care-l stropeau cu apă. Linia de sosire se vedea undeva departe, urâtă, absurdă, dar strălucitoare. S-a dezechili-brat și era gata să cadă, vrând să-l depășească pe Ernesto, dar n-a căzut, doar s-a sprijinit de el și l-a împins. A trecut linia supărat foc, ca unul care nu știe de ce a făcut ceea ce a făcut, iar când a privit în urmă a zărit doar câțiva oameni strânși în jurul lui Ernesto, căzut pe jos la cincisprezece metri de linia de sosire. „Am câștigat”, s-a gândit.

— L-am întrecut, a zis, de parcă rostind cuvintele astea avea să dispară ciuda aceea care îl sufoca de-a dreptul.

S-a simțit vinovat, simțind că nu-i păsa de căzătura lui Ernesto. Și totuși voia să-l vadă, nu pentru că-l învinsese, tocmai ca să vadă dacă descoperea satisfacția victoriei (pe care n-o avea) văzându-l căzut. N-a fost lăsat să treacă și fiind slăbit, a renunțat; un simplu ghiont l-ar fi dat gata.

Acasă a simțit că reîncepe un joc lung și plicticos și când Diana i-a deschis ușa i-a zis doar:

— Am câștigat.

— Știu, a răspuns ea.

A îndepărtat-o din ușă și a ajuns în hol, fără să-i bage în seamă vorbele care au rămas acolo, în aer: o ghicitoare ce nu poate ori nu trebuie dezlegată. A intrat în dormitor și s-a trântit pe pat. Peste câteva clipe, Diana a apărut în prag. I-a rostit numele o dată. De două ori. De trei ori.

Aceași senzație, aiurea, pe care o simțise când câștigase cursa i s-a urcat iar în gât odată cu glasul Dianei rostindu-i numele. Și-a dorit ca ea să nu se apropie de el, să-l lase în pace, în timp ce viața i se desena pe cioburi absurde (să înceapă să alerge iar), pe temeri (poate nu era Ernesto băiatul pe care-l văzuse în dimineața aceea), pe nemulțumiri (blândețea Dianei, ca un val slab și melancolic). Ea l-a mai strigat o dată pe nume și s-a apropiat de pat, așezându-se lângă el. Deodată nu i-a mai suportat mâna umblându-i prin păr, glasul duios rostindu-i numele; a tăcut câteva clipe și apoi s-a întors către ea:

— Lasă-mă în pace! Îți cer să mă lași odată în pace! a urlat și chipul Dianei s-a strâmbat: o grimasă patetică, exprimând deopotrivă neînțelegere, spaimă și dorința de a plânge.

A ieșit din cameră tăcută, aproape imaterială, fără să-l privească. Iar el s-a prăvălit într-un vis greoi și întunecat, irespirabil.

Au divorțat o lună mai târziu, așa cum divorțează atâtea cupluri în primii ani de căsnicie: asumându-și eșecul și sentimentul ridicolului. Absența Dianei era asta:

Liniște la baie înainte de a se băga în pat; lin spațiu gol în dulap.

Amintirea unor glasuri și a unor fotografii.

Ea a plecat într-o miercuri după-amiază, pe o căldură primăvărată, sufocantă, după ce a tras jaluzelele ca să nu intre arșița, în chip absurd, ca un sinucigaș care-și împăturește hainele – pe care n-o să le mai poarte niciodată – înainte de a se arunca în mare. De restul s-a ocupat soră-sa, care, după o tăcere în care se ghicea ura, l-a însoțit pe avocatul cu hârtiile ce trebuiau semnate pentru formalități juridice; hârtii semnate de o Diană aflată deja departe de el. De la soră-sa a aflat, într-un mod mai degrabă răutăcios – informația seacă urmărind provocarea suferinței – că Diana consulta un psiholog și lua pastile; totuși nu l-a cuprins mila, ci bucuria aproape vinovată, știind-o departe de el, poate gata să fie fericită, într-o nouă viață.

Să alerge era o adevărată ușurare în zilele acelea; când tăcerea din casă devenise obișnuință, ieșea mai mult ca oricând, fiind singura opțiune posibilă. Dacă ar fi fost întrebat dacă era fericit, n-ar fi știut ce să răspundă. Poate ar fi zis că se simțea gol pe dinăuntru, iar dacă asta nu era fericirea, cel puțin semăna cu o senzație de liniște, nicicând trăită, ce nu trebuia numită ori împărtășită, care nu-l făcea mai puțin bucuros, ci (în mod ciudat) ceva mai real. A constatat că momentele în care se socotise fericit îl făcuseră să-și împărtășească bucuria, s-o strige în gura mare, iar actuala lui stare de spirit îi părea mai reală fiindcă nu mai simțea acea dorință, căci numind și împărtășind bucuria cu cineva nu adăuga nimic simplei satisfacții de a alerga.

Treptat se închista ceva și în el: nevoia de ceilalți s-a micșorat, apoi a încremenit și, chiar dacă nu-l deranja prezența celorlalți oameni, se îndepărta de ei iute, simțindu-i inutili, așa cum se simțea – acceptând asta – și el.

Primele patru luni fără Diana l-au făcut să plonjeze

într-un hău: avea impresia că n-o să ajungă nicicând să se cunoască. Comentariile celor din jur îi subliniau schimbarea, atribuind-o divorțului, când de fapt nu Diana era cauza transformării lui, ea fiind doar leșul care-l împiedica să atingă noua stare de spirit, în care se regăsea în chip firesc. N-avea remușcări, dar absența Diane era prea reală, prea palpabilă: tocmai această absență îi părea benefică, purificându-l și făcându-l mai bun decât era în realitate.

Începea vara când s-a întâlnit cu Ernesto în parc, în timp ce se încălzea înainte de alergări. Nu se mai văzuseră de la maraton și când l-a zărit de departe s-au privit, nesimțind nici plăcere, nici dezgust, doar ceva aidoma fiorului care-i umezea mâinile când mai găsea câte o fotografie a Diane prin casă; ceva care-i restituia, fără să-l supere, amintirea lui de odinioară, care-l jena oarecum. Nu s-a apropiat de el fiindcă n-ar fi știut ce să-i spună, dar nici nu și-a îndepărtat privirea. Și-a continuat încălzirea și după câteva clipe l-a văzut pe Ernesto apropiindu-se. Părea că timpul stătuse în loc; poate avea să-l întrebe, ca în prima zi când se întâlniseră: „Tu alergi, nu-i așa? Te-am văzut aici, în parc, de multe ori”, dar în loc de asta s-a oprit în fața lui tăcut și a rămas acolo, amenințător, până când l-a întrebat el:

— Ce vrei, Ernesto?

— Să afli adevărul, a zis.

A urmat o clipă de tăcere, justificată oarecum de tonul solemn folosit de Ernesto. Un alergător a trecut repede pe lângă ei și l-au urmărit amândoi cu privirea până a dispărut după niște copaci. Era cald.

— Știi foarte bine că nu m-ai învins la maraton, că te-am lăsat s-o fad, a continuat scârbit, afișând o moacă de

orgoliu rănit, și a așteptat tăcut, sperând ca el să aibă curajul să-l contrazică.

Dar n-a făcut nimic, căci brusc înfrângerea i S-a părut la fel de absurdă ca și victoria. Oferindu-i-o lui Ernesto nu adăuga nimic viitorului, așa cum lumina și căldura din parc nu adăugau nimic după-amiezii.

— Presupun că vrei să știi de ce-am făcut-o.

— Da, a răsuns fără curiozitate, înțelegând că Ernesto voia să-și descarce sufletul.

— M-a rugat Diana. Ea mi-a cerut să te las să câștigi.

Ernesto rostise repede cuvintele acelea, atent la reacția lui, și a părut mulțumit, fiindcă a zâmbit constatându-i uimirea.

— Diana?

— Da, știa că alergăm împreună. Uneori venea să ne privească alergând, dar tu nici măcar n-o vedeai.

— Diana, a răspuns el, gândindu-se c-ar fi fost mai puțin surprins dacă Diana însăși ar fi apărut acolo, mărturisindu-i acest lucru.

— Credea că dacă învingi, relația voastră se va îmbunătăți.

— Ți-a zis ea asta?

— Da, era disperată. Când a vorbit cu mine a început să plângă.

Ernesto se complăcea să insiste asupra acelor detalii, de parcă abia acum repurta victoria și voia să profite de ea, s-o savureze. I s-a făcut silă de Ernesto, mai degrabă fiindcă știa atâtea lucruri despre viața Diane, nu pentru acuzația de a fi făcut-o nefericită.

— Mai ai să-mi spui ceva, Ernesto?

— Da... Mi-e silă de tine.

Se auzeau pașii și respirația unui alergător, dar nu s-au întors să-l privească. Au simțit iar căldura; parcă aerul răspundea intensității privirilor lor. Ernesto a plecat fără o vorbă și el l-a așteptat degeaba să se întoarcă, ca să-l privească pentru ultima oară.

Se însera pe 7 mai, în cea mai bună dintre lumile posibile. Să alerge era unica opțiune: cea mai pură și mai absurdă.

Cuprins

Filiație 9

Slăbiciune 59

Nocturnă 123

Maraton 163